

Co-funded by
the European Union

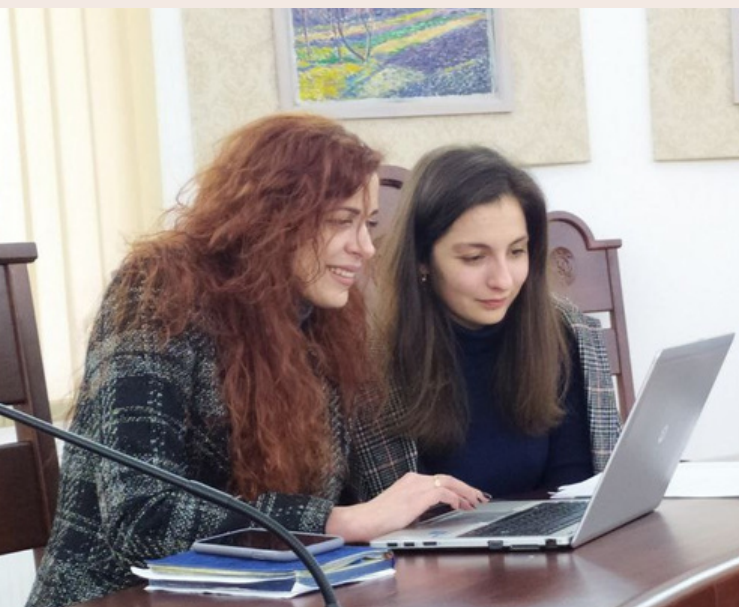
**OLHA BALATSKA
TETIANA LOTYSH**

CASEBOOK

“HUMAN RIGHTS IN THE EU”

A STEP-BY-STEP GUIDE
STARTING A NEW BUSINESS AND HOW
WHERE TO BEGIN AND HOW

OSTROH. 2023

About the Authors

Prof. dr Olha Balatska

Associate Professor, Department of Civil Law Disciplines
of the Educational and Scientific Institute of Law by I.
Malynovskyi,

Director of the Educational and Scientific Institute of Law by I.
Malynovskyi of National University of Ostroh Academy
Seminarska Street 2, Ostroh, Rivne Region
35800, Ukraine

ORCID: 0000-0001-6439-5927

SCOPUS AUTHOR ID: 57218194643

e-mail: olha.balatska@oa.edu.ua

Tetiana Lotysh

PhD student, I. Malynovskyi Institute of Law
National University of Ostroh Academy
Seminarska Street 2, Ostroh, Rivne Region
35800, Ukraine

ORCID: 0000-0003-0229-4279

e-mail: tetiana.lotysh@oa.edu.ua

About the Project

Erasmus+ Jean Monnet Modules No. 101085107 – “HUMAN RIGHTS IN THE EU”

The main goal of the project is to study basic human rights and freedoms in the EU and raise awareness of the role of EU institutions and the development of relevant legislation.

The goals of the "Human Rights in the EU" project are:

- To ensure the target audience's understanding of the sphere of fundamental human rights and freedoms in the EU, EU citizenship, EU case law based on new learning technologies.
- Creation of a platform for debate and synergy between the academic community, representatives of professional lawyers and representatives of active civil society for the protection of human rights, protection and support of EU democratic values.
- Dissemination of knowledge about fundamental human rights in the EU by informing a wide audience about their rights in the context of EU citizenship, promotion of legal standards and EU values in the legal system of Ukraine and EU countries.
- Consolidation and cooperation in the creation of best practices for the implementation of human rights in the EU between the academic community, lawyers, non-governmental organizations and other interested institutions.

Contents

Preface

Case study 1. The right to move freely within the EU

Case study 2. The right to reside in another Member State

Case study 3. The right to vote and to stand as a candidate at elections to the European Parliament

Case study 4. The right to vote and to stand as a candidate at municipal elections.

Case study 5. The right to good administration.

Case study 6. The right to refer to EU institutions.

Case study 7. The right to consular protection.

Case study 8. The right to an effective remedy and to a fair trial.

Case study 9. Prohibition of torture and inhuman or degrading treatment or punishment.

Case study 10. Prohibition of slavery and forced labor.

Case study 11. The right to freedom of thought, conscience and religion.

Case study 12. The right to freedom of expression and information.

Case study 13. The right to respect private and family life.

Case study 14. The right to education.

Case study 15. The right to property.

Case study 16. The right to exercise an economic or commercial activity.

Case study 17. The right to engage in work and to pursue a freely chosen or accepted occupation.

Case study 18. Equality between women and men.

Case study 19. Integration of persons with disabilities.

Case study 20. Environmental protection.

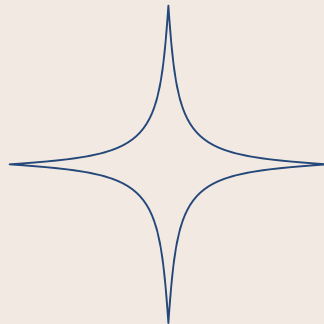
Case study 1.

The right to move
freely within the EU

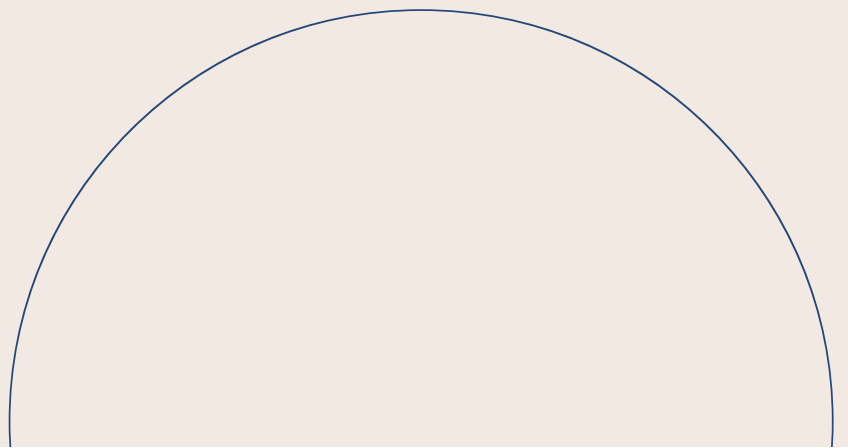
Стаття з Договору:

1. Кожен громадянин Союзу має право вільно пересуватися та проживати на території держав-членів з урахуванням обмежень та умов, викладених у Договорах та заходах, прийнятих для їх виконання.
2. Якщо дія Союзу виявиться необхідною для досягнення цієї мети, а Договори не передбачають необхідних повноважень, Європейський Парламент і Рада, діючи відповідно до звичайної законодавчої процедури, можуть прийняти положення з метою сприяння здійсненню прав, зазначених у параграфі 1.
3. Для тих самих цілей, що й ті, про які йдеться в пункті 1, і якщо Договори не передбачили необхідних повноважень, Рада, діючи відповідно до спеціальної законодавчої процедури, може прийняти заходи щодо соціального забезпечення чи соціального захисту. Рада приймає рішення одногосно після консультації з Європейським Парламентом.

Законодавство ЄС:

1. Договір про функціонування Європейського Союзу вчиненого в Римі двадцять п'ятого дня березня місяця року одна тисяча дев'ятсот п'ятдесят сьомого;
2. Хартія Європейського Союзу про основні права урочисто проголошений на засіданні Європейської Ради в Ніцці 7 грудня 2000 року;
3. Директив про вільне пересування 2004/38/ЄС

Коротке пояснення:

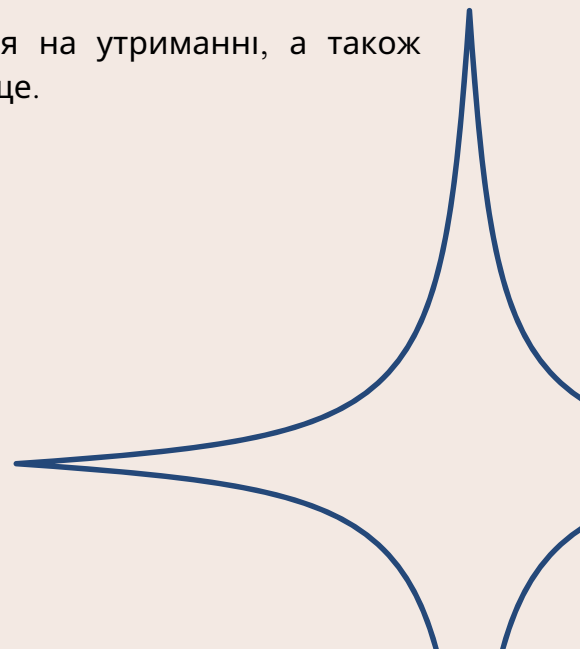
Усі громадяни ЄС та члени їхніх сімей мають право вільно пересуватися та проживати в ЄС. Це фундаментальне право встановлено статтею 21 Договору про функціонування Європейського Союзу та статтею 45 Хартії ЄС про основні права .

Умови реалізації права на вільне пересування та проживання на території держав-членів громадянами ЄС та членами їхніх сімей викладені в Директиві про вільне пересування 2004/38/ЄС :

- Громадяни ЄС можуть проживати в іншій країні ЄС до трьох місяців без будь-яких вимог, крім наявності дійсного посвідчення особи або паспорта.
- Щоб перебувати в іншій країні ЄС більше трьох місяців, громадяни ЄС повинні відповідати певним умовам залежно від свого статусу (наприклад, працівники, самозайняті особи, студенти тощо), і їх можуть попросити виконати адміністративні формальності.
- Громадяни ЄС мають право на постійне проживання в іншій країні ЄС після безперервного легального проживання протягом п'яти років. Вони можуть бути тимчасово відсутніми (наприклад, через хворобу, на навчання або через командування).
- Члени сімей громадян ЄС, як громадяни ЄС, так і громадяни країн, що не входять до ЄС, мають право супроводжувати або приєднуватися до громадян ЄС в іншій державі-члені ЄС. Їх можуть попросити виконати певні умови або формальності.

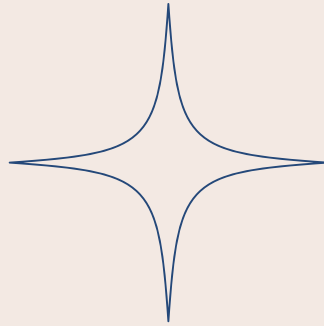
Наступні особи визначені в статті 2(2) Директиви як «основні» члени сім'ї:

- дружина;
- партнер, з яким громадянин ЄС уклав зареєстроване партнерство, на основі законодавства будь-якої держави-члена, якщо законодавство приймаючої держави-члена розглядає зареєстроване партнерство як еквівалент шлюбу;
- прямі нащадки віком до 21 року або перебувають на утриманні, а також ті з подружжя або партнера, як визначено вище;
- прямі родичі по висхідній лінії, які знаходяться на утриманні, а також родичі подружжя або партнера, як визначено вище.

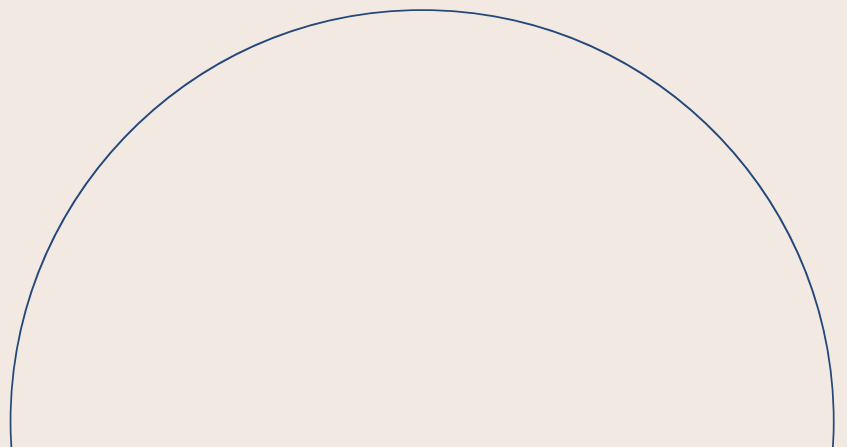
Article from the Treaty:

1. Every citizen of the Union shall have the right to move and reside freely within the territory of the Member States, subject to the limitations and conditions laid down in the Treaties and by the measures adopted to give them effect.
2. If action by the Union should prove necessary to attain this objective and the Treaties have not provided the necessary powers, the European Parliament and the Council, acting in accordance with the ordinary legislative procedure, may adopt provisions with a view to facilitating the exercise of the rights referred to in paragraph 1.
3. For the same purposes as those referred to in paragraph 1 and if the Treaties have not provided the necessary powers, the Council, acting in accordance with a special legislative procedure, may adopt measures concerning social security or social protection. The Council shall act unanimously after consulting the European Parliament.

EU legislation:

1. The Treaty on the Functioning of the European Union done at Rome on the twenty-fifth day of March, in the year one thousand nine hundred and fifty-seven;
2. The Charter of Fundamental Rights of the European Union solemnly proclaimed by the European Council in Nice on 7 December 2000;
3. Free Movement Directive 2004/38/EC.

A brief explanation:

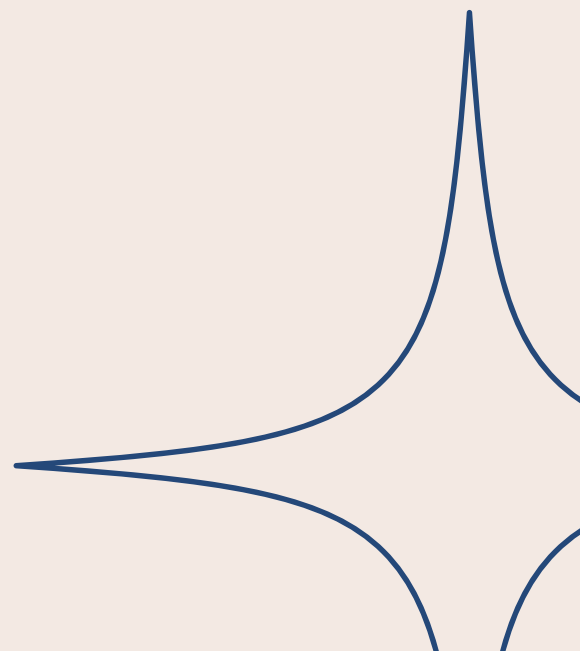
All EU citizens and their family members have the right to move and reside freely within the EU. This fundamental right is established by Article 21 of the Treaty on the functioning of the European Union and Article 45 of the EU Charter of Fundamental Rights.

The conditions for the exercise of the right of free movement and residence within the territory of the Member States by EU citizens and their family members are set out in the Free Movement Directive 2004/38/EC:

- EU citizens can live in another EU country for up to three months without any requirements other than holding a valid identity card or passport.
- In order to stay in another EU country for more than three months, EU citizens have to meet certain conditions depending on their status (for example worker, self-employed, student, etc.) and may be asked to comply with administrative formalities.
- EU citizens have the right to permanent residence in another EU country after legally residing there continuously for five years. They may be temporarily absent (for example due to an illness, to study or because of a posting).
- Family members of EU citizens, either EU citizens or nationals of a non-EU country, have the right to accompany or join EU citizens in another EU Member State. They may be asked to comply with certain conditions or formalities.

The following persons are defined in Article 2(2) of the Directive as 'core' family members:

- the spouse;
- the partner with whom the EU citizen has contracted a registered partnership, on the basis of the legislation of any Member State, if the legislation of the host Member State treats registered partnership as equivalent to marriage;
- the direct descendants who are under the age of 21 or are dependant as well as those of the spouse or partner as defined above;
- the dependant direct relatives in the ascending line and those of the spouse or partner as defined above.

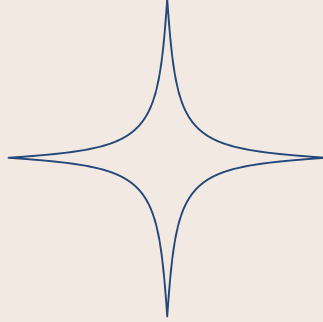

Case study 2.
The right to reside
in another
Member State

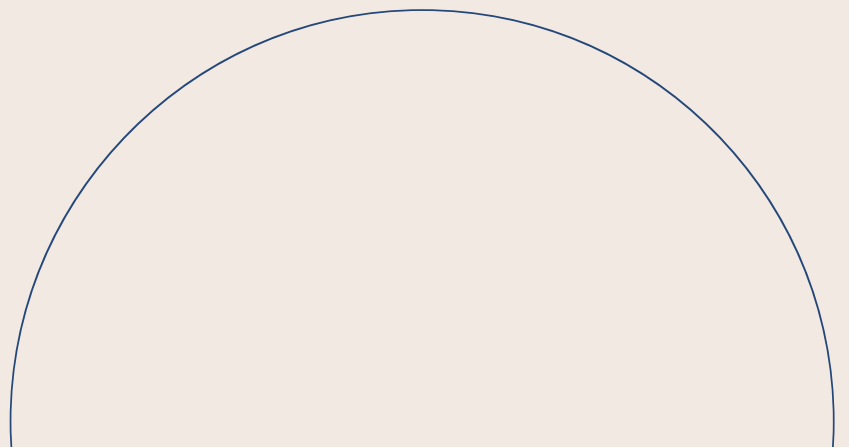
Стаття з Договору:

1. Кожен громадянин Союзу має право вільно пересуватися та проживати на території держав-членів з урахуванням обмежень та умов, викладених у Договорах та заходах, прийнятих для їх виконання.
2. Якщо дія Союзу виявиться необхідною для досягнення цієї мети, а Договори не передбачають необхідних повноважень, Європейський Парламент і Рада, діючи відповідно до звичайної законодавчої процедури, можуть прийняти положення з метою сприяння здійсненню прав, зазначених у параграфі 1.
3. Для тих самих цілей, що й ті, про які йдеться в пункті 1, і якщо Договори не передбачили необхідних повноважень, Рада, діючи відповідно до спеціальної законодавчої процедури, може прийняти заходи щодо соціального забезпечення чи соціального захисту. Рада приймає рішення одногосно після консультації з Європейським Парламентом.

Законодавство ЄС:

1. Договір про функціонування Європейського Союзу вчиненого в Римі двадцять п'ятого дня березня місяця року одна тисяча дев'ятсот п'ятдесят сьомого;
2. Хартія Європейського Союзу про основні права урочисто проголошений на засіданні Європейської Ради в Ніцці 7 грудня 2000 року;
3. Директив про вільне пересування 2004/38/ЄС

Коротке пояснення:

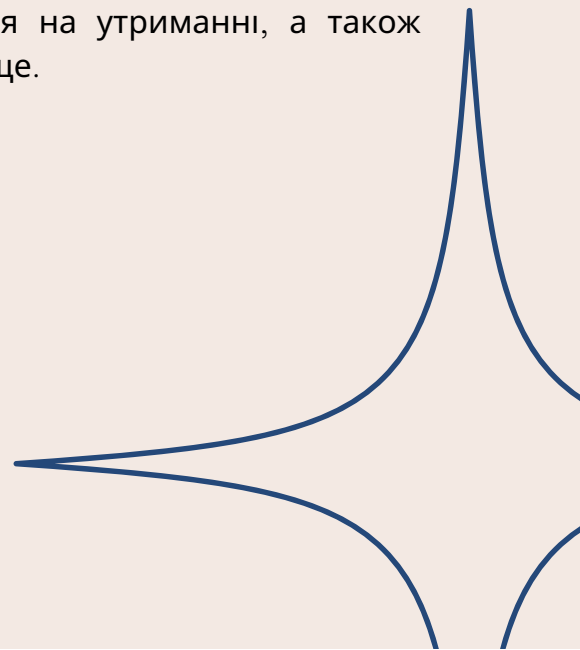
Усі громадяни ЄС та члени їхніх сімей мають право вільно пересуватися та проживати в ЄС. Це фундаментальне право встановлено статтею 21 Договору про функціонування Європейського Союзу та статтею 45 Хартії ЄС про основні права .

Умови реалізації права на вільне пересування та проживання на території держав-членів громадянами ЄС та членами їхніх сімей викладені в Директиві про вільне пересування 2004/38/ЄС :

- Громадяни ЄС можуть проживати в іншій країні ЄС до трьох місяців без будь-яких вимог, крім наявності дійсного посвідчення особи або паспорта.
- Щоб перебувати в іншій країні ЄС більше трьох місяців, громадяни ЄС повинні відповідати певним умовам залежно від свого статусу (наприклад, працівники, самозайняті особи, студенти тощо), і їх можуть попросити виконати адміністративні формальності.
- Громадяни ЄС мають право на постійне проживання в іншій країні ЄС після безперервного легального проживання протягом п'яти років. Вони можуть бути тимчасово відсутніми (наприклад, через хворобу, на навчання або через командування).
- Члени сімей громадян ЄС, як громадяни ЄС, так і громадяни країн, що не входять до ЄС, мають право супроводжувати або приєднуватися до громадян ЄС в іншій державі-члені ЄС. Їх можуть попросити виконати певні умови або формальності.

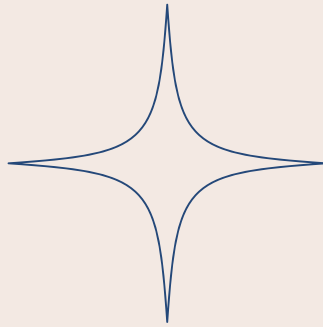
Наступні особи визначені в статті 2(2) Директиви як «основні» члени сім'ї:

- дружина;
- партнер, з яким громадянин ЄС уклав зареєстроване партнерство, на основі законодавства будь-якої держави-члена, якщо законодавство приймаючої держави-члена розглядає зареєстроване партнерство як еквівалент шлюбу;
- прямі нащадки віком до 21 року або перебувають на утриманні, а також ті з подружжя або партнера, як визначено вище;
- прямі родичі по висхідній лінії, які знаходяться на утриманні, а також родичі подружжя або партнера, як визначено вище.

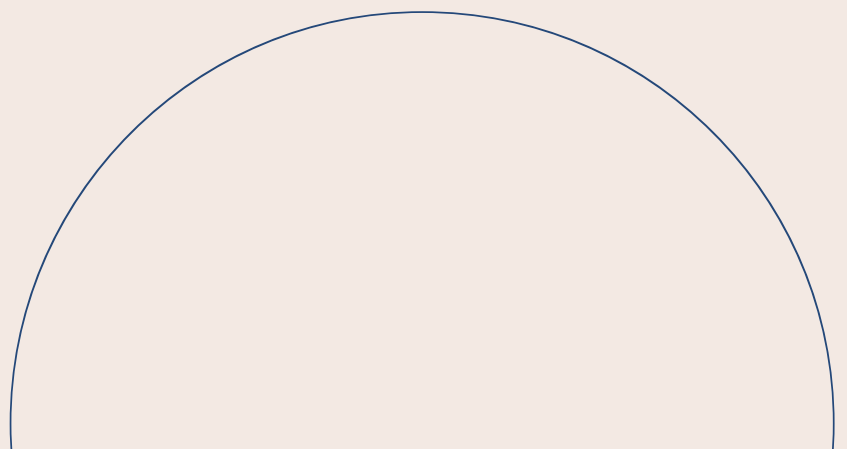
Article from the Treaty:

1. Every citizen of the Union shall have the right to move and reside freely within the territory of the Member States, subject to the limitations and conditions laid down in the Treaties and by the measures adopted to give them effect.
2. If action by the Union should prove necessary to attain this objective and the Treaties have not provided the necessary powers, the European Parliament and the Council, acting in accordance with the ordinary legislative procedure, may adopt provisions with a view to facilitating the exercise of the rights referred to in paragraph 1.
3. For the same purposes as those referred to in paragraph 1 and if the Treaties have not provided the necessary powers, the Council, acting in accordance with a special legislative procedure, may adopt measures concerning social security or social protection. The Council shall act unanimously after consulting the European Parliament.

EU legislation:

1. The Treaty on the Functioning of the European Union done at Rome on the twenty-fifth day of March, in the year one thousand nine hundred and fifty-seven;
2. The Charter of Fundamental Rights of the European Union solemnly proclaimed by the European Council in Nice on 7 December 2000;
3. Free Movement Directive 2004/38/EC.

A brief explanation:

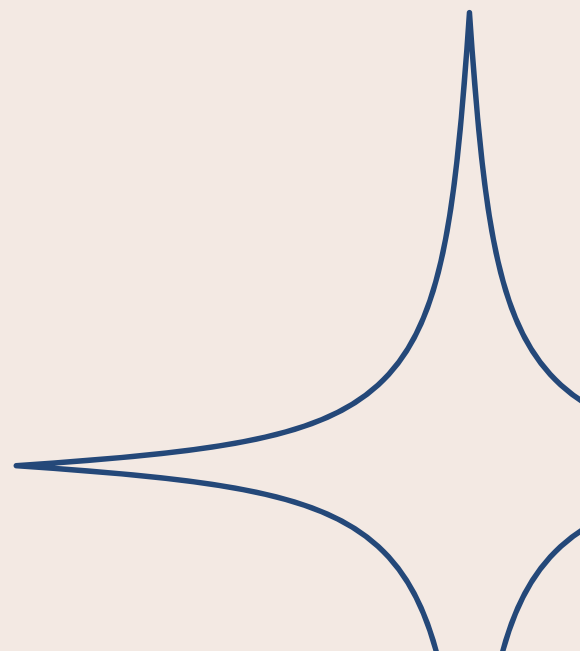
All EU citizens and their family members have the right to move and reside freely within the EU. This fundamental right is established by Article 21 of the Treaty on the functioning of the European Union and Article 45 of the EU Charter of Fundamental Rights.

The conditions for the exercise of the right of free movement and residence within the territory of the Member States by EU citizens and their family members are set out in the Free Movement Directive 2004/38/EC:

- EU citizens can live in another EU country for up to three months without any requirements other than holding a valid identity card or passport.
- In order to stay in another EU country for more than three months, EU citizens have to meet certain conditions depending on their status (for example worker, self-employed, student, etc.) and may be asked to comply with administrative formalities.
- EU citizens have the right to permanent residence in another EU country after legally residing there continuously for five years. They may be temporarily absent (for example due to an illness, to study or because of a posting).
- Family members of EU citizens, either EU citizens or nationals of a non-EU country, have the right to accompany or join EU citizens in another EU Member State. They may be asked to comply with certain conditions or formalities.

The following persons are defined in Article 2(2) of the Directive as 'core' family members:

- the spouse;
- the partner with whom the EU citizen has contracted a registered partnership, on the basis of the legislation of any Member State, if the legislation of the host Member State treats registered partnership as equivalent to marriage;
- the direct descendants who are under the age of 21 or are dependant as well as those of the spouse or partner as defined above;
- the dependant direct relatives in the ascending line and those of the spouse or partner as defined above.

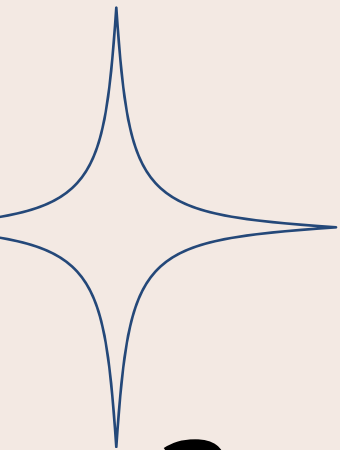
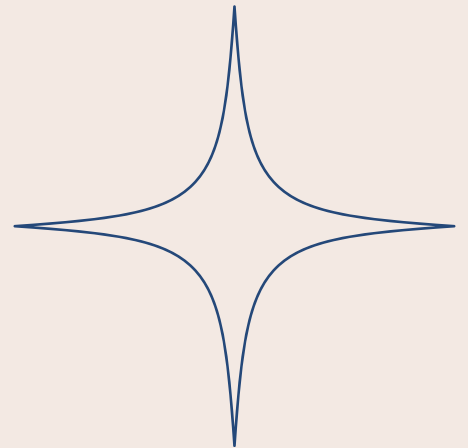

Case study 3.

The right to vote
and to stand as a
candidate at
elections to the
European
Parliament

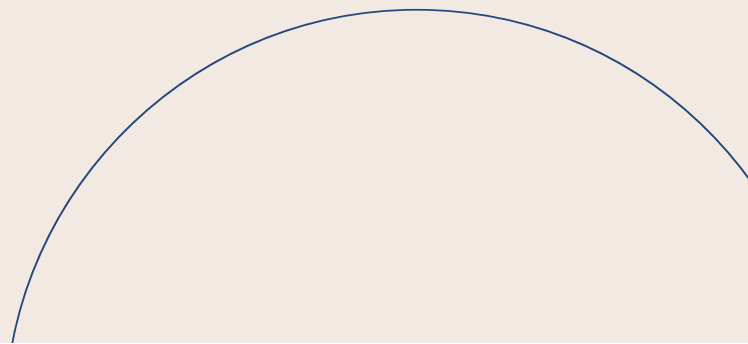
Стаття з конвенції:

1. Кожен громадянин Союзу має право голосувати та бути кандидатом на виборах до Європейського Парламенту в державі-члені, в якій він або вона проживає, на тих самих умовах, що й громадяни цієї держави.
2. Члени Європейського Парламенту обираються шляхом загального прямого таємного голосування.

Законодавство ЄС:

1. Регламент (ЄС, Євратом) № 1141/2014 Європейського Парламенту та Ради від 22 жовтня 2014 року про статут і фінансування європейських політичних партій і європейських політичних фондів;
2. 93/109/ЄС Директива Ради (ЄС-ДИРЕКТИВИ), які встановлюють детальні умови для здійснення права голосу та висунання кандидатів на виборах до Європейського парламенту для громадян Союзу, які проживають у державі-члені, громадянами якої вони не є;
3. 2002/772/ЄС, Рішення Ради Євратому (EU-DECISIONS), внесення змін до закону про вибори представників європ. Парламент шляхом загального прямого голосування, доданий до Рішення 76/787/ЄС, ЄС, Євратом.

Коротке пояснення:

Члени Європейського парламенту (депутати Європарламенту) представляють громадян країн-членів Європейського Союзу. З 1979 року депутати Європарламенту обираються безпосередньо в державах-членах відповідно до національного виборчого законодавства кожної країни-члена на європейських виборах, які повинні відповідати певним базовим стандартам, встановленим європейським законодавством.

Кейси:

1.Естонія/ Верховний Суд/ 5-19-30

Ключові факти справи:

Справа стосується скарги на Національний виборчий комітет Естонії (Vabariigi Valimiskomisjon) від Ромео Калди, особи, яка була засуджена та зараз відбуває довічне ув'язнення. Пан Калда намагався зареєструватися як кандидат на виборах до Європейського парламенту 2019 року, у чому Національний виборчий комітет відмовив. Він стверджував, що національний закон (Закон про вибори до Європейського парламенту), який позбавляє всіх ув'язнених права балотуватися або голосувати на виборах до ЄП (як і на інших виборах), порушує Конституцію, ЄКПЛ та CFREU. У ширшому контексті та сама особа подала кілька успішних скарг щодо прав людини ув'язнених в Естонії, одна з яких призвела до рішення ЄСПЛ Kalda проти Естонії (17429/10) щодо доступу до Інтернету у в'язниці.

Ключове юридичне питання:

Суд розглянув питання про те, чи сумісна заборона для ув'язнених балотуватися на виборах до Європарламенту Конституції та CFREU.

Результат справи:

Суд відмовив у задоволенні скарги. Він застосував аналогічне рішення, прийняте ним у справі у 2013 році щодо виборів до місцевих органів влади, де він постановив, що, оскільки особа не може вільно пересуватися, є нерозумним виключити право балотуватися особами, які відбувають покарання у вигляді позбавлення волі. Далі в ньому зазначено, що виключення з балотування тих, хто грубо порушив правила спільного проживання, є законним рішенням законодавця. У ньому зазначено, що обмеження відповідає CFREU.

2. Чехія / Конституційний суд / Пл. ÚS 14/14

Ключові факти справи:

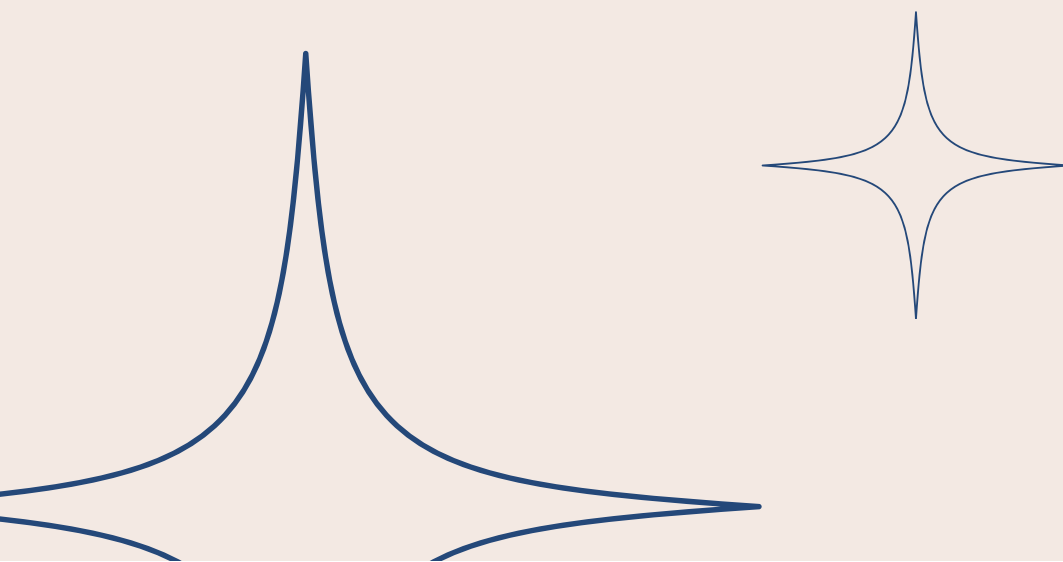
У травні 2014 року в Чехії відбулися вибори до Європейського парламенту. У § 47 (2) Закону № 62/2003 Зб. на виборах до Європейського парламенту (*Zákon o volbách do Evropského parlamentu*) встановлено 5% виборчий бар'єр. Позивачі (серед них політична партія, яка не пройшла через виборчий бар'єр) оскаржили законність виборів у Вищому адміністративному суді. У процесі ухвалення рішення Вищий адміністративний суд встановив, що законність виборчого бар'єру є питанням, яке має вирішити Конституційний суд; тому вони передали справу до Конституційного суду.

Позивачі стверджували, що наявність виборчого бар'єру робить право голосу нерівним, оскільки голоси виборців партій меншості не враховуються в процесі перетворення. Різноманітність членів Європейського парламенту є бажаною та не загрожує функціонуванню Європейського парламенту, оскільки обрані члени Європейського парламенту об'єднуються у великі політичні групи.

Конституційний суд стверджував, що хоча існують обов'язкові документи законодавства ЄС, які регулюють вибори до Європейського парламенту, кожна держава-член регулює деталі виборчого процесу сама. Виборчий поріг встановлений у 14 із 28 держав-членів. Виборчий бар'єр гарантує сумісність обраних членів Європейського парламенту з деякими політичними групами, представленими в Європейському парламенті.

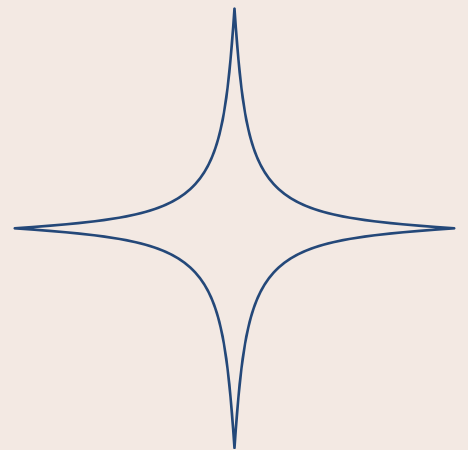
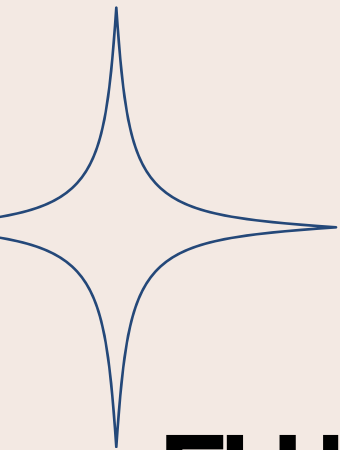
Результат справи:

Конституційний суд вирішив, що 5% виборчий бар'єр відповідає національному законодавству та законодавству ЄС. Європейський парламент є інституцією ЄС із сильними повноваженнями, тому бажано гарантувати сумісність обраних членів Європейського парламенту з деякими політичними групами, представленими виборчим бар'єром. Використання виборчого порогу для забезпечення безперебійної роботи Європейського парламенту не є порушенням ні національного права, ні законодавства ЄС, оскільки діє пропорційна система представництва.

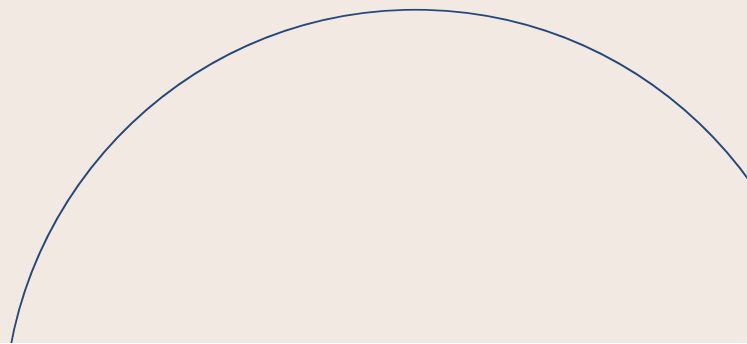
Article from the Convention:

1. Every citizen of the Union has the right to vote and to stand as a candidate at elections to the European Parliament in the Member State in which he or she resides, under the same conditions as nationals of that State.
2. Members of the European Parliament shall be elected by direct universal suffrage in a free and secret ballot.

EU legislation:

1. Regulation (EU, Euratom) No 1141/2014 of the European Parliament and of the Council of 22 October 2014 on the statute and funding of European political parties and European political foundations;
2. 93/109/EC Council Directive (EU-DIRECTIVES), laying down detailed arrangements for the exercise of the right to vote and stand as a candidate in elections to the European Parliament for citizens of the Union residing in a Member State of which they are not nationals;
3. 2002/772/EC, Euratom Council Decision (EU-DECISIONS), amending the Act concerning the election of the representatives of the European Parliament by direct universal suffrage, annexed to Decision 76/787/ECSC, EEC, Euratom.

A brief explanation:

Members of the European Parliament (MEPs) represent citizens of the European Union member states. Since 1979, MEPs have been directly elected in the member states under each member state's national electoral law for European elections which have to conform to certain basic standards set by European law.

Cases:

1.Estonia/ Supreme Court/ 5-19-30

Key facts of the case:

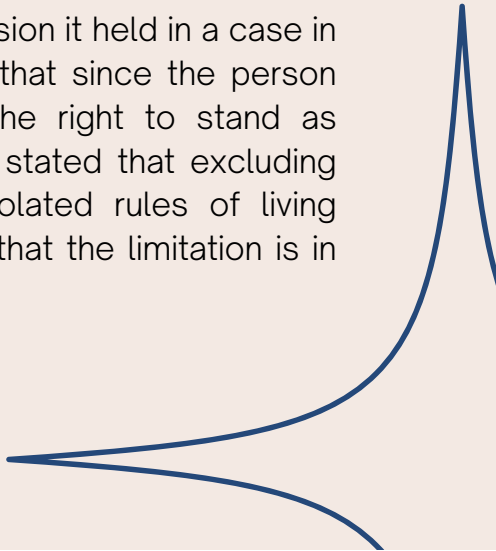
The case concerns a complaint against the Estonian National Electoral Committee (Vabariigi Valimiskomisjon) by Romeo Kalda, a person who has been convicted and is currently serving life sentence in prison. Mr Kalda attempted to register as a candidate in the 2019 European Parliament elections, which the National Electoral Committee denied. He alleged that the national law (European Parliament Elections Act) that denies all prisoners the right to stand as a candidate or vote in the EP elections (as in other elections) violated the Constitution, the ECHR and CFREU. In a wider context, the same person has submitted several successful complaints regarding human rights of prisoners in Estonia, one of which resulted in the ECtHR decision *Kalda vs Estonia* (17429/10) related to access to the Internet in prison.

Key legal question:

The Court considered whether the ban for prisoners on standing as a candidate at European Parliament elections is compatible with the Constitution and CFREU.

Outcome of the case:

The Court denied the complaint. It applied an analogous decision it held in a case in 2013 related to local government elections, where it held that since the person cannot move freely, it is not unreasonable to exclude the right to stand as candidate for persons serving a prison sentence. It further stated that excluding those from standing as candidates that have strongly violated rules of living together is a legitimate decision by the legislator. It stated that the limitation is in compliance with CFREU.

2. Czech Republic / Constitutional Court / Pl. ÚS 14/14

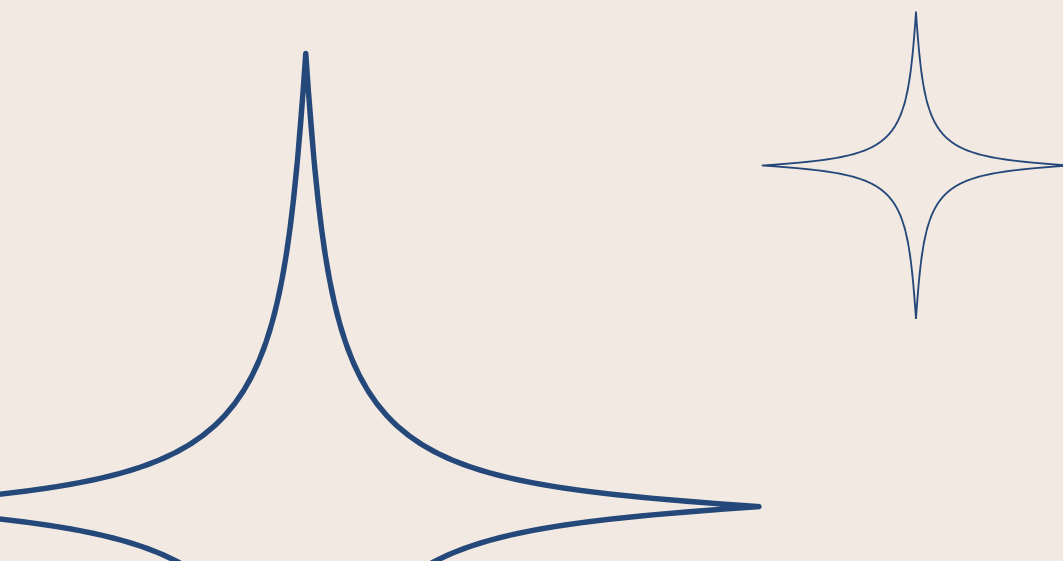
Key facts of the case:

In May 2014, elections to the European Parliament were held in the Czech Republic. In § 47 (2) of the Act No. 62/2003 Coll. on Elections to the European Parliament (Zákon o volbách do Evropského parlamentu) a 5% electoral threshold is set. The plaintiffs (among them a political party that did not succeed due to the electoral threshold) contested the legality of the elections before the Supreme Administrative Court. During the decision-making process, the Supreme Administrative Court found that the legality of the electoral threshold is a question that has to be decided by the Constitutional Court; therefore, they had the case transferred to the Constitutional Court.

The plaintiffs argued that the existence of the electoral threshold makes the right to vote unequal because the votes of minority parties' voters are not taken into consideration in the conversion process. The diversity of European Parliament members is desirable and does not threaten the functioning of the EU Parliament because elected members of the EU Parliament associate in larger political groups. The Constitutional Court argued that although there are binding documents of EU law regulating elections to the EU Parliament, every Member State regulates the details of the election process itself. The electoral threshold is established in 14 out of 28 Member States. The electoral threshold guarantees the compatibility of elected members of the EU Parliament with some of the political groups represented in the European Parliament.

Outcome of the case:

The Constitutional Court decided that the 5% electoral threshold is in conformity with national and EU law. The European Parliament is an EU institution with strong powers and it is desirable to guarantee the compatibility of elected members of the EU Parliament with some of the political groups represented by the electoral threshold. Using the electoral threshold in order to ensure the smooth functioning of the European Parliament is a breach of neither national nor EU law, since a proportional representation system is in place.

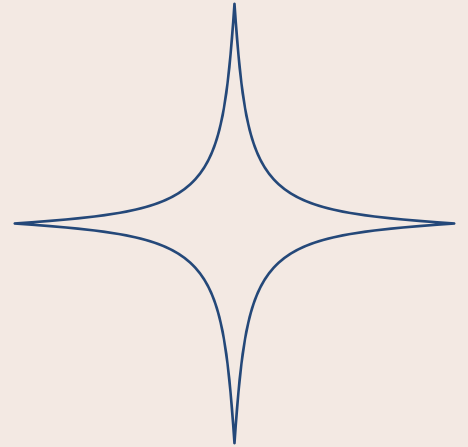
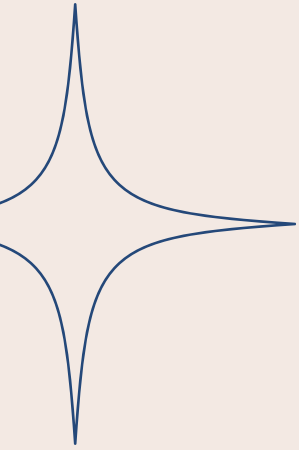
Case study 4.

The right to vote
and to stand as a
candidate at
municipal
elections.

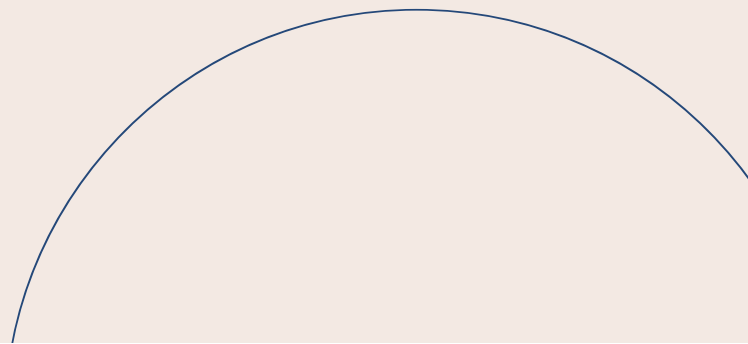
Стаття з конвенції:

Кожен громадянин Союзу має право голосувати та бути кандидатом на муніципальних виборах у державі-члені, в якій він або вона проживає, на тих самих умовах, що й громадяни цієї держави.

Законодавство ЄС:

- 1.Хартія основних прав ЄС;
- 2.Договір про функціонування Європейського Союзу;
- 3.Директива Ради 2013/19/ЄС від 13 травня 2013 року про адаптацію Директиви 94/80/ЄС, що встановлює детальні механізми реалізації права голосу та права балотуватися на муніципальних виборах громадянами Союзу, які проживають у державі-члені, що не є членом ЄС...;
- 4.Резолюція Європейського Парламенту від 11 листопада 2015 року про реформу виборчого права Європейського Союзу (2015/2035(INL));
- 5.Висновок Комітету регіонів "Зміцнення громадянства ЄС: сприяння виборчим правам громадян ЄС".

Коротке пояснення:

Ця стаття відповідає праву, гарантованому статтею 20(2) Договору про функціонування Європейського Союзу (див. також правову базу в статті 22 Договору про функціонування Європейського Союзу для ухвалення детальних домовленостей щодо здійснення цього права). Відповідно до статті 52(2) Хартії, вона застосовується на умовах, визначених у цих статтях Договорів.

Кейси:

1.Естонія/ Верховний Суд/ 5-19-30

Ключові факти справи:

Справа стосується скарги на Національний виборчий комітет Естонії (Vabariigi Valimiskomisjon) від Ромео Калди, особи, яка була засуджена та зараз відбуває довічне ув'язнення. Пан Калда намагався зареєструватися як кандидат на виборах до Європейського парламенту 2019 року, у чому Національний виборчий комітет відмовив. Він стверджував, що національний закон (Закон про вибори до Європейського парламенту), який позбавляє всіх ув'язнених права балотуватися або голосувати на виборах до ЄП (як і на інших виборах), порушує Конституцію, ЄКПЛ та CFREU. У ширшому контексті та сама особа подала кілька успішних скарг щодо прав людини ув'язнених в Естонії, одна з яких призвела до рішення ЄСПЛ Kalda проти Естонії (17429/10) щодо доступу до Інтернету у в'язниці.

Ключове юридичне питання:

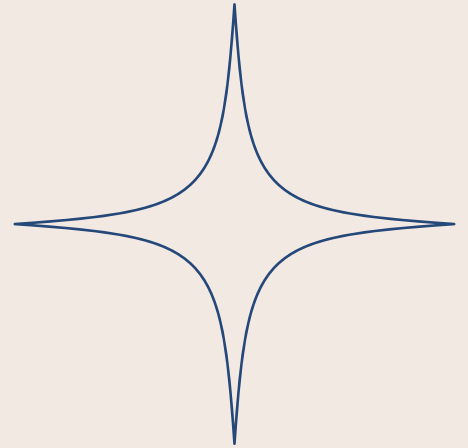
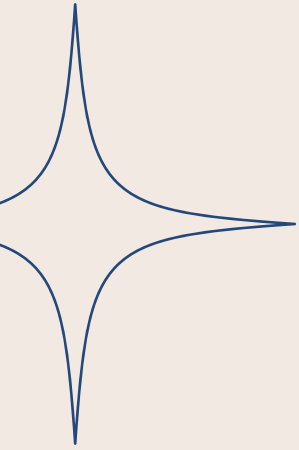
Суд розглянув питання про те, чи сумісна заборона для ув'язнених балотуватися на виборах до Європарламенту Конституції та CFREU.

Результат справи:

Суд відмовив у задоволенні скарги. Він застосував аналогічне рішення, прийняте ним у справі у 2013 році щодо виборів до місцевих органів влади, де він постановив, що, оскільки особа не може вільно пересуватися, є нерозумним виключити право балотуватися особами, які відбувають покарання у вигляді позбавлення волі. Далі в ньому зазначено, що виключення з балотування тих, хто грубо порушив правила спільного проживання, є законним рішенням законодавця. У ньому зазначено, що обмеження відповідає CFREU.

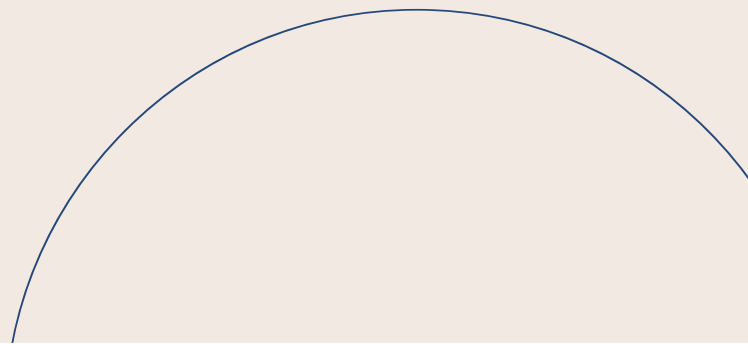
Article from the Convention:

Every citizen of the Union has the right to vote and to stand as a candidate at municipal elections in the Member State in which he or she resides under the same conditions as nationals of that State.

EU legislation:

1. EU Charter of Fundamental Rights;
2. The Treaty on the Functioning of the European Union;
3. Council Directive 2013/19/EU of 13 May 2013 adapting Directive 94/80/EC laying down detailed arrangements for the exercise of the right to vote and to stand as a candidate in municipal elections by citizens of the Union residing in a Member State of wh...;
4. European Parliament resolution of 11 November 2015 on the reform of the electoral law of the European Union (2015/2035(INL));
5. Opinion of the Committee of the Regions on 'Strengthening EU citizenship: promotion of EU citizens' electoral rights'.

A brief explanation:

This Article corresponds to the right guaranteed by Article 20(2) of the Treaty on the Functioning of the European Union (cf. also the legal base in Article 22 of the Treaty on the Functioning of the European Union for the adoption of detailed arrangements for the exercise of that right). In accordance with Article 52(2) of the Charter, it applies under the conditions defined in these Articles in the Treaties.

Cases:

1.Estonia/ Supreme Court/ 5-19-30

Key facts of the case:

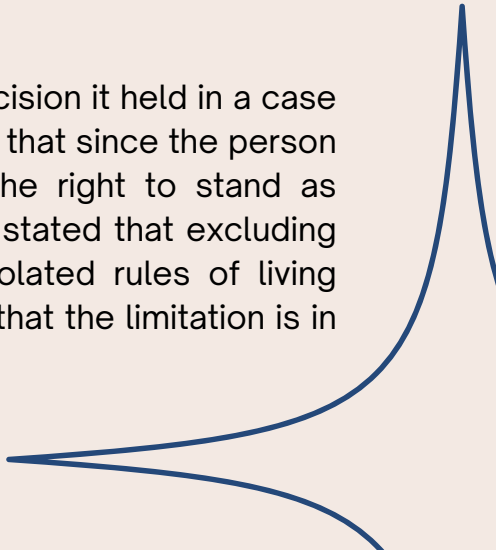
The case concerns a complaint against the Estonian National Electoral Committee (Vabariigi Valimiskomisjon) by Romeo Kalda, a person who has been convicted and is currently serving life sentence in prison. Mr Kalda attempted to register as a candidate in the 2019 European Parliament elections, which the National Electoral Committee denied. He alleged that the national law (European Parliament Elections Act) that denies all prisoners the right to stand as a candidate or vote in the EP elections (as in other elections) violated the Constitution, the ECHR and CFREU. In a wider context, the same person has submitted several successful complaints regarding human rights of prisoners in Estonia, one of which resulted in the ECtHR decision Kalda vs Estonia (17429/10) related to access to the Internet in prison.

Key legal question:

The Court considered whether the ban for prisoners on standing as a candidate at European Parliament elections is compatible with the Constitution and CFREU.

Outcome of the case:

The Court denied the complaint. It applied an analogous decision it held in a case in 2013 related to local government elections, where it held that since the person cannot move freely, it is not unreasonable to exclude the right to stand as candidate for persons serving a prison sentence. It further stated that excluding those from standing as candidates that have strongly violated rules of living together is a legitimate decision by the legislator. It stated that the limitation is in compliance with CFREU.

Case study 5.
The right to good
administration.

Стаття з конвенції:

1. Кожна особа має право на те, щоб її справи розглядалися неупереджено, справедливо та протягом розумного строку установами, органами, службами та агентствами Союзу.
2. Це право включає:
 - (a) право кожної особи бути почутою до вжиття будь-яких індивідуальних заходів, які можуть негативно вплинути на неї чи неї;
 - (b) право кожної особи на доступ до свого файлу з дотриманням законних інтересів конфіденційності та професійної та ділової таємниці;
 - (c) обов'язок адміністрації обґрунтувати свої рішення.
3. Кожна особа має право на відшкодування Союзом будь-якої шкоди, заподіяної його інституціями або його службовцями під час виконання своїх обов'язків, відповідно до загальних принципів, спільних для законодавства держав-членів.
4. Кожна особа може звернутися до установ Союзу однією з мов Договорів і повинна отримати відповідь цією ж мовою.

Законодавство ЄС:

1. Договір про функціонування Європейського Союзу, вчинений у Римі двадцять п'ятого березня тисяча дев'ятсот п'ятдесят сьомого року;
2. Директива (ЄС) 2017/1371 Європейського Парламенту та Ради від 5 липня 2017 року про боротьбу з шахрайством, що завдає шкоди фінансовим інтересам Союзу за допомогою кримінального права;
3. Резолюція Європейського парламенту від 15 січня 2013 року з рекомендаціями Комісії щодо закону про адміністративну процедуру Європейського Союзу (2012/2024(INL));
4. Регламент (ЄС, Євратом) № 883/2013 Європейського Парламенту та Ради від 11 вересня 2013 року щодо розслідувань, що проводяться Європейським офісом по боротьбі з шахрайством (OLAF), і про скасування Регламенту (ЄС) № 1073/1999 Європейського Парламенту.

Коротке пояснення:

Стаття 41 ґрунтується на існуванні Союзу як суб'єкта верховенства права, характеристики якого були розроблені в судовій практиці, яка, зокрема, закріпила належне адміністрування як загальний принцип права (див., зокрема, рішення Суду ЄС від 31 березня 1992 року у справі C-255/90 P Burban [1992] ECR I-2253 та рішення Суду першої інстанції від 18 вересня 1995 року у справі T-167/94 Nölle [1995] ECR II-2589 та 9 липня 1999 року у справі T -231/97 New Europe Consulting та інші [1999] ECR II-2403). Формулювання цього права в перших двох абзацах є результатом прецедентного права (рішення Суду від 15 жовтня 1987 року у справі 222/86 Heylens [1987] ECR 4097, пункт 15 підстав, рішення від 18 жовтня 1989 року у справі 374/87 Orkem [1989] ECR 3283, рішення від 21 листопада 1991 року у справі C-269/90 TU München [1991] ECR I-5469 та рішення суду першої інстанції від 6 грудня 1994 року у справі T-450/93 Lisrestal [1994] ECR II-1177, 18 вересня 1995 року у справі T-167/94 Nölle [1995] ECR II-2589), а формулювання щодо обов'язку надати причини походить зі статті 296 Договору про функціонування Європейського Союзу. (пор. також правову базу в статті 298 Договору про функціонування Європейського Союзу для прийняття законодавства в інтересах відкритої, ефективної та незалежної європейської адміністрації).

Пункт 3 відтворює право, гарантоване зараз статтею 340 Договору про функціонування Європейського Союзу.

Пункт 4 відтворює право, гарантоване нині статтею 20(2)(d) і статтею 25 Договору про функціонування Європейського Союзу. Відповідно до статті 52(2) Хартії ці права застосовуються на умовах і в межах, визначених Договорами.

Право на ефективний засіб правового захисту, яке є важливим аспектом цього питання, гарантується статтею 47 цієї Хартії.

1. Договір про функціонування Європейського Союзу, вчинений у Римі двадцять п'ятого березня тисяча дев'ятсот п'ятдесят сьомого року;
2. Директива (ЄС) 2017/1371 Європейського Парламенту та Ради від 5 липня 2017 року про боротьбу з шахрайством, що завдає шкоди фінансовим інтересам Союзу за допомогою кримінального права;
3. Резолюція Європейського парламенту від 15 січня 2013 року з рекомендаціями Комісії щодо закону про адміністративну процедуру Європейського Союзу (2012/2024(INL));
4. Регламент (ЄС, Євратом) № 883/2013 Європейського Парламенту та Ради від 11 вересня 2013 року щодо розслідувань, що проводяться Європейським офісом по боротьбі з шахрайством (OLAF), і про скасування Регламенту (ЄС) № 1073/1999 Європейського Парламенту.

Кейси:

1. Мальта / Адміністративний трибунал з перегляду судових рішень

Ключові факти справи:

Заявниця та її покійний чоловік придбали майно через емфітевзис 14 листопада 1980 року, яке використовувалося як будинок для відпочинку нею та її родиною. 24 листопада 2020 року заявниця та її чоловік почали подавати заявку за схемою 2019 року «Придбання прямого тимчасового володіння» (DDT), яка дозволяє особам, які мають власність через емфітевзис, придбати її та таким чином отримати повне право власності на нерухомість. власність.

Під час розгляду заяви чоловік народного депутата помер, залишивши заявницю універсальною спадкоємицею. 12 серпня 2021 року про подію було повідомлено земельне управління – відділ із внесення ДДТ. 1 лютого 2022 року Земельне управління повідомило заявницю, що її заявку на ДДТ було відхилено листом від 22 січня 2022 року. Жодної конкретної причини відмови не було зазначено, було лише зазначено, що заявниця не відповідає вимогам схеми.

Заявник оскаржив рішення Земельного управління в Суді адміністративного перегляду, стверджуючи, що Орган не зміг пояснити причини відхилення заяви. Таким чином, заявник просив Трибунал скасувати рішення, оскільки воно не було мотивованим і порушувало принципи належного управління.

Основне правове питання, яке поставив Суд:

Чи надав земельний орган достатню інформацію, що підтверджує його рішення відхилити заявку? Чи було це рішення порушенням статті 41 Хартії ЄС щодо принципу належного адміністрування?

Результат справи:

Трибунал встановив, що земельний орган не вказав причини, чому заяву було відхилено, і що в рішенні бракує мінімального рівня мотивації, який повинен надати державний орган. Це пояснюється тим, що громадянин повинен мати можливість визначити, чи можна оскаржити рішення, прийняте державним органом. Насправді про причини відмови заявник дізнався лише під час апеляції та з ініціативи Трибуналу.

У своєму рішенні Трибунал послався на статтю 41 Хартії ЄС про право на належне управління, згідно з якою адміністрація повинна пояснювати свої рішення та базувати їх на точних фактах. Враховуючи це, Трибунал звернувся до земельної влади з проханням повторно переглянути заяву та надати заявнику детальну інформацію.

2.Польща / Воєводський адміністративний суд у Щецині / II SAB/Sz 41/22

Ключові факти справи:

1 лютого 2021 року PS надіслав запит до муніципалітету до М. щодо розкриття публічної інформації в частині надання йому інформації про витрати, понесені на ремонт та утримання дороги. Листом від 11 лютого 2021 року муніципалітет надав інформацію PS. Проте, на думку скаржника, інформація, отримана від органу влади, була неточною, і 2 березня 2021 року скаржник направив органу лист з проханням уточнити надану інформацію. Орган у листі від 29 квітня 2021 року надав П.С. документи та іншу інформацію щодо його запиту.

У результаті П. С. подав скаргу на бездіяльність мера міста та муніципалітету М. щодо його заяви про розкриття публічної інформації.

У рішенні від 1 червня 2022 року Щецинський воєводський адміністративний суд постановив, що мер міста та муніципалітету М. був бездіяльним у розгляді запиту заявника. В обґрунтуванні зазначено, що міський голова порушив право на належне управління, визначене ст. 41 Хартії - суд підкреслив, що кожна справа має бути розглянута протягом розумного строку. Проте суд визнав, що ця бездіяльність не була кричущою.

Основне правове питання, яке поставив Суд:

Ключовим аспектом рішення стало введення визначення бездіяльності органів державної влади в частині продовження строку розгляду звернень громадян.

Суд вказав, що бездіяльність органу влади, яка полягає у невикористанні компетенції, якою за наявності правових обставин орган влади зобов'язаний скористатися, є конкретним проявом неправомірної поведінки публічної адміністрації, що становить порушення ст. 41 Статуту.

Результат справи:

Суд встановив, що міський голова спостерігав за бездіяльністю у період з 2 по 29 квітня 2021 року. Суд наголосив, що такий період бездіяльності може розглядатися як бездіяльність, яка призвела до порушення ст. 41 Статуту. Таким чином, суд присудив PS відшкодування витрат на судовий процес у розмірі 597,00 злотих і зобов'язав мера розглянути клопотання PS протягом 30 днів з дня отримання остаточного рішення.

Article from the Convention:

1. Every person has the right to have his or her affairs handled impartially, fairly and within a reasonable time by the institutions, bodies, offices and agencies of the Union.
2. This right includes:
 - (a) the right of every person to be heard, before any individual measure which would affect him or her adversely is taken;
 - (b) the right of every person to have access to his or her file, while respecting the legitimate interests of confidentiality and of professional and business secrecy;
 - (c) the obligation of the administration to give reasons for its decisions.
3. Every person has the right to have the Union make good any damage caused by its institutions or by its servants in the performance of their duties, in accordance with the general principles common to the laws of the Member States.
4. Every person may write to the institutions of the Union in one of the languages of the Treaties and must have an answer in the same language.

EU legislation:

1. The Treaty on the Functioning of the European Union done at Rome on the twenty-fifth day of March, in the year one thousand nine hundred and fifty-seven;
2. Directive (EU) 2017/1371 of the European Parliament and of the Council of 5 July 2017 on the fight against fraud to the Union's financial interests by means of criminal law;
3. European Parliament resolution of 15 January 2013 with recommendations to the Commission on a Law of Administrative Procedure of the European Union (2012/2024(INL));⁷
4. Regulation (EU, Euratom) No 883/2013 of the European Parliament and of the Council of 11 September 2013 concerning investigations conducted by the European Anti-Fraud Office (OLAF) and repealing Regulation (EC) No 1073/1999 of the European Parliament.

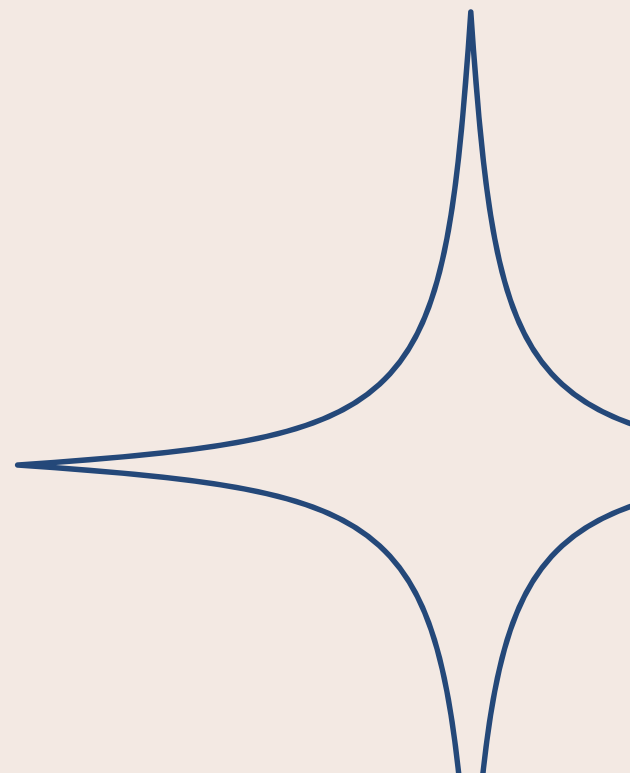
A brief explanation:

Article 41 is based on the existence of the Union as subject to the rule of law whose characteristics were developed in the case-law which enshrined inter alia good administration as a general principle of law (see inter alia Court of Justice judgment of 31 March 1992 in Case C-255/90 P Burban [1992] ECR I-2253, and Court of First Instance judgments of 18 September 1995 in Case T-167/94 Nölle [1995] ECR II-2589, and 9 July 1999 in Case T-231/97 New Europe Consulting and others [1999] ECR II-2403). The wording for that right in the first two paragraphs results from the case-law (Court of Justice judgment of 15 October 1987 in Case 222/86 Heylens [1987] ECR 4097, paragraph 15 of the grounds, judgment of 18 October 1989 in Case 374/87 Orkem [1989] ECR 3283, judgment of 21 November 1991 in Case C-269/90 TU München [1991] ECR I-5469, and Court of First Instance judgments of 6 December 1994 in Case T-450/93 Lisrestal [1994] ECR II-1177, 18 September 1995 in Case T-167/94 Nölle [1995] ECR II-2589) and the wording regarding the obligation to give reasons comes from Article 296 of the Treaty on the Functioning of the European Union (cf. also the legal base in Article 298 of the Treaty on the Functioning of the European Union for the adoption of legislation in the interest of an open, efficient and independent European administration).

Paragraph 3 reproduces the right now guaranteed by Article 340 of the Treaty on the Functioning of the European Union.

Paragraph 4 reproduces the right now guaranteed by Article 20(2)(d) and Article 25 of the Treaty on the Functioning of the European Union. In accordance with Article 52(2) of the Charter, those rights are to be applied under the conditions and within the limits defined by the Treaties.

The right to an effective remedy, which is an important aspect of this question, is guaranteed in Article 47 of this Charter.

Cases:

1. Malta / The Administrative Review Tribunal

Key facts of the case:

The applicant and her late husband acquired a property via emphyteusis on 14 November 1980 which was used as a holiday home by her and her family. On 24 of November 2020, the applicant and her husband began an application under the 2019 scheme “For the Purchase of Direct Temporary Dominion” (DDT), which allows individuals who have a property via emphyteusis to purchase it and thus obtain full ownership of the property.

During the process of the application, the M.P.’s husband passed away, leaving the applicant as universal heir. On 12 August 2021, the Land Authority - the department handling DDT applications, was notified of the event. On 1 February 2022, the Lands Authority informed the applicant that her DDT application had been rejected via a letter dated 22 January 2022. No specific rejection reason was mentioned, it simply stated that the applicant did not meet the scheme requirements.

The applicant challenged the Lands Authority decision before the Administrative Review Tribunal arguing that the Authority failed to explain its reasoning for rejecting the application. The applicant, therefore, asked the Tribunal to revoke the decision since it was not motivated and in violation of the principles of good administration.

Key legal question raised by the Court:

Did the Land Authority provide sufficient information that justify its decision to reject the application? Was the decision in violation of Article 41 of the EU Charter on the principle to good administration?

Outcome of the case:

The Tribunal found that the Land Authority failed to provide the reasons why the application was rejected and that the decision lacked the minimum level of motivation a public entity must provide. This is because a citizen should be in a position to determine whether it is possible to appeal a decision made by a public authority. In fact, the applicant learned the reasons for the refusal only during the appeal and at the Tribunal's initiative.

In its decision, the Tribunal referred to Article 41 of the EU Charter on the Right to Good Administration, under which the administration must explain its decisions and base them on accurate facts. Considering this, the Tribunal requested the Land’s Authority to review the application again, and to provide the applicant with detailed information.

2. Poland / Voivodship Administrative Court in Szczecin / II SAB/Sz 41/22

Key facts of the case:

On 1 February 2021, P.S. sent a request to the Municipality of M. for disclosure of public information, in the scope of providing him with information on the expenses incurred for the renovation and maintenance of the road. By letter of 11 February 2021, the Municipality provided information to P.S.. However, in the complainant's opinion, the information obtained from the authority was imprecise, and the complainant sent a letter to the authority on 2 March 2021, requesting that the information provided be clarified. The authority, in the letter of 29 April 2021, provided P.S. with documents and other information related to his request.

As a result, P. S. filed a complaint against the inactivity of the Mayor of the City and Municipality of M. related to his application for disclosure of public information.

By the judgment of 1 June 2022, the Szczecin Voivodship Administrative Court held that the Mayor of the Town and Municipality M., had been inactive in examining the applicant's request. The justification indicated that the Mayor violated the right to good administration specified in Art. 41 of the Charter - the court underlined that each case must be heard within a reasonable time. However, the court found that this inaction was not blatant.

Key legal question raised by the Court:

A key aspect of the judgment was the introduction of a definition of inactivity of public authorities in the context of extension of the term of examination of citizen's applications.

The Court indicated that the inactivity of the authority consisting in not using the competence which, due to the existence of legal circumstances, the authority is obliged to use, is a specific manifestation of the illegal behaviour of public administration, constituting a violation of Art. 41 of the Charter.

Outcome of the case:

The court found that the Mayor remained inactive in the period from 2-29 April 2021. The court emphasized that such a period of inactivity may be considered as inaction resulting in the violation of Art. 41 of the Charter. Therefore, the court awarded reimbursement of the cost of court proceedings to P.S. in the amount of PLN 597.00 and obliged the Mayor to examine P.S.' request within 30 days from the date of receipt of the final judgment.

Case study 6.
The right to refer
to EU institutions.

Case study 7.
The right to
consular
protection.

Стаття з конвенції:

Кожен громадянин Союзу на території третьої країни, в якій не представлена держава-член, громадянином якої він або вона є, має право на захист з боку дипломатичних або консульських органів будь-якої держави-члена на тих самих умовах, як громадяни цієї держави-члена.

Законодавство ЄС:

- 1.Хартія ЄС про основні права;
- 2.Директиву ЄС щодо консульського захисту європейських громадян без представництва, які живуть або подорожують за межами ЄС

Коротке пояснення:

Консульський захист — це допомога, яку держава надає своїм громадянам, які проживають або подорожують за межами своєї країни, коли вони потребують допомоги. Як правило, консульський захист може бути наданий у разі:

- Втрата проїзних документів;
- Серйозна аварія або серйозна хвороба;
- Допомога та репатріація в разі надзвичайної ситуації;
- Стати жертвою злочину;
- Арешт або затримання;
- Смерть.

Відповідальність за надання консульської допомоги громадянам ЄС лежить на державах - членах ЄС. Проте не кожна держава-член ЄС має посольства чи консульства в кожній країні світу. Це означає, що деякі громадяни ЄС є «непредставленими», не мають посольства чи консульства своєї країни-члена, щоб ефективно допомогти їм. Отже, що станеться з ними, якщо вони потребуватимуть допомоги?

Громадяни ЄС без представництва мають право звернутися за допомогою до місцевого посольства чи консульства будь-якої іншої країни-члена ЄС. Інша держава-член ЄС повинна допомагати «непредставленим» громадянам ЄС на тих же умовах, що й їхнім власним громадянам. Це особливо важливо у разі консульської кризи.

З точки зору ЄС, ми говоримо про консульську кризу, коли життя, здоров'я чи безпека великої кількості громадян ЄС у третій державі знаходяться під загрозою або під загрозою. Це може статися через стихійне лихо чи велику аварію, або через зростаючу політичну нестабільність.

Щоб полегшити здійснення права на консульський захист, у 2015 році Рада прийняла Директиву 2015/637, «Директива про консульський захист». Директива спрямована на посилення співпраці та координації між консульськими органами.

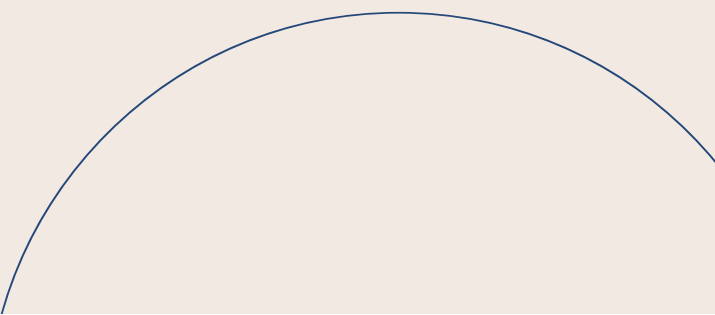
У 2019 році Рада також ухвалила Директиву 2019/997 на екстреному проїзному документі ЄС. Він доповнює Директиву про консульський захист, спрощуючи надання громадянам без представництва екстреного проїзного документа для повернення додому іншою державою-членом ЄС, якщо це необхідно. Новий екстрений проїзний документ ЄС буде доступний для громадян з грудня 2025 року.

Article from the Convention:

Every citizen of the Union shall, in the territory of a third country in which the Member State of which he or she is a national is not represented, be entitled to protection by the diplomatic or consular authorities of any Member State, on the same conditions as the nationals of that Member State.

EU legislation:

1. EU Charter of Fundamental Rights;
 2. EU Directive on consular protection for unrepresented European citizens living or travelling outside the EU.
-

A brief explanation:

Consular protection is the help provided by a State to its citizens who are living or travelling outside of their home country when they are in need of assistance. Typically, consular protection can be provided in case of:

- Loss of travel documents;
- A serious accident or serious illness;
- Relief and repatriation in case of an emergency;
- Being a victim of crime;
- Arrest or detention;
- Death.

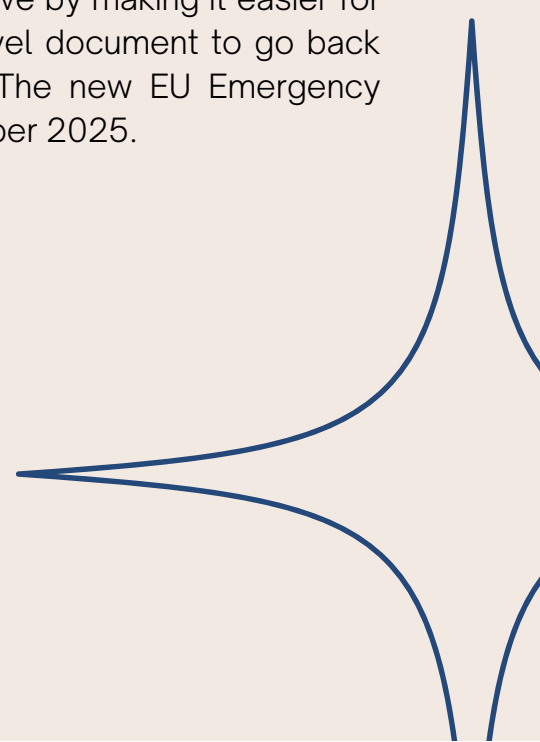
The responsibility to provide consular assistance to EU citizens lies with EU Member States. Yet, not every EU Member State has embassies or consulates in every State of the world. This means that some EU citizens are ‘unrepresented’, with no embassy or consulate from their Member State to effectively help them. So what happens to them if they are in need of assistance?

‘Unrepresented’ EU citizens are entitled to request help from the local embassy or consulate of any other EU Member State. The other EU Member State must assist ‘unrepresented’ EU citizens on the same conditions as their own nationals. This is particularly important in case of a consular crisis.

From an EU perspective, we talk about a consular crisis when the life, health or security of a large number of EU citizens in a third State are at risk or in danger. This can be the case because of a natural disaster or large accident, or due to growing political instability.

To facilitate the exercise of the right to consular protection, in 2015, the Council adopted Directive 2015/637, the ‘Consular Protection Directive’. The Directive aims at greater cooperation and coordination between consular authorities.

In 2019, the Council also adopted Directive 2019/997 on an EU Emergency Travel Document. It complements the Consular Protection Directive by making it easier for unrepresented citizens to be provided an emergency travel document to go back home by another EU Member State, when necessary. The new EU Emergency Travel Document will be available to citizens as of December 2025.

Case study 8.
The right to an
effective remedy
and to a fair trial.

Стаття з конвенції:

Кожен, чиї права і свободи, гарантовані законодавством Союзу, порушено, має право на ефективний засіб правового захисту в суді відповідно до умов, викладених у цій статті.

Кожен має право на справедливий і публічний розгляд справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, попередньо встановленим законом. Кожен повинен мати можливість отримати консультацію, захист і інтерес.

Правова допомога надається тим, хто не має достатніх ресурсів, оскільки така допомога необхідна для забезпечення ефективного доступу до правосуддя.

Законодавство ЄС:

1. Договір про функціонування Європейського Союзу, вчинений у Римі двадцять п'ятого березня тисяча дев'ятсот п'ятдесят сьомого року;
2. Рекомендація Комісії від 27 листопада 2013 року щодо процесуальних гарантій для вразливих осіб, підозрюваних або обвинувачених у кримінальному провадженні;
3. Директива (ЄС) 2016/1919 Європейського Парламенту та Ради від 26 жовтня 2016 року про правову допомогу підозрюваним і обвинуваченим у кримінальному провадженні та запитуваним особам у провадженні за європейським ордером на арешт;
4. Директива (ЄС) 2016/800 Європейського Парламенту та Ради від 11 травня 2016 року щодо процесуальних гарантій дітей для підозрюваних або обвинувачених у кримінальному провадженні.

Коротке пояснення:

Перший абзац базується на статті 13 ЄКПЛ:

«Кожен, чії права і свободи, викладені в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб правового захисту в національному органі, навіть якщо порушення було вчинене особами, які виконували свої офіційні повноваження».

Однак у законодавстві Союзу захист є більш широким, оскільки він гарантує право на ефективний засіб правового захисту в суді. Суд закріпив це право у своєму рішенні від 15 травня 1986 року як загальний принцип права Союзу (справа 222/84 Johnston [1986] ECR 1651; див. також рішення від 15 жовтня 1987 року, справа 222/86 Heylens [1987] ECR 4097 та рішення від 3 грудня 1992 р., справа C-97/91 Borelli [1992] ECR I-6313). На думку Суду, цей загальний принцип права Союзу також застосовується до держав-членів, коли вони імплементують право Союзу. Включення цього прецеденту до Хартії не мало на меті змінити систему судового перегляду, встановлену Договорами, і зокрема правила, що стосуються прийнятності прямих позовів до Суду Європейського Союзу. Європейська конвенція розглянула систему судового перегляду Союзу, включаючи правила прийнятності, і підтвердила їх, внівши до них зміни щодо певних аспектів, як це відображено в статтях 251-281 Договору про функціонування Європейського Союзу, і, зокрема, у четвертий абзац статті 263. Стаття 47 застосовується до установ Союзу та держав-членів, коли вони імплементують право Союзу, і стосується всіх прав, гарантованих законодавством Союзу.

Другий абзац відповідає статті 6(1) ЄКПЛ, яка звучить так:

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд справи впродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить питання про його права та обов'язки цивільного характеру або вирішить питання про пред'явлене йому кримінальне обвинувачення. Вирок має бути проголошений публічно, але преса та публіка можуть бути виключені з усього або частини судового розгляду в інтересах моралі, громадського порядку чи національної безпеки в демократичному суспільстві, коли інтереси неповнолітніх або захист приватного життя того вимагають сторони, або в міру, суворо необхідну на думку суду за особливих обставин, коли публічність завдасть шкоди інтересам правосуддя».

У законодавстві Союзу право на справедливий розгляд не обмежується спорами, пов'язаними з цивільно-правовими правами та обов'язками. Це один із наслідків того факту, що Союз є спільнотою, заснованою на верховенстві права, як зазначено Судом у справі 294/83, «Les Verts» проти Європейського парламенту (рішення від 23 квітня 1986 р. [1986] ECR. 1339). Тим не менш, гарантії, надані ЄКПЛ, однаково застосовуються до Союзу в усіх відношеннях, окрім обсягу.

Кейси:

1.Справа С-216/21 / Рішення Європейського суду з прав людини

Ключові факти справи:

Посилання на попереднє рішення - Рішення 2006/928/ЄС - Механізм співпраці та перевірки прогресу, досягнутого Румунією у виконанні конкретних показників у сфері судової реформи та боротьби з корупцією - Стаття 2 ДФЄС - Другий підпункт статті 19(1) ДФЄС - Верховенство права - Хартія основних прав Європейського Союзу - Стаття 47 - Незалежність суддів - Національне законодавство, що змінює схему просування суддів по службі - Стаття 47 - Незалежність суддів.

Результат справи:

На цих підставах Суд (Перша палата) постановляє:

1Рішення Комісії 2006/928/ЄС від 13 грудня 2006 року про створення механізму співпраці та перевірки прогресу, досягнутого Румунією у виконанні конкретних контрольних показників у сфері судової реформи та боротьби з корупцією, є актом інституції Союзу, який підлягає тлумаченню Судом ЄС відповідно до статті 267 Договору про заснування Європейського Союзу. За своєю правовою природою, змістом та часовими наслідками це рішення підпадає під дію Договору між державами-членами Європейського Союзу та Республікою Болгарія і Румунія про вступ Республіки Болгарія і Румунія до Європейського Союзу. Контрольні показники, викладені в додатку до цього рішення, покликані забезпечити дотримання Румунією цінності верховенства права, викладеної в статті 2 ДФЄС, і є обов'язковими для цієї держави-члена в тому сенсі, що вона зобов'язана вжити відповідних заходів з метою досягнення цих контрольних показників, беручи до уваги, відповідно до принципу щирого співробітництва, викладеного в статті 4(3) ДФЄС, звіти, підготовлені Європейською Комісією на основі цього рішення, і, зокрема, рекомендації, викладені в цих звітах.

Другий підпункт статті 19(1) ДФЄС у поєднанні зі статтею 2 ДФЄС та статтею 47 Хартії основних прав Європейського Союзу слід тлумачити як такий, що національний законодавчий акт, який стосується системи просування суддів по службі, повинен забезпечувати дотримання принципу незалежності суддів.

Другий підпункт статті 19(1) ДФЄС, у поєднанні зі статтею 2 ДФЄС та статтею 47 Хартії основних прав, слід тлумачити як такий, що не виключає прийняття національного законодавства, відповідно до якого схема просування суддів до вищої судової інстанції ґрунтується на оцінці, що здійснюється колегією, до складу якої входять (i) голова вищої судової інстанції та (ii) члени цієї судової інстанції, роботи та поведінки відповідних осіб, за умови, що матеріальні умови та процесуальні норми, які регулюють прийняття рішень, пов'язаних з ефективним просуванням по службі, є такими, що не можуть викликати обґрунтованих сумнівів у людей щодо непередатливості відповідних суддів зовнішнім факторам та їх нейтралітету щодо інтересів, які стоять перед ними, після того, як вони отримали підвищення по службі.

2. Суд ЄС об'єднав справи C-615/20 та C-671/20 / Рішення

Ключові факти справи:

Посилання на попереднє рішення - Другий підпункт статті 19(1) ДФЄС - Верховенство права - Ефективний правовий захист у сферах, охоплених правом Союзу - Незалежність суддів - Пріоритет права ЄС - Стаття 4(3) ДФЄС - Обов'язок щирої співпраці - Зняття імунітету судді від кримінального переслідування та відсторонення його від виконання обов'язків за рішенням Дисциплінарної палати Верховного суду, Відсутність незалежності та неупередженості з боку цієї палати - Зміна складу судового органу, покликано розглядати справу, яка до цього часу була доручена цьому судді - Заборони національних судів, що ставлять під сумнів легітимність суду, на підрив його функціонування або на оцінку законності чи ефективності призначення суддів або їхніх судових повноважень, що підлягають дисциплінарному покаранню - зобов'язання відповідних судів та органів, які мають повноваження призначати та змінювати склад судових формувань, скасовувати заходи щодо зняття недоторканності та відсторонення від посади відповідного судді - зобов'язання тих самих судів та органів скасовувати національні положення, що передбачають ці заборони.

Результат справи:

На цих підставах Суд (Велика палата) постановляє:

- 1) Другий підпункт статті 19(1) ДФЄС повинен тлумачитися як такий, що виключає національні положення, які надають органу, незалежність і неупередженість якого не гарантується, повноваження санкціонувати порушення кримінальних справ проти суддів судів загальної юрисдикції і, у разі надання такого дозволу, відстороняти відповідних суддів від виконання їхніх обов'язків і зменшувати їхню винагороду під час такого відсторонення.
- 2) Другий підпункт статті 19(1) ДФЄС, принцип верховенства права ЄС та принцип щирої співробітництва, викладений у статті 4(3) ДФЄС, слід тлумачити як такі, що означають
 - по-перше, що формування національного суду, який розглядає справу і складається з одного судді, щодо якого орган, незалежність і неупередженість якого не гарантується, прийняв постанову про порушення кримінальної справи і наказав відсторонити цього суддю від виконання обов'язків і зменшити його винагороду, має право не виконувати таку постанову, яка перешкоджає здійсненню його юрисдикції у цій справі, і що він має право
 - по-друге, що судові органи, які мають повноваження призначати та змінювати склад формувань цього національного суду, також повинні відхиляти рішення, яке перешкоджає здійсненню цієї юрисдикції цим судовим формуванням.

Article from the Convention:

Everyone whose rights and freedoms guaranteed by the law of the Union are violated has the right to an effective remedy before a tribunal in compliance with the conditions laid down in this Article.

Everyone is entitled to a fair and public hearing within a reasonable time by an independent and impartial tribunal previously established by law. Everyone shall have the possibility of being advised, defended and represented.

Legal aid shall be made available to those who lack sufficient resources in so far as such aid is necessary to ensure effective access to justice.

EU legislation:

1. The Treaty on the Functioning of the European Union done at Rome on the twenty-fifth day of March, in the year one thousand nine hundred and fifty-seven;
2. Commission Recommendation of 27 November 2013 on procedural safeguards for vulnerable persons suspected or accused in criminal proceedings;
3. Directive (EU) 2016/1919 of the European Parliament and of the Council of 26 October 2016 on legal aid for suspects and accused persons in criminal proceedings and for requested persons in European arrest warrant proceedings;
4. Directive (EU) 2016/800 of the European Parliament and of the Council of 11 May 2016 on procedural safeguards children for who are suspects or accused persons in criminal proceedings.

A brief explanation:

The first paragraph is based on Article 13 of the ECHR:

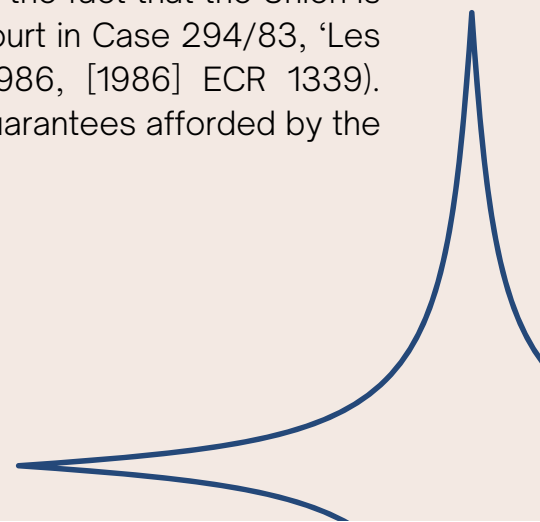
‘Everyone whose rights and freedoms as set forth in this Convention are violated shall have an effective remedy before a national authority notwithstanding that the violation has been committed by persons acting in an official capacity.’

However, in Union law the protection is more extensive since it guarantees the right to an effective remedy before a court. The Court of Justice enshrined that right in its judgment of 15 May 1986 as a general principle of Union law (Case 222/84 Johnston [1986] ECR 1651; see also judgment of 15 October 1987, Case 222/86 Heylens [1987] ECR 4097 and judgment of 3 December 1992, Case C-97/91 Borelli [1992] ECR I-6313). According to the Court, that general principle of Union law also applies to the Member States when they are implementing Union law. The inclusion of this precedent in the Charter has not been intended to change the system of judicial review laid down by the Treaties, and particularly the rules relating to admissibility for direct actions before the Court of Justice of the European Union. The European Convention has considered the Union's system of judicial review including the rules on admissibility, and confirmed them while amending them as to certain aspects, as reflected in Articles 251 to 281 of the Treaty on the Functioning of the European Union, and in particular in the fourth paragraph of Article 263. Article 47 applies to the institutions of the Union and of Member States when they are implementing Union law and does so for all rights guaranteed by Union law.

The second paragraph corresponds to Article 6(1) of the ECHR which reads as follows:

‘In the determination of his civil rights and obligations or of any criminal charge against him, everyone is entitled to a fair and public hearing within a reasonable time by an independent and impartial tribunal established by law. Judgment shall be pronounced publicly but the press and public may be excluded from all or part of the trial in the interests of morals, public order or national security in a democratic society, where the interests of juveniles or the protection of the private life of the parties so require, or to the extent strictly necessary in the opinion of the court in special circumstances where publicity would prejudice the interests of justice.’

In Union law, the right to a fair hearing is not confined to disputes relating to civil law rights and obligations. That is one of the consequences of the fact that the Union is a community based on the rule of law as stated by the Court in Case 294/83, ‘Les Verts’ v European Parliament (judgment of 23 April 1986, [1986] ECR 1339). Nevertheless, in all respects other than their scope, the guarantees afforded by the ECHR apply in a similar way to the Union.

Cases:

1. CJEU Case C-216/21 / Judgment

Key facts of the case:

Reference for a preliminary ruling – Decision 2006/928/EC – Mechanism for cooperation and verification of progress in Romania to address specific benchmarks in the areas of judicial reform and the fight against corruption – Article 2 TEU – Second subparagraph of Article 19(1) TEU – Rule of law – Charter of Fundamental Rights of the European Union – Article 47 – Independence of judges – National legislation altering the scheme for the promotion of judges.

Outcome of the case:

On those grounds, the Court (First Chamber) hereby rules:

1. Commission Decision 2006/928/EC of 13 December 2006 establishing a mechanism for cooperation and verification of progress in Romania to address specific benchmarks in the areas of judicial reform and the fight against corruption constitutes an act of an institution of the Union which is amenable to interpretation by the Court of Justice under Article 267 TFEU. As regards its legal nature, content and temporal effects, that decision falls within the scope of the Treaty between the Member States of the European Union and the Republic of Bulgaria and Romania, concerning the accession of the Republic of Bulgaria and Romania to the European Union. The benchmarks set out in the annex to that decision are intended to ensure that Romania complies with the value of the rule of law, set out in Article 2 TEU, and are binding on that Member State, in the sense that it is required to take the appropriate measures for the purpose of meeting those benchmarks, taking due account, under the principle of sincere cooperation laid down in Article 4(3) TEU, of the reports drawn up by the European Commission on the basis of that decision, and in particular the recommendations made in those reports.
2. The second subparagraph of Article 19(1) TEU, read in conjunction with Article 2 TEU and Article 47 of the Charter of Fundamental Rights of the European Union, must be interpreted as meaning that a piece of national legislation relating to the scheme for the promotion of judges is required to ensure compliance with the principle of the independence of judges.
3. The second subparagraph of Article 19(1) TEU, read in conjunction with Article 2 TEU and Article 47 of the Charter of Fundamental Rights, must be interpreted as not precluding a piece of national legislation pursuant to which the scheme for the promotion of judges to a higher court is based on an assessment, carried out by a board composed of (i) the president of that higher court and (ii) members of that court, of the work and conduct of the persons concerned, provided that the substantive conditions and procedural rules governing the adoption of decisions relating to effective promotion are such that they cannot give rise to reasonable doubts, in the minds of individuals, as to the imperviousness of the judges concerned to external factors and as to their neutrality with respect to the interests before them, once they have been promoted.

2.CJEU Joined Cases C-615/20 and C-671/20 / Judgement

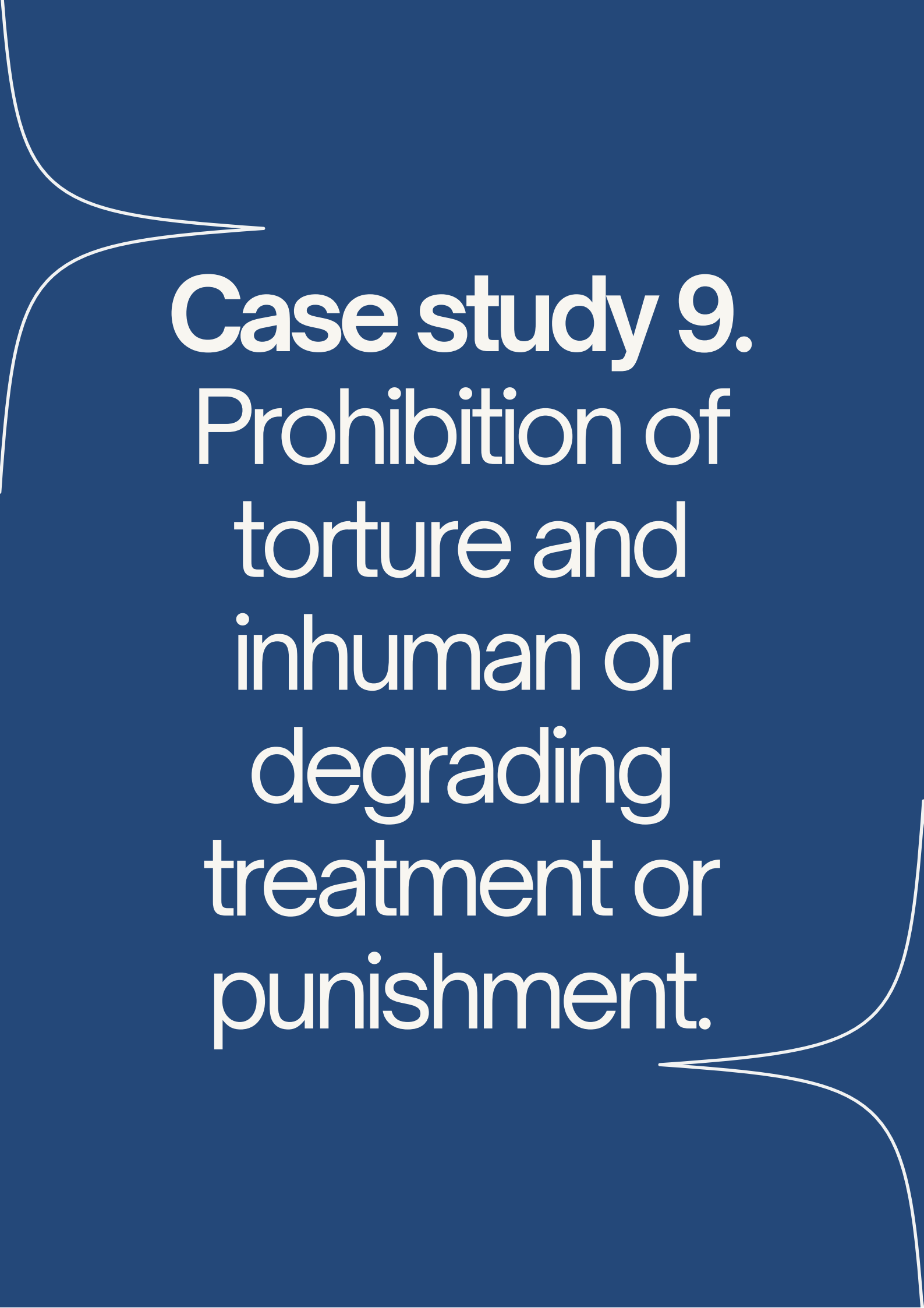
Key facts of the case:

References for a preliminary ruling – Second subparagraph of Article 19(1) TEU – Rule of law – Effective legal protection in the fields covered by Union law – Independence of judges – Primacy of EU law – Article 4(3) TEU – Duty of sincere cooperation – Lifting of a judge's immunity from prosecution and his or her suspension from duties ordered by the Izba Dyscyplinarna (Disciplinary Chamber) of the Sąd Najwyższy (Supreme Court, Poland) – Lack of independence and impartiality on the part of that chamber – Alteration of the composition of the court formation called on to adjudicate on a case which up to that time had been entrusted to that judge – Prohibitions on national courts calling into question the legitimacy of a court, on undermining its functioning or on assessing the legality or effectiveness of the appointment of judges or of their judicial powers, subject to disciplinary penalties – Obligation on the courts concerned and the bodies which have power to designate and modify the composition of court formations to disapply the measures lifting immunity and suspending the judge concerned – Obligation on the same courts and bodies to disapply the national provisions providing for those prohibitions

Outcome of the case:

On those grounds, the Court (Grand Chamber) hereby rules:

- 1) The second subparagraph of Article 19(1) TEU must be interpreted as precluding national provisions which confer on a body, whose independence and impartiality are not guaranteed, jurisdiction to authorise the initiation of criminal proceedings against judges of the ordinary courts and, where such authorisation is issued, to suspend the judges concerned from their duties and to reduce their remuneration during that suspension.
- 2) The second subparagraph of Article 19(1) TEU, the principle of the primacy of EU law and the principle of sincere cooperation laid down in Article 4(3) TEU must be interpreted as meaning:
 - first, that a formation of a national court, seised of a case and composed of a single Judge – against whom a body, whose independence and impartiality are not guaranteed, has adopted a resolution authorising the initiation of criminal proceedings and ordering that that judge be suspended from his or her duties and that his or her remuneration be reduced – is justified in disapplying such a resolution which precludes the exercise of its jurisdiction in that case and,
 - secondly, that the judicial bodies which have power to designate and modify the composition of the formations of that national court must also disapply that resolution which precludes the exercise of that jurisdiction by that court formation.

Case study 9.
Prohibition of
torture and
inhuman or
degrading
treatment or
punishment.

Стаття з конвенції:

Ніхто не може бути підданий тортурам або нелюдському чи такому, що принижує гідність, поводженню чи покаранню.

Коротке пояснення:

Право в статті 4 - це право, гарантоване статтею 3 ЄКПЛ, яка має таке саме формулювання: "Нікого не може бути піддано катуванню або нелюдському чи такому, що принижує гідність, поводженню або покаранню". Відповідно до статті 52(3) Хартії, воно має таке ж значення і таку ж сферу застосування, як і стаття ЄКПЛ.

Законодавство ЄС:

- 1.Хартія Європейського Союзу про основні права;
- 2.Регламент (ЄС) 2019/1896 Європейського Парламенту та Ради від 13 листопада 2019 року про Європейську прикордонну та берегову охорону та про скасування Регламентів (ЄС) № 1052/2013 та (ЄС) 2016/1624;
- 3.Регламент (ЄС) 2019/125 Європейського Парламенту та Ради від 16 січня 2019 року щодо торгівлі певними товарами, які можуть бути використані для смертної кари, тортур або інших жорстоких, нелюдських або таких, що принижують гідність, видів поводження чи покарання;
- 4.Директива 2013/32/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 26 червня 2013 року про загальні процедури надання та скасування міжнародного захисту;
- 5.Директива 2013/33/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 26 червня 2013 р., що встановлює стандарти для прийому осіб, які просять міжнародний захист;
- 6.Регламент (ЄС) № 604/2013 Європейського Парламенту та Ради від 26 червня 2013 року, що встановлює критерії та механізми для визначення держави-члена, відповідальної за розгляд заяви про міжнародний захист, поданої в одному з...

Кейси:

1. Мальта / Апеляційний суд з кримінальних справ (нижча інстанція)

Основні факти справи:

Магістратський суд Мальти прийняв рішення про екстрадицію заявника J.S. на підставі європейського ордера на арешт, виданого італійськими судовими органами. Заявник раніше подав термінове клопотання з проханням до Суду призупинити виконання вироку. Клопотання заявника ґрунтувалося на серйозному занепокоєнні, що його екстрадиція може призвести до порушення статті 4 Хартії через переповненість італійських в'язниць. На підтримку цього твердження він посилався на кілька рішень Європейського суду з прав людини. На думку заявника, Магістратський суд повинен був отримати від італійської держави гарантії того, що в разі екстрадиції заявник не зазнає нелюдського або такого, що принижує гідність, поводження. Магістратський суд відхилив запит заявника. Заявник оскаржив рішення про екстрадицію в Апеляційному суді з кримінальних справ.

Ключове правове питання, порушене Судом:

Чи обґрунтована підозра у можливому порушенні статті 4 Хартії виправдовує обмеження обов'язку виконувати європейський ордер на арешт?

Результат справи:

Суд визнав, що метою європейського ордера на арешт було скасування екстрадиції і заміна її спрощеною системою передачі, заснованою на високому рівні довіри між державами-членами. Таким чином, мальтійські судді зобов'язані виконувати європейські ордери на арешт, і винятки з цього загального правила є обмеженими.

Однак Суд вважає, що Європейський закон про виконання європейських ордерів на арешт є живим інструментом, який продовжує розвиватися і вдосконалюватися. Суд послався на спільні справи "Aranyosi і Căldăraru", в яких Суд Європейського Союзу (СЕС) відкрив двері для так званого "захисту фундаментальних прав людини". Цей принцип передбачає, що згідно зі статтею 51(1) Хартії основних прав, держави-члени зобов'язані поважати Хартію при імplementації права Європейського Союзу.

2.Бельгія / Конституційний суд / 75/2022

Ключові факти справи:

8 травня 2019 року був прийнятий Морський кодекс Бельгії ("Belgisch Staatsblad"). Ліга прав людини, бельгійська неурядова організація, яка часто оскаржує політичні дії, спрямовані на захист фундаментальних прав, подала до Конституційного суду позов про скасування статей 2.1.1.3, §1, 7°-9° та §2, 2.4.4.3.

На думку Ліги, оголошені поправки порушують статті 10, 11, 12 (1) і (2), 13, 22bis, 23 (1) і (3) і 191 Конституції Бельгії, а також статті 2, 3, 5, 6, 13 і 14 Європейської конвенції з прав людини в поєднанні зі статтями 4, 19 (2) і 47 Хартії основних прав Європейського Союзу, статтею 1, А, 2) Міжнародної конвенції про статус біженців, зі статтями 4. 1, 4.4.1, 4.4.2, 4.6.1 та 4.6. 3 Додатку до Конвенції про полегшення міжнародного морського судноплавства (Конвенція ФАЛ), статтями 2 і 3 Міжнародної конвенції про безбілетних пасажирів (далі - Міжнародна конвенція про безбілетних пасажирів), Регламентом (ЄС) 2016/399 Європейського Парламенту та Ради від 9 березня 2016 року про Кодекс Союзу про правила, що регулюють переміщення осіб через кордони (Шенгенський кодекс про кордони), статтею 3 Конвенції від 10 грудня 1984 року проти катувань та інших жорстоких нелюдського або такого, що принижує гідність, поводження і покарання, статтями 6 і 7 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права, загальним принципом недопущення примусового повернення, загальним принципом правової визначеності, а також статтями 3, 4, 4а, 7, 8, 8а, 8b, 27, 28, 29, 48-50, 61/14-61/25, 70/1-74 і 74/2-74/4bis Закону від 15 грудня 1980 року "Про доступ на територію, перебування, поселення і вислання іноземців" (далі: Закон від 15 грудня 1980 року).

Ключове правове питання, порушене Судом:

Основне питання, яке постало перед Конституційним Судом, полягало в тому, чи порушують оголошені зміни основоположні права, що захищаються вищезазначеними правовими інструментами.

Конституційний Суд також попросили передати питання до Суду Європейського Союзу для попередньої процедури на підставі ст. 267 ДФЄС щодо сумісності цих поправок з положеннями ст. 267 ДФЄС. 267 ДФЄС щодо відповідності статті 3.1.4. (2) Додатку VI Шенгенського кодексу про кордони, згідно з якою "безбілетники залишаються під відповідальністю капітана", зі статтями 6, 18, 19, 20, 21, 24, 35, 47 і 52 Хартії, оскільки "той факт, що безбілетник, без обмеження в часі і без розрізнення, залишається під відповідальністю капітана без достатнього правового регулювання цього затримання, фактично суперечить цим положенням".

Результат справи:

Конституційний Суд не дослухався до аргументації заявників і не передав справу до Суду ЄС. Він постановив, що це питання не було необхідним для винесення рішення у справі, що розглядається (В.48.2-В.48.3).

Article from the Convention:

No one shall be subjected to torture or to inhuman or degrading treatment or punishment.

A brief explanation:

The right in Article 4 is the right guaranteed by Article 3 of the ECHR, which has the same wording: "No one shall be subjected to torture or to inhuman or degrading treatment or punishment". By virtue of Article 52(3) of the Charter, it therefore has the same meaning and the same scope as the ECHR Article.

EU legislation:

1. The Charter of Fundamental Rights of the European Union;
2. Regulation (EU) 2019/1896 of the European Parliament and of the Council of 13 November 2019 on the European Border and Coast Guard and repealing Regulations (EU) No 1052/2013 and (EU) 2016/1624;
3. Regulation (EU) 2019/125 of the European Parliament and of the Council of 16 January 2019 concerning trade in certain goods which could be used for capital punishment, torture or other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment;
4. Directive 2013/32/EU of the European Parliament and of the Council of 26 June 2013 on common procedures for granting and withdrawing international protection;
5. Directive 2013/33/EU of the European Parliament and of the Council of 26 June 2013 laying down standards for the reception of applicants for international protection;
6. Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council of 26 June 2013 establishing the criteria and mechanisms for determining the Member State responsible for examining an application for international protection lodged in one of t...

Cases:

1. Malta / Court of Criminal Appeal (Inferior)

Key facts of the case:

The Malta Magistrates Court of Malta decided to extradite J.S., the applicant, based on a European arrest warrant issued by Italian judicial authorities. The applicant previously submitted an urgent application asking the Court to suspend the sentence. The applicant's submission was based on a serious preoccupation that his extradition could result in a violation of Article 4 of the Charter, due to the situation of overcrowding in Italian prisons. In support of this claim he cited several judgments of the European Court of Human Rights. According to the applicant, the Magistrates Court had to obtain a guarantee from the Italian State that, in the event of extradition, the applicant would not suffer inhuman or degrading treatment. The Magistrates Court dismissed the applicant's request. The applicant appealed the extradition decision before the Court of Criminal Appeal.

Key legal question raised by the Court:

Does a reasonable suspicion of a possible violation of Article 4 of the Charter justify a restriction of the duty to execute a European Arrest Warrant?

Outcome of the case:

The Court acknowledged that the objective of the European arrest warrant had been to abolish extradition and replace it with a simplified system of surrender, based on a high level of trust between member states. Maltese judges therefore have a duty to execute European arrest warrants, and exceptions to this general rule are limited.

However, the Court considered that the European Law on the execution of European arrest warrants is a living instrument, which is still evolving and developing. The Court cited the "Aranyosi and Căldăraru" joint cases, in which the Court of Justice of the European Union (CJEU) opened the door to the so-called "fundamental rights defence". This principle provides that, according to Article 51(1) of the Charter of Fundamental Rights, Member States are required to respect the Charter when implementing European Union Law.

2. Belgium / Constitutional Court / 75/2022

Key facts of the case:

On 8 May 2019, the Belgian Maritime Code ('Belgisch Staatsblad') was adopted. The League of human rights, a Belgian NGO that frequently challenges political action to protect fundamental rights, filed an action for annulment of Articles 2.1.1.3, §1, 7°-9° and §2, 2.4.4.3 before the Constitutional Court.

According to the League, the announced amendments violated Articles 10, 11, 12 (1) and (2), 13, 22bis, 23 (1) and (3), and 191 of the Belgian Constitution, as well as Articles 2, 3, 5, 6, 13 and 14 of the European Convention of Human Rights read in conjunction with Articles 4, 19(2) and 47 of the Charter of Fundamental Rights of the European Union, Article 1, A, 2) of the International Refugee Convention, with Articles 4.1, 4.4.1, 4.4.2, 4.6.1 and 4.6.3 of the Annex to the Convention on Facilitation of International Maritime Traffic (FAL Convention), with Articles 2 and 3 of the International Convention concerning stowaways, (hereinafter referred to as the International Convention on Stowaways), with the Regulation (EU) 2016/399 of the European Parliament and of the Council of 9 March 2016 on a Union Code on the rules governing the movement of persons across borders (Schengen Borders Code), with Article 3 of the Convention of 10 December 1984 against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment, with Articles 6 and 7 of the International Covenant on Civil and Political Rights, with the general principle of non-refoulement, with the general principle of legal certainty, and with Articles 3, 4, 4a, 7, 8, 8a, 8b, 27, 28, 29, 48 to 50, 61/14 to 61/25, 70/1 to 74 and 74/2 to 74/4bis of the Law of 15 December 1980 on access to the territory, residence, establishment and removal of foreigners (hereinafter: the Law of 15 December 1980).

Key legal question raised by the Court:

The main question before the Constitutional Court was whether the announced amendments violated the fundamental rights protected under the above-mentioned legal instruments.

The Constitutional Court was further asked to refer a question to the Court of Justice of the European Union for a preliminary procedure on the basis of Art. 267 TFEU regarding the compatibility of Article 3.1.4. (2) of Annex VI of the Schengen Borders Code, according to which "stowaways remain the responsibility of the captain", with Articles 6, 18, 19, 20, 21, 24, 35, 47 and 52 of the Charter insofar as "the fact that a stowaway, without limitation in time and without distinction, is left to the responsibility of the captain without that detention being sufficiently regulated by law, effectively contravenes those provisions".

Outcome of the case:

The Constitutional Court did not follow the reasoning of the applicants and did not refer the case to the CJEU. It held that the question was unnecessary to adjudicate in the matter at hand (B.48.2-B.48.3).

Case study 10.
Prohibition of
slavery and forced
labor.

Стаття 3 конвенції:

1. Ніхто не повинен утримуватися в рабстві чи підневільному стані.
2. Ніхто не може бути зобов'язаний виконувати примусову або обов'язкову працю.
3. Торгівля людьми заборонена.

Законодавство ЄС:

1. Хартія основних прав ЄС;
 2. Директива 2011/36/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 5 квітня 2011 року про запобігання торгівлі людьми та боротьбу з нею та захист її жертв, яка замінює Рамкове рішення Ради 2002/629/ЮВС;
 3. Рішення Ради від 6 квітня 2009 року про заснування Європейського поліцейського офісу (Європол).
-

Коротке пояснення:

Право в статті 5(1) і (2) відповідає статті 4(1) і (2) ЄКПЛ, яка має таке саме формулювання.

Тому вона має те саме значення та сферу дії, що й стаття ЄКПЛ, згідно зі статтею 52(3) Хартії. Отже:

- жодне обмеження не може законно впливати на право, передбачене пунктом 1;

- у пункті 2 «примусову або обов'язкову працю» слід розуміти у світлі «негативних» визначень, що містяться в статті 4(3) ЄКПЛ:

«Для цілей цієї статті термін «примусова або обов'язкова праця» не включає:

(a) будь-яку роботу, яку необхідно виконувати під час звичайного ув'язнення відповідно до положень статті 5 цієї Конвенції або під час умовно-дострокового звільнення з таке затримання;

(b) будь-яка служба військового характеру або, у разі відмови від військової служби з переконань у країнах, де вони визнані, служба, яка вимагається замість обов'язкової військової служби; (c) будь-яка служба, яка вимагається у разі надзвичайної ситуації чи лиха, що загрожує життю. або благополуччя громади;

(d) будь-яка робота чи служба, яка є частиною звичайних громадянських обов'язків».

2. Параграф 3 безпосередньо впливає з принципу людської гідності та враховує останні події в організованій злочинності, такі як організація прибуткової нелегальної імміграції або мереж сексуальної експлуатації. У додатку до Конвенції про Європол міститься таке визначення, яке стосується торгівлі людьми з метою сексуальної експлуатації: «торгівля людьми: означає підпорядкування особи реальній і незаконній владі інших осіб шляхом застосування насильства, погроз чи зловживань влади чи інтриги з метою експлуатації проституції, форм сексуальної експлуатації та нападу на неповнолітніх або торгівлі покинутими дітьми». Розділ VI Конвенції про імплементацію Шенгенської угоди, яка була інтегрована в «acquis communautaire», в якому Сполучене Королівство бере участь, а Ірландія подала запит на участь, містить наступне формулювання в статті 27(1), яка стосується нелегальних імміграційних мереж. : «Договірні Сторони зобов'язуються накладати відповідні покарання на будь-яку особу, яка з метою фінансової вигоди допомагає або намагається допомогти іноземцю в'їхати або проживати на території однієї з Договірних Сторін, порушуючи закони цієї Договірної Сторони щодо в'їзду та проживання іноземців». 19 липня 2002 року Рада прийняла рамкове рішення про боротьбу з торгівлею людьми (ОВ L 203, 1.8.2002, с. 1), стаття 1 якого детально визначає злочини, пов'язані з торгівлею людьми з метою трудової експлуатації або сексуальна експлуатація, яку держави-члени повинні зробити караною на підставі цього рамкового рішення.

Кейс:

1.Сполучене Королівство / Високий суд правосуддя - Відділення Королівської лави - Адміністративний суд / [2018] EWHC 2848 (адміністратор) - Ідентифікатор справи: CO/6151/2016, CO/4738/2017 та CO/4398/2017

Ключові факти справи:

Суд розглянув клопотання про надання дозволу на апеляцію трьох громадян Польщі, щодо яких у Великій Британії застосовано європейські ордери на арешт (EAW). Питання для визначення полягало в тому, чи нещодавні події, які вплинули на судову систему Польщі, були такими, що заявники, на яких накладено EAW, видані польськими судовими органами, повинні бути звільнені та захищені від екстрадиції. Заявники стверджували, що якщо їх повернуть до Польщі, їм загрожуватиме порушення їх права на справедливий судовий розгляд, захищеного статтею 6 ЄКПЛ. Крім того, другий заявник наголосив, що в разі екстрадиції до Польщі його покарання може бути перераховано після слухання вироку. Він стверджував, що такі слухання підпадають під дію статті 6 ЄКПЛ та статей 47 і 48 Хартії. Нарешті, передбачуване затримання може також стосуватися статті 5 ЄКПЛ і статті 6 Хартії.

Основне правове питання, яке поставив Суд:

Високий суд правосуддя розглянув такі доводи позивачів: з одного боку, Суд може вирішити, що відмова в екстрадиції має ґрунтуватися не лише на технічних порушеннях статті 6 ЄКПЛ, а натомість вимагає «явної відмови» у справедливому судовому розгляді. прав. З іншого боку, якщо Суд вирішить, що в Польщі немає «грубого порушення» прав на справедливий судовий розгляд, заявники стверджували, що вони можуть посилатися на статті 47 і 48 Хартії ЄС, які не передбачають «порогового стандарту». «кричущі»».

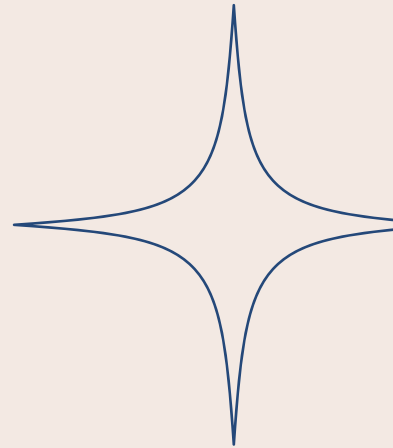
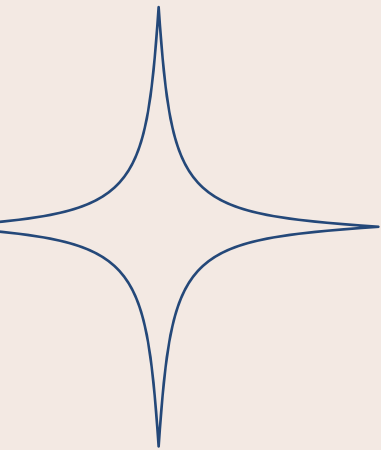
Результат справи:

Відповідач стверджував, що Люксембурзький суд ніколи не постановляв, що «тест на явність» не застосовується до статті 47, а також не застосовував інший тест. Високий суд прийняв подання відповідача.

Він відхилив подання проти екстрадиції заявників на тій підставі, що «не було загальної підстави для відмови в екстрадиції до Польщі». Однак Суд визнав, що ці заявники та інші особи, які перебувають у подібних ситуаціях, можуть мати винятковий випадок, який потребує «конкретної та точної оцінки», щоб визначити, чи загрожують вони ризику порушення своїх основних прав на справедливий суд у разі повернення до Польщі та отримання дозволу. апелювати. Суд чітко дав зрозуміти, що мають бути продемонстровані виняткові обставини. Фактами таких обставин не встановлено.

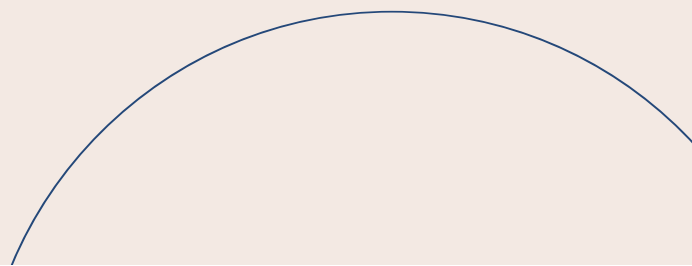
Article from the Convention:

- 1.No one shall be held in slavery or servitude.
- 2.No one shall be required to perform forced or compulsory labour.
- 3.Trafficking in human beings is prohibited.

EU legislation:

- 1.The Charter of Fundamental Rights of the European Union;
- 2.Directive 2011/36/EU of the European Parliament and of the Council of 5 April 2011 on preventing and combating trafficking in human beings and protecting its victims, and replacing Council Framework Decision 2002/629/JHA;
- 3.Council Decision of 6 April 2009 establishing the European Police Office (Europol).

A brief explanation:

The right in Article 5(1) and (2) corresponds to Article 4(1) and (2) of the ECHR, which has the same wording.

It therefore has the same meaning and scope as the ECHR Article, by virtue of Article 52(3) of the Charter. Consequently:

- no limitation may legitimately affect the right provided for in paragraph 1;
- in paragraph 2, "forced or compulsory labour" must be understood in the light of the "negative" definitions contained in Article 4(3) of the ECHR:

"For the purpose of this article the term "forced or compulsory labour" shall not include:

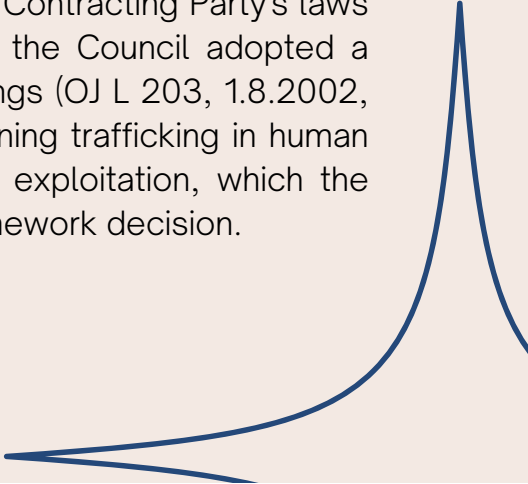
(a) any work required to be done in the ordinary course of detention imposed according to the provisions of Article 5 of this Convention or during conditional release from such detention;

(b) any service of a military character or, in case of conscientious objectors in countries where they are recognised, service exacted instead of compulsory military service;

(c) any service exacted in case of an emergency or calamity threatening the life or well-being of the community;

(d) any work or service which forms part of normal civic obligations."

2. Paragraph 3 stems directly from the principle of human dignity and takes account of recent developments in organised crime, such as the organisation of lucrative illegal immigration or sexual exploitation networks. The annex to the Europol Convention contains the following definition which refers to trafficking for the purpose of sexual exploitation: "traffic in human beings: means subjection of a person to the real and illegal sway of other persons by using violence or menaces or by abuse of authority or intrigue with a view to the exploitation of prostitution, forms of sexual exploitation and assault of minors or trade in abandoned children". Chapter VI of the Convention implementing the Schengen Agreement, which has been integrated into the "acquis communautaire", in which the United Kingdom participates and Ireland has requested to participate, contains the following wording in Article 27(1) which refers to illegal immigration networks: " The Contracting Parties undertake to impose appropriate penalties on any person who, for financial gain, assists or tries to assist an alien to enter or reside within the territory of one of the Contracting Parties in breach of that Contracting Party's laws on the entry and residence of aliens." On 19 July 2002, the Council adopted a framework decision on combating trafficking in human beings (OJ L 203, 1.8.2002, p. 1) whose Article 1 defines in detail the offences concerning trafficking in human beings for the purposes of labour exploitation or sexual exploitation, which the Member States must make punishable by virtue of that framework decision.

Case:

1. United Kingdom / High Court of Justice - Queen's Bench Division - Administrative Court / [2018] EWHC 2848 (Admin) - Case ID: CO/6151/2016, CO/4738/2017 and CO/4398/2017

Key facts of the case:

The Court examined the applications for permission to appeal of three Polish nationals subject to European Arrest Warrants [EAW] in the UK. The issue for determination was whether the recent developments which affected Poland's judicial system were such that applicants subject to EAW issued by Polish judicial authorities should be discharged and protected from extradition. Applicants submitted that if they were returned to Poland, they would be at risk of breaches to their right to a fair trial protected under Article 6 of the ECHR. Further, the second applicant stressed that if extradited to Poland, his sentence could be recalculated following a sentencing hearing. He submitted that such hearings fell within the scope of Article 6 ECHR and Articles 47 and 48 of the Charter. Finally, prospective detention might also engage Article 5 ECHR and Article 6 of the Charter.

Key legal question raised by the Court:

The High Court of Justice examined the claimants' following submissions: on the one hand, the Court can decide that refusal of extradition must be founded not merely on technical breaches of Article 6 of the ECHR but instead require a "flagrant denial" of fair trial rights. On the other hand, should the Court decide that there is no "flagrant violation" of fair trial rights in Poland, the applicants submitted that they could still invoke Articles 47 and 48 of the EU Charter, which do not provide for a "threshold standard of 'flagrancy'".

Outcome of the case:

The respondent submitted that the Luxembourg Court had never ruled that a "flagrancy test" did not apply to Article 47, nor had it adopted a different test. The High Court of Justice accepted the respondent's submission.

It rejected the submission made against the applicants' extradition on the ground that there was "no general basis to decline extradition to Poland". However, the Court recognized that these applicants and others in similar situations might have an exceptional case requiring "specific and precise assessment" to see whether they ran a risk of breach of their fundamental rights to fair trial if returned to Poland and they were granted permission to appeal. The Court made it clear that exceptional circumstances must be demonstrated. No such circumstances were demonstrated on the facts.

2.Czech Republic / Constitutional Court / II. ÚS 3436/14

Key facts of the case:

The plaintiffs, citizens of Vietnam, signed a contract of employment and were then forced for a year to perform hard work in the forest. They got no wage and they could not leave because they were threatened. Afterwards, the plaintiffs reported this to the Police, but neither the Police nor the Public Prosecutor's Office (Státní zastupitelství) started criminal proceedings for formal reasons, even though this was likely a case of human trafficking. After exhausting all other legal options, the plaintiffs filed a constitutional complaint. The plaintiffs claimed that there was a breach of a right to a fair trial, equality, human dignity and the right not to perform forced or compulsory labour. The Police and the Public Prosecutor's Office claimed that they followed the correct procedure as allegedly no criminal offences had been committed.

The Constitutional Court stated that there was a high probability that human trafficking had been committed. Therefore the investigation of the Police and the Public Prosecutor's Office should have been exhaustive, not negligent. This duty arises not only from the importance of the right to personal freedom, but also from EU law commitments, especially Directive 2011/36/EU on preventing and combating trafficking in human beings and protecting its victims, and Article 5 of the Charter.

Outcome of the case:

The Constitutional Court stated that the process of the authorities involved in criminal proceedings was negligent. The authorities involved in criminal proceedings must proceed exhaustively, especially when the interests at stake are so important (such as life, personal freedom etc.). Also, the proceedings must be free of arbitrariness. Therefore the Constitutional Court annulled the decisions of the authorities involved in criminal proceedings and ordered them to judge the case again.

Case study 11.
The right to
freedom of
thought,
conscience and
religion.

Стаття з Конвенції:

1. Кожен має право на свободу думки, совісті та релігії; це право включає свободу змінювати свою релігію або переконання, а також свободу сповідувати свою релігію або переконання під час богослужіння, навчання, виконання та дотримання релігійної практики і ритуальних обрядів як одноособово, так і спільно з іншими, як прилюдно, так і приватно.

2. Свобода сповідувати свою релігію або переконання підлягає лише таким обмеженням, що встановлені законом і є необхідними в демократичному суспільстві в інтересах громадської безпеки, для охорони публічного порядку, здоров'я чи моралі або для захисту прав і свобод інших осіб.

Коротке пояснення:

Свобода думки, совісті і релігії, закріплена у статті 9 Конвенції, є однією з підвалин «демократичного суспільства» у розумінні Конвенції. У своєму релігійному вимірі, вона фігурує поміж найбільш життєво необхідними складовими формування ідентичності віруючих і їх життєвої позиції, але вона є цінним надбанням і для атеїстів, агностиків, скептиків і індиферентних осіб. Йдеться про плюралізм, дорого здобутий протягом століть, який є засадовим для такого суспільства. Ця свобода передбачає, зокрема, свободу належати чи не належати до релігії і свободу сповідувати чи не сповідувати її.

Законодавство ЄС:

1. Загальна декларація прав людини, прийнята і проголошена резолюцією Генеральної Асамблеї ООН 10 грудня 1948 року (далі – Загальна декларація);
2. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод, підписана 4 листопада 1950 року урядами держав-членів Ради Європи та ратифікована Україною 17 липня 1997 року (далі – Європейська конвенція);
3. Міжнародний пакт про громадянські і політичні права, прийнятий 16 грудня 1966 року Генеральною Асамблеєю ООН та ратифікований Указом Президії Верховної Ради Української РСР 19 жовтня 1973 року (далі – Міжнародний пакт);
4. Декларація про ліквідацію всіх форм нетерпимості та дискримінації на основі релігії чи переконань, прийнята і проголошена резолюцією Генеральної Асамблеї ООН 25 листопада 1981 року (далі – Декларація про ліквідацію всіх форм нетерпимості).

Кейс:

1.Справа «Гасан і Чауш проти Болгарії».

Суть справи полягає в суперечці за лідерство у мусульманській громаді Болгарії між її новим керівником п. Гасаном і його попередником — Недім Генджевом. Спочатку орган державної влади — Директорат з питань віросповідання — зареєстрував новий статут і нове керівництво, а пізніше примусово виселив головного муфтя Гасана з робочого офісу. Після відмови прокуратури захищати його права, а влади — виконувати постанови Верховного суду, п. Гасан 22 січня 1996 р. звертається до Європейської комісії з прав людини з позовною заявою.

У рішенні, ухваленому у Страсбурзі 26 жовтня 2000 р., Європейський суд з прав людини одностайно постановив, що були допущені порушення ст.9, яка розглядалась у світлі ст.11, яка передбачає вільне функціонування релігійної громади без свавільного втручання держави. Також суд постановив, що п. Гасан не зміг реалізувати свого права на захист від втручання держави у внутрішню діяльність релігійної організації, що і спричинило порушення ст.13 Європейської конвенції з прав людини.

Таке рішення підтверджує той факт, що релігійне життя є незалежним від державного, органи державної влади не мають права самовільно втручатись у діяльність релігійних організацій. Також ця судова ухвала є наглядним прикладом того, що громадянин має право на захист від втручання держави у внутрішню діяльність релігійних організацій.

Реалізація громадянами України в ЄС (захист у випадку порушення)

Реалізуючи своє право на свободу світогляду і віросповідання, громадяни мають право вільно сповідувати будь-яку релігію, або не сповідувати взагалі ніякої, обирати релігійну літературу, встановлювати і підтримувати міжнародні контакти, виїжджати за кордон для паломництва, брати участь у різних релігійних організаціях. Визнання цього права надає людині захист від зазнання примусу щодо прийняття релігії або переконання на свій вибір. Можуть накладатись лише ті обмеження, які встановлені законом і які є необхідними для охорони суспільної безпеки і порядку.

Комісія ЄСПЛ визначила питання, які не захищаються ст.9 Конвенції. По-перше, держава може заборонити релігійній секті визначати свій статус у правовій структурі. По-друге, особа не може оскаржувати політику державної церкви, оскільки вона може вільно її залишити. Також Європейський Суд з прав людини постановив, що держава повинна забезпечити можливість відлучення особи від церкви, а також не має права примушувати фінансувати будь-яку церкву.

Article from the Convention:

1. Everyone has the right to freedom of thought, conscience and religion; this right includes freedom to change his religion or belief, and freedom to manifest his religion or belief in worship, teaching, practice and observance, either alone or in community with others and in public or private.

Freedom to manifest one's religion or beliefs shall be subject only to such limitations as are prescribed by law and are necessary in a democratic society in the interests of public safety, for the protection of public order, health or morals, or for the protection of the rights and freedoms of others.

A brief explanation:

Freedom of thought, conscience and religion, as enshrined in Article 9 of the Convention, is one of the foundations of a "democratic society" within the meaning of the Convention. In its religious dimension, it is among the most vital components of the formation of the identity of believers and their position in life, but it is also a valuable asset for atheists, agnostics, skeptics and indifferent persons. It is about pluralism, hard-won over the centuries, which is fundamental to such a society. This freedom includes, among other things, the freedom to belong or not to belong to a religion and the freedom to profess or not to profess it.

EU legislation:

1. The Universal Declaration of Human Rights, adopted and proclaimed by a resolution of the UN General Assembly on December 10, 1948 (hereinafter - the Universal Declaration);
2. The Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, signed on November 4, 1950 by the governments of the member states of the Council of Europe and ratified by Ukraine on July 17, 1997 (hereinafter referred to as the European Convention);
3. The International Covenant on Civil and Political Rights, adopted on December 16, 1966 by the UN General Assembly and ratified by a Decree of the Presidium of the Supreme Soviet of the Ukrainian SSR on October 19, 1973 (hereinafter referred to as the International Covenant);
4. The Declaration on the Elimination of All Forms of Intolerance and of Discrimination Based on Religion or Belief, adopted and proclaimed by a resolution of the UN General Assembly on November 25, 1981 (hereinafter referred to as the Declaration on the Elimination of All Forms of
5. Intolerance).

Case:

1. The case of Hasan and Chaush v. Bulgaria.

The essence of the case lies in a dispute for leadership in the Muslim community of Bulgaria between its new leader, Mr Hasan, and his predecessor, Nedim Gendzhov. First, the state authority - the Directorate for Religious Affairs - registered a new statute and new leadership, and later forcibly evicted the Chief Mufti Hasan from his office. After the prosecutor's office refused to protect his rights and the authorities refused to comply with the rulings of the Supreme Court, Mr Hasan filed a complaint with the European Commission of Human Rights on 22 January 1996.

In a judgment delivered in Strasbourg on 26 October 2000, the European Court of Human Rights unanimously held that there had been violations of Article 9, read in the light of Article 11, which provides for the free functioning of a religious community without arbitrary interference by the State. The court also ruled that Mr Hasan was unable to exercise his right to protection from state interference in the internal activities of a religious organisation, which resulted in a violation of Article 13 of the European Convention on Human Rights.

This decision confirms the fact that religious life is independent of the state, and state authorities do not have the right to arbitrarily interfere in the activities of religious organisations. This court ruling is also a clear example of the fact that a citizen has the right to be protected from state interference in the internal activities of religious organisations.

Exercise by Ukrainian citizens in the EU (protection in case of violation)

In exercising their right to freedom of worldview and religion, citizens have the right to freely profess any religion or none at all, to choose religious literature, to establish and maintain international contacts, to travel abroad for pilgrimage, and to participate in various religious organisations. Recognition of this right provides a person with protection from being forced to adopt a religion or belief of their choice. Only those restrictions may be imposed that are established by law and are necessary to protect public safety and order.

The ECHR Commission has identified issues that are not protected by Article 9 of the Convention. First, the state may prohibit a religious sect from determining its status in the legal structure. Secondly, a person cannot challenge the policy of the state church, as he or she is free to leave it. The European Court of Human Rights has also ruled that the state must ensure the possibility of excommunication of a person from the church, and has no right to force the financing of any church.

Case study 12.

The right to
freedom of
expression and
information.

Стаття з Конвенції

1. Кожен має право на свободу вираження поглядів. Це право включає свободу дотримуватись своїх переконань, отримувати та поширювати інформацію та ідеї без втручання з боку державної влади та незалежно від кордонів.
2. Слід поважати свободу та плюралізм ЗМІ.

Законодавство ЄС:

1. Європейська конвенція з прав людини;
2. Рада Європейського Союзу: Керівні принципи ЄС з прав людини щодо свободи вираження поглядів онлайн і офлайн;
3. Директива (ЄС) 2016/943 Європейського Парламенту та Ради від 8 червня 2016 року про захист нерозкритих ноу-хау та ділової інформації (комерційної таємниці) від їх незаконного придбання, використання та розголошення;
4. Регламент (ЄС) 2015/2120 Європейського Парламенту та Ради від 25 листопада 2015 року, що встановлює заходи щодо відкритого доступу до Інтернету та вносить зміни до Директиви 2002/22/ЄС про універсальні послуги та права користувачів, пов'язані з електронним зв'язком...;
5. Регламент (ЄС) 2017/1128 Європейського Парламенту та Ради від 14 червня 2017 року про транскордонну переносимість послуг онлайн-контенту на внутрішньому ринку;
6. Повідомлення Комісії до Європейського Парламенту, Ради, Європейського економічного та соціального комітету та Комітету регіонів щодо боротьби з незаконним онлайн-контентом.

Коротке пояснення:

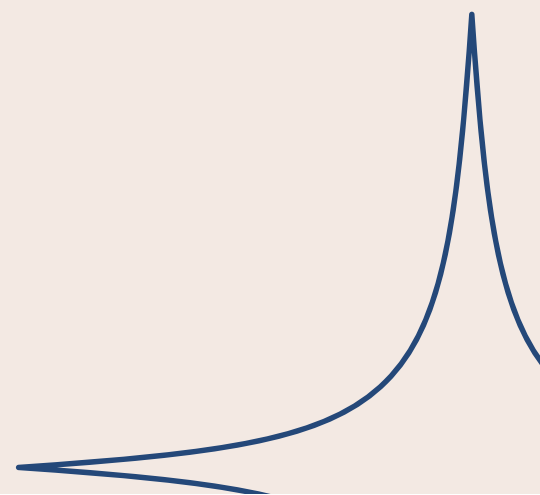
1. Стаття 11 відповідає статті 10 Європейської конвенції з прав людини, яка звучить так:

Кожна людина має право на свободу вираження поглядів. Це право включає свободу дотримуватись своїх переконань, отримувати та поширювати інформацію та ідеї без втручання з боку державної влади та незалежно від кордонів. Ця стаття не перешкоджає державам вимагати ліцензування мовлення, , телевізійні чи кінопідприємства.

2. Здійснення цих свобод, оскільки воно пов'язане з обов'язками та відповідальністю, може підлягати таким формальностям, умовам, обмеженням або покаранням, які передбачені законом і є необхідними в демократичному суспільстві, в інтересах національної безпеки, територіальної безпеки цілісності чи громадської безпеки, для запобігання заворушенням чи злочинам, для захисту здоров'я чи моралі, для захисту репутації чи прав інших осіб, для запобігання розголошенню інформації, отриманої конфіденційно, або для підтримки авторитету та неупередженості судова влада».

Згідно зі статтею 52(3) Хартії, значення та обсяг цього права є такими ж, як ті, що гарантуються ЄКПЛ. Тому обмеження, які можуть бути накладені на нього, не можуть перевищувати обмежень, передбачених у статті 10(2) Конвенції, без шкоди для будь-яких обмежень, які законодавство Співтовариства про конкуренцію може накласти на право держав-членів запроваджувати механізми ліцензування, зазначені в третє речення статті 10(1) ЄКПЛ.

3. Частина 2 цієї статті пояснює наслідки частини 1 щодо свободи ЗМІ. Він базується, зокрема, на прецедентному праві Суду щодо телебачення, зокрема у справі C-288/89 (рішення від 25 липня 1991 року, Stichting Collectieve Antennevoorziening Gouda та інші [1991] ECR I-4007), а також на Протоколі про системі суспільного мовлення в державах-членах, як додаток до Договору про ЄС, і щодо Директиви Ради 89/552/ЄС (зокрема, її сімнадцятої частини).

Кейси:

1.Польща / Вищий адміністративний суд / III OSK 3746/

Ключові факти справи:

У 2019 році кілька польських органів місцевого самоврядування прийняли анти-ЛГБТ резолюції. Ці постанови є деклараціями муніципалітетів, в яких вони висловлюють свою незгоду з просуванням та утвердженням "ЛГБТ-ідеології" на їхній території. Однією з цілей декларації був захист підприємців від нав'язування їм певних умов працевлаштування - як підкреслювалося в декларації, підприємців хотіли змусити брати на роботу ЛГБТ-людей.

Як наслідок, Омбудсмен подав скарги на ці постанови до відповідних обласних адміністративних судів. Одна з цих скарг стосувалася рішення, прийнятого муніципалітетом Істебна. У рішенні від 14 липня 2020 року Воєводський адміністративний суд Глівіце скасував вищезгадану постанову. На думку Воєводського адміністративного суду Глівіце, ця постанова суперечить Конституції, Хартії ЄС про основні права та Європейській конвенції з прав людини. Національна прокуратура, муніципалітет Істебна та Фондація "Ордо Юріс" подали апеляцію.

Рішенням від 28 червня 2022 року Вищий адміністративний суд підтримав рішення Воєводського адміністративного суду, підкресливши, що держава є спільнотою всіх громадян і ніхто не може бути дискримінований за будь-якою ознакою. Суд також зазначив, що постанова порушує гідність, честь і добре ім'я ЛГБТ-громадян; ці громадяни мають право на відкрите і вільне життя нарівні з гетеросексуальними людьми.

З цієї причини постанова була визнана такою, що не відповідає заборони дискримінації, закріпленій в Конституції, Хартії основних прав та Європейській конвенції з прав людини.

Ключове правове питання, порушене Судом:

Ключова правова проблема полягала в законності рішення органу місцевого самоврядування, спрямованого на дискримінацію ЛГБТ-громадян.

Результат справи:

Правовим результатом судового рішення стало визнання анти-ЛГБТ рішення незаконним та його скасування.

Це рішення є важливим кроком на шляху до посилення правового захисту ЛГБТ+ людей в Польщі. Судді підкреслили, що держава є спільнотою всіх громадян, тому органи державної влади, в тому числі органи місцевого самоврядування, не можуть виключати жодні соціальні групи.

2. Чехія / Верховний суд / 23 Cdo 1840/2021

Ключові факти справи:

Dilia представляє авторів та інших власників авторських прав. Dilia стверджувала, що веб-сайт відповідача, який працює як служба зберігання даних, майже виключно використовується для несанкціонованого обміну матеріалами, захищеними авторським правом, користувачами сервісу (веб-сайту). У цьому випадку Dilia подала до суду на Uloz.to за порушення права Dilia на інтелектуальну власність шляхом надання платформи для незаконного поширення шести фільмів, на які Dilia має права інтелектуальної власності. Dilia також попросила суд постановити, що платформа зобов'язана запобігти (за допомогою інструменту для легкого пошуку, пошукової системи, яку вона сама надає) будь-якому доступу до таких творів для завантаження та потокового передавання.

Основні юридичні питання, поставлені Судом:

Суд був покликаний розтлумачити положення Закону № . 480/2004 зб. про інформаційні послуги, зокрема обсяг відповідальності постачальника послуг за збереження змісту інформації, наданої користувачем (розділи 5 та 6).

Законом встановлено, що виконавець послуги зберігання інформації, наданої користувачем, несе відповідальність за зміст інформації, що зберігається на вимогу користувача, лише:

- (а) якщо, враховуючи предмет його або її діяльності та обставини та характер справи, він або вона могли знати, що зміст інформації, що зберігається, або поведінка користувача були протиправними; або
- (б) якщо йому стало відомо про протиправний характер вмісту збереженої інформації або про протиправну поведінку користувача та негайно не вжито всіх заходів, які можуть вимагатися від нього або неї, щоб видалити або зробити недоступною таку інформацію.

Постачальники послуг не зобов'язані

- (а) контролювати зміст інформації, яку вони передають або зберігають,
- (б) активно шукати факти та обставини, що вказують на протиправний зміст інформації.

Результат справи:

Верховний Суд підкреслив, що при оцінці наслідків для авторського права необхідно враховувати специфіку послуги, що надається відповідачем, включаючи ключові технологічні параметри послуги та використовувану бізнес-модель.

Верховний суд погодився з міркуваннями Високого суду про те, що відповідач Uloz.to відрізняється від «піратських» платформ, таких як The Pirate Bay, оскільки він видаляє файли після отримання сповіщення, і, отже, не несе прямої відповідальності за порушення авторських прав деякими користувачами.

Article from the Convention:

1. Everyone has the right to freedom of expression. This right shall include freedom to hold opinions and to receive and impart information and ideas without interference by public authority and regardless of frontiers.
2. The freedom and pluralism of the media shall be respected.

EU legislation:

1. The European Convention on Human Rights;
2. Council of the European Union: EU Human Rights Guidelines on Freedom of Expression Online and Offline;
3. Directive (EU) 2016/943 of the European Parliament and of the Council of 8 June 2016 on the protection of undisclosed know-how and business information (trade secrets) against their unlawful acquisition, use and disclosure;
4. Regulation (EU) 2015/2120 of the European Parliament and of the Council of 25 November 2015 laying down measures concerning open internet access and amending Directive 2002/22/EC on universal service and users' rights relating to electronic communication...;
5. Regulation (EU) 2017/1128 of the European Parliament and of the Council of 14 June 2017 on cross-border portability of online content services in the internal market;
6. Communication from the Commission to the European Parliament, the Council, the European Economic and Social Committee and the Committee of the Regions on tackling illegal content online.

A brief explanation:

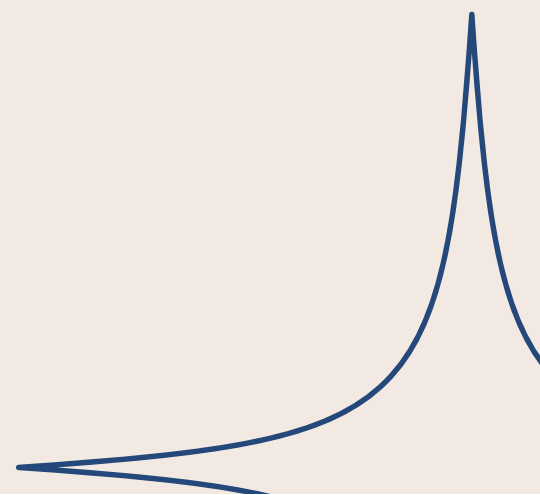
1. Article 11 corresponds to Article 10 of the European Convention on Human Rights, which reads as follows:

"1. Everyone has the right to freedom of expression. This right shall include freedom to hold opinions and to receive and impart information and ideas without interference by public authority and regardless of frontiers. This article shall not prevent States from requiring the licensing of broadcasting, television or cinema enterprises.

2. The exercise of these freedoms, since it carries with it duties and responsibilities, may be subject to such formalities, conditions, restrictions or penalties as are prescribed by law and are necessary in a democratic society, in the interests of national security, territorial integrity or public safety, for the prevention of disorder or crime, for the protection of health or morals, for the protection of the reputation or rights of others, for preventing the disclosure of information received in confidence, or for maintaining the authority and impartiality of the judiciary."

Pursuant to Article 52(3) of the Charter, the meaning and scope of this right are the same as those guaranteed by the ECHR. The limitations which may be imposed on it may therefore not exceed those provided for in Article 10(2) of the Convention, without prejudice to any restrictions which Community competition law may impose on Member States' right to introduce the licensing arrangements referred to in the third sentence of Article 10(1) of the ECHR.

2. Paragraph 2 of this Article spells out the consequences of paragraph 1 regarding freedom of the media. It is based in particular on Court of Justice case law regarding television, particularly in case C-288/89 (judgment of 25 July 1991, *Stichting Collectieve Antennevoorziening Gouda and others* [1991] ECR I-4007), and on the Protocol on the system of public broadcasting in the Member States annexed to the EC Treaty, and on Council Directive 89/552/EC (particularly its seventeenth recital).

Cases:

1. Poland / Supreme Administrative Court / III OSK 3746/21

Key facts of the case:

In 2019, several Polish local governments adopted the Anti-LGBT resolutions. Those resolutions are declarations of municipalities expressing their objection to promotion and affirmation of the “LGBT ideology” on their territory. One of the objectives of the declaration was to protect entrepreneurs from imposing certain conditions of employment on them - as underlined in the declaration, entrepreneurs were to be forced to hire LGBT people.

As a result, the Ombudsman filed complaints against those resolutions to the relevant Provincial Administrative Courts. One of these complaints concerned the resolution adopted by the Istebna Municipality. In the judgment of 14 July 2020, the Gliwice Provincial Administrative Court annulled the above-mentioned resolution. According to the Gliwice Provincial Administrative Court, this resolution is inconsistent with the Constitution, the EU Charter of Fundamental Rights and the European Convention on Human Rights. The National Public Prosecutor, Istebna Municipality and Ordo Iuris Foundation appealed.

By the judgment of June 28, 2022, the Supreme Administrative Court upheld the decision of the Provincial Administrative Court, emphasizing that the State is a community of all citizens and no one may be discriminated on any ground. The Court further pointed out that the resolution violates the dignity, honour and good name of LGBT citizens; these citizens have the right to open and free life on an equal basis with heterosexual people.

For this reason, this resolution was found to be inconsistent with the prohibition of discrimination enshrined in the Constitution, the Charter of Fundamental Rights and the European Convention on Human Rights.

Key legal question raised by the Court:

The key legal problem was the legality of the resolution of local government aimed at discriminating against LGBT citizens.

Outcome of the case:

The legal result of the judgment was the annulment of the Anti-LGBT resolution and its annulment.

This judgment is an important step towards strengthening the legal protection of LGBT+ people in Poland. The judges emphasized that the state is a community of all citizens, therefore public authorities, including local self-government bodies, cannot exclude any social groups.

2.Czechia / Supreme Court / 23 Cdo 1840/2021

Key facts of the case:

Dilia represents authors and other copyright holders. Dilia argued that the defendant's website which operates as a data storage service is almost exclusively used for the unauthorised sharing of copyrighted material by users of the service (the website). In this case, Dilia sued Uloz.to for infringing Dilia's right to intellectual property by providing platform to illegally share six movies to which Dilia has intellectual property rights. Dilia also asked the Court to rule that the platform is obliged to prevent (by means of an easily searchable tool, a search engine which it itself provides) any access to such works for downloading and for streaming.

Key legal questions raised by the Court:

The Court was called to interpret the provisions of the Act no. 480/2004 Coll. on Information Services, in particular the extent of the responsibility of the service provider for storing the content of information provided by the user (Sections 5 and 6).

The Act states that the provider of storing service of information provided by a user shall be liable for the content of the information stored at the request of the user only:

- (a) if, having regard to the subject matter of his or her activity and the circumstances and nature of the case, he or she could have known that the content of the information stored or the conduct of the user was unlawful; or
- (b) if he has become aware of the unlawful nature of the content of the stored information or of the unlawful conduct of the user and has not immediately taken all steps which may be required of him or her to remove or render inaccessible such information.

The service providers shall not be obliged to

- (a) supervise the content of the information transmitted or stored by them,
- (b) actively search for facts and circumstances indicating the unlawful content of the information.

Outcome of the case:

The Supreme Court emphasised that it is necessary to take into account the specific nature of the service provided by the defendant, including the key technological parameters of the service and the business model used, when assessing the copyright implications.

The Supreme Court agreed with the High Court's reasoning that the defendant Uloz.to is different from "pirate" platforms like The Pirate Bay, as it deletes files after being notified and thus, it does not bear direct responsibility for copyright infringements by some users.

Case study 13.

The right to respect
private and family
life.

Стаття з конвенції:

Кожен має право на повагу до свого приватного і сімейного життя, житла і засобів зв'язку.

Коротке пояснення:

Права, гарантовані статтею 7, відповідають правам, гарантованим статтею 8 ЄКПЛ. З урахуванням розвитку технологій слово «листування» було замінено на «зв'язок».

Відповідно до статті 52(3), значення та обсяг цього права є такими ж, як і у відповідній статті ЄКПЛ. Отже, обмеження, які законно можуть бути накладені на це право, є такими ж, як ті, що дозволені статтею 8 ЄКПЛ:

«1. Кожен має право на повагу до свого приватного та сімейного життя, свого житла та кореспонденції.

2. Органи державної влади не можуть втручатися у здійснення цього права, за винятком випадків, передбачених законом і необхідні в демократичному суспільстві в інтересах національної безпеки, громадської безпеки чи економічного добробуту країни, для запобігання заворушенням чи злочинам, для захисту здоров'я чи моралі або для захисту прав і свобод громадян інші».

Законодавство ЄС:

- 1.Хартія основних прав ЄС;
- 2.Повідомлення про новий пакт про міграцію та притулок;
- 3.Директива 2004/38/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 29 квітня 2004 року про право громадян Союзу та членів їхніх сімей вільно пересуватися та проживати на території держав-членів, що вносить зміни до Регламенту (ЄЕС) № 1612/ 68 і;
- 4.Директива 2014/66/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 15 травня 2014 року про умови в'їзду та проживання громадян третіх країн у рамках внутрішньокорпоративного трансферу.

Кейси:

1.Справа ЄСПЛ С-162/22 / Рішення

Ключові факти справи:

Звернення за попереднім рішенням - Телекомунікації - Обробка персональних даних у секторі електронних комунікацій - Директива 2002/58/ЄС - Сфера застосування - Стаття 15(1) - Дані, що зберігаються постачальниками послуг електронних комунікацій та надаються органам, відповідальним за кримінальне провадження - Подальше використання цих даних у розслідуванні зловживань службовим становищем.

Результат справи:

На цих підставах Суд (Перша палата) постановляє це рішення:
Стаття 15(1) Директиви 2002/58/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 12 липня 2002 року про обробку персональних даних і захист приватності в секторі електронних комунікацій (Директива про приватність та електронні комунікації) зі змінами, внесеними Директивою 2009/136/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 25 листопада 2009 року, у світлі статей 7, 8 і 11 та статті 52(1) Хартії Європейського Союзу про основні права людини має тлумачитися як таке, що перешкоджає використанню у зв'язку з розслідуванням пов'язаних з корупцією посадових злочинів персональних даних, що стосуються електронних комунікацій, які були збережені відповідно до законодавчого заходу, прийнятого згідно з цим положенням, постачальниками послуг електронних комунікацій і які згодом були надані відповідно до цього заходу компетентним органам з метою боротьби з тяжкими злочинами.

2.Справа ЄСПЛ С-689/21 / Рішення

Ключові факти справи:

Подання на попереднє рішення – Громадянство Європейського Союзу – Стаття 20 ДФЄС – Стаття 7 Хартії основоположних прав Європейського Союзу – Громадянин, який має громадянство держави-члена та громадянство третьої країни – Втрата громадянства держава-член в силу закону після досягнення 22-річного віку на підставі відсутності справжнього зв'язку з цією державою-членом, якщо не було подано жодної заяви про збереження громадянства до дати досягнення цього віку – Втрата громадянства Союз – Вивчення пропорційності наслідків цієї втрати з точки зору права ЄС – Строк позовної давності.

Результат справи:

На цих підставах Суд (Велика палата) постановляє:

Стаття 20 ДФЄС у поєднанні зі статтею 7 Хартії основоположних прав Європейського Союзу, повинні тлумачитися як такі, що не перешкоджають законодавству держави-члена, відповідно до якого її громадяни, народжені за межами її території, які ніколи не проживали там і не проводили там часу за обставин, що демонструють справжній зв'язок з цією державою-членом, втрачають, в силу закону, громадянство цієї держави у віці 22 років, що тягне за собою, для осіб, які також не є громадянами іншої держави-члена, втрату громадянства Європейського Союзу та пов'язаних з ним прав, за умови, що відповідним особам надається можливість поселитися, протягом розумного періоду, заяву про збереження або відновлення громадянства, яка дає можливість компетентним органам перевірити пропорційність наслідків втрати цього громадянства з точки зору законодавства ЄС і, у відповідних випадках, дозволити збереження або відновлення *ex tunc* цього громадянства. Такий період має тривати протягом розумного періоду часу після дати, коли відповідна особа досягає цього віку, і не може починатися, якщо ці органи належним чином не повідомили цю особу про втрату її громадянства або про неминучість цієї втрати, а також про його або її право подати протягом цього періоду заяву про збереження або відновлення цього громадянства. Якщо цього не вийде, ці органи влади повинні бути в змозі провести таку перевірку, як допоміжне питання, у контексті заяви відповідної особи про видачу проїзного документа або будь-якого іншого документа, що підтверджує її чи її громадянство.

Article from the Convention:

Everyone has the right to respect for his or her private and family life, home and communications.

A brief explanation:

The rights guaranteed in Article 7 correspond to those guaranteed by Article 8 of the ECHR. To take account of developments in technology the word "correspondence" has been replaced by "communications".

In accordance with Article 52(3), the meaning and scope of this right are the same as those of the corresponding article of the ECHR. Consequently, the limitations which may legitimately be imposed on this right are the same as those allowed by Article 8 of the ECHR:

- "1. Everyone has the right to respect for his private and family life, his home and his correspondence.
2. There shall be no interference by a public authority with the exercise of this right except such as is in accordance with the law and is necessary in a democratic society in the interests of national security, public safety or the economic well-being of the country, for the prevention of disorder or crime, for the protection of health or morals, or for the protection of the rights and freedoms of others."

EU legislation:

1. on Migration and Asylum;
2. Directive 2004/38/EC of the European Parliament and of the Council of 29 April 2004 on the right of citizens of the Union and their family members to move and reside freely within the territory of the Member States amending Regulation (EEC) No 1612/68 and;
3. Directive 2014/66/EU of the European Parliament and of the Council of 15 May 2014 on the conditions of entry and residence of third-country nationals in the framework of an intra-corporate transfer.

Cases:

1.CJEU Case C-162/22 / Judgment

Key facts of the case:

Reference for a preliminary ruling – Telecommunications – Processing of personal data in the electronic communications sector – Directive 2002/58/EC – Scope – Article 15(1) – Data retained by providers of electronic communications services and made available to authorities in charge of criminal proceedings – Subsequent use of those data in an investigation into misconduct in office.

Outcome of the case:

On those grounds, the Court (First Chamber) hereby rules:

Article 15(1) of Directive 2002/58/EC of the European Parliament and of the Council of 12 July 2002 concerning the processing of personal data and the protection of privacy in the electronic communications sector (Directive on privacy and electronic communications), as amended by Directive 2009/136/EC of the European Parliament and of the Council of 25 November 2009, read in the light of Articles 7, 8 and 11 and Article 52(1) of the Charter of Fundamental Rights of the European Union, must be interpreted as precluding the use, in connection with investigations into corruption-related misconduct in office, of personal data relating to electronic communications which have been retained, pursuant to a legislative measure adopted under that provision, by providers of electronic communications services and which have subsequently been made available, pursuant to that measure, to the competent authorities for the purpose of combating serious crime.

2.CJEU Case C-689/21 / Judgment

Key facts of the case:

Reference for a preliminary ruling – Citizenship of the European Union – Article 20 TFEU – Article 7 of the Charter of Fundamental Rights of the European Union – Citizen holding the nationality of a Member State and the nationality of a third country – Loss of the nationality of the Member State by operation of law upon reaching the age of 22 on the ground of lack of a genuine link with that Member State where no application to retain nationality has been made before the date on which that age is reached – Loss of citizenship of the Union – Examination of the proportionality of the consequences of that loss from the point of view of EU law – Limitation period.

Outcome of the case:

On those grounds, the Court (Grand Chamber) hereby rules:

Article 20 TFEU, read in conjunction with Article 7 of the Charter of Fundamental Rights of the European Union, must be interpreted as not precluding legislation of a Member State under which its nationals born outside its territory who have never been resident there and have not spent time there in circumstances demonstrating a genuine link with that Member State lose, by operation of law, the nationality of that State at the age of 22, which entails, for persons who are not also nationals of another Member State, the loss of their citizenship of the European Union and the rights attaching thereto, provided that the persons concerned are given the opportunity to lodge, within a reasonable period, an application for the retention or recovery of the nationality, which enables the competent authorities to examine the proportionality of the consequences of the loss of that nationality from the point of view of EU law and, where appropriate, to allow the retention or recovery *ex tunc* of that nationality. Such a period must extend, for a reasonable length of time, beyond the date on which the person concerned reaches that age and cannot begin to run unless those authorities have duly informed that person of the loss of his or her nationality or of the imminence of that loss, and of his or her right to apply, within that period, for the maintenance or recovery of that nationality. Failing that, those authorities must be in a position to carry out such an examination, as an ancillary issue, in the context of an application by the person concerned for a travel document or any other document showing his or her nationality.

Case study 14.
The right to
education.

Стаття з конвенції:

1. Кожна людина має право на освіту та на доступ до професійної підготовки та підвищення кваліфікації.
2. Це право включає можливість отримання безкоштовної обов'язкової освіти.
3. Поважається свобода засновувати навчальні заклади з належною повагою до демократичних принципів і право батьків забезпечувати освіту та навчання своїх дітей відповідно до їхніх релігійних, філософських і педагогічних переконань відповідно до національних законів, що регулюють здійснення такої свободи та права.

Законодавство ЄС:

1. Хартия основних прав ЄС;
2. Рекомендація Ради Європейського Союзу від 9 грудня 2013 р. щодо ефективних заходів щодо інтеграції ромів у державах-членах

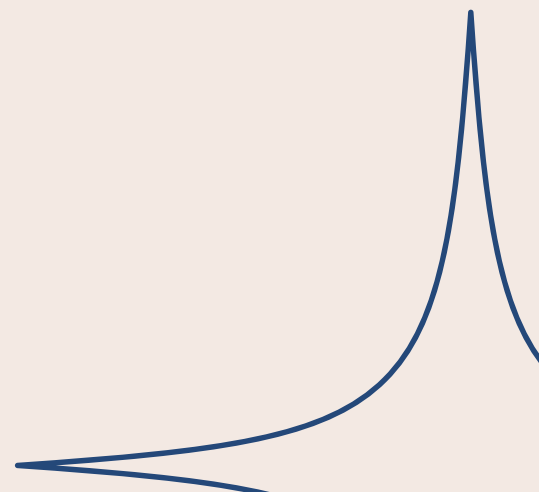
Коротке пояснення:

1. Ця стаття ґрунтується на спільних конституційних традиціях держав-членів і на статті 2 Протоколу до ЄКПЛ, яка звучить так:

«Ніхто не може бути позбавлений права на освіту. При виконанні будь-яких функцій, які вона бере на себе щодо освіти та навчання, держава повинна поважати право батьків забезпечувати таку освіту та навчання відповідно до їх власних релігійних і філософських уявлень. переконання».

Вважалося корисним поширити це право на професійне та безперервне навчання (див. пункт 15 Хартії Співтовариства про основні соціальні права працівників і статтю 10 Соціальної хартії) і додати принцип безкоштовної обов'язкової освіти. У його формулюванні останній принцип лише означає, що щодо обов'язкової освіти кожна дитина має можливість відвідувати заклад, який пропонує безкоштовну освіту. Він не вимагає, щоб усі навчальні заклади, зокрема приватні, були безкоштовними. Він також не виключає, що певні конкретні форми освіти повинні бути платними, якщо держава вживає заходів щодо надання фінансової компенсації. Оскільки Хартія застосовується до Союзу, це означає, що у своїй політиці навчання Союз повинен поважати безкоштовну обов'язкову освіту, але це, звичайно, не створює нових повноважень. Щодо права батьків, то воно має тлумачитися у поєднанні з положеннями статті 24.

2. Свобода засновувати державні чи приватні навчальні заклади гарантується як один із аспектів свободи ведення бізнесу, але вона обмежується повагою до демократичних принципів і здійснюється відповідно до домовленостей, визначених національним законодавством.

Кейси:

1. Суд ЄС об'єднав справи C-804/18 та C-341/19 / Рішення

Ключові факти справи:

Запити про винесення попереднього рішення від Arbeitsgericht Hamburg та Bundesarbeitsgericht.

Подання на попереднє рішення – Соціальна політика – Директива 2000/78/ЄС – Рівне ставлення у сфері зайнятості та професійної діяльності – Заборона дискримінації за ознакою релігії чи переконань – Внутрішнє правило приватного підприємства, що забороняє носіння будь-якої видимої політичної, філософської чи релігійний знак або носіння помітних, великих політичних, філософських чи релігійних знаків на робочому місці – Пряма чи непряма дискримінація – Пропорційність – Збалансованість свободи релігії та інших основних прав – Законність політики нейтралітету, прийнятої роботодавцем – Необхідність для встановлення економічних збитків роботодавця.

Результат справи:

На цих підставах Суд (Велика палата) постановляє:

1. Статтю 1 та статтю 2(2)(а) Директиви Ради 2000/78/ЄС від 27 листопада 2000 року, що встановлює загальні рамки рівного ставлення у сфері зайнятості та професій, слід тлумачити як внутрішнє правило підприємства, яке забороняє працівникам носіння будь-яких видимих ознак політичних, філософських або релігійних переконань на робочому місці не є, щодо працівників, які дотримуються певних правил одягу, заснованих на релігійних заповідях, прямою дискримінацією за ознакою релігії або переконань, для цілей цієї директиви, за умови, що це правило застосовується загальним і недиференційованим чином.
2. Статтю 2(2)(b) Директиви 2000/78 слід тлумачити так, що різниця у ставленні, опосередковано заснована на релігії чи переконаннях, впливає з внутрішнього правила підприємства, яке забороняє працівникам носити будь-які видимі ознаки політичних, філософських або релігійні переконання на робочому місці можуть бути виправдані бажанням роботодавця проводити політику політичної, філософської та релігійної нейтральності щодо своїх клієнтів або користувачів, за умови, по-перше, що така політика відповідає справжнім потребам цього роботодавця, який цей роботодавець повинен продемонструвати, беручи до уваги, серед іншого, законні бажання цих клієнтів або користувачів і несприятливі наслідки, яких цей роботодавець зазнав би за відсутності цієї політики, враховуючи характер його діяльності та контекст у якими вони здійснюються; по-друге, ця відмінність у ставленні є доцільною для забезпечення належного застосування політики нейтральності роботодавця, що передбачає послідовне та систематичне проведення такої політики; і, по-третє, заборона, про яку йде мова, обмежується тим, що є суворо необхідним з огляду на фактичний масштаб і серйозність несприятливих наслідків, яких прагне уникнути роботодавець, ухвалюючи цю заборону.

Та далі.

2. Справа ЄСПЛ С-66/18 / Рішення

Ключові факти справи:

Невиконання державою-членом зобов'язань – Прийнятність – Юрисдикція Суду – Генеральна угода про торгівлю послугами – Стаття XVI – Доступ до ринку – Перелік конкретних зобов'язань – Вимога дозволу – Стаття XX(2) – Стаття XVII – Національний режим – Постачальник послуг, що знаходиться в третій країні – Національне законодавство держави-члена, що встановлює умови для надання послуг вищої освіти на її території – Вимога щодо укладення міжнародного договору з державою, в якій знаходиться постачальник – Вимога стосовно надання освіти в державі, де знаходиться постачальник – Зміна умов конкуренції на користь національних постачальників – Обґрунтування – Громадський порядок – Запобігання оманливій діяльності – Стаття 49 ДФЄС – Свобода заснування – Директива 2006/ 123/ЄС – Послуги на внутрішньому ринку – Стаття 16 – Стаття 56 ДФЄС – Свобода надання послуг – Наявність обмеження – Обґрунтування – Переважаюча причина суспільних інтересів – Громадський порядок – Запобігання оманливій діяльності – Висока якість освіти – Хартія основних прав Європейського Союзу – Стаття 13 – Академічна свобода – Стаття 14(3) – Свобода засновувати навчальні заклади – Стаття 16 – Свобода ведення бізнесу – Стаття 52(1).

Результат справи:

На цих підставах Суд (Велика палата) постановив:

1. Заявляє, що шляхом ухвалення заходу, передбаченого статтею 76(1)(a) Nemzeti felsőoktatásról szóló 2011. évi CCIV. törvény (Закон № CCIV від 2011 року про національну вищу освіту), зі змінами, внесеними Nemzeti felsőoktatásról szóló 2011. évi CCIV. törvény módosításáról szóló 2017. évi XXV. törvény (Закон № XXV від 2017 року про внесення змін до Закону № CCIV від 2011 року про національну вищу освіту), згідно з яким здійснення в Угорщині викладацької діяльності, яка веде до отримання кваліфікації, іноземними вищими навчальними закладами, розташованими за межами Європейської економічної зони, залежить від умови, що Уряд Угорщини та уряд держави, в якій розташована відповідна установа, погодилися бути обов'язковими міжнародним договором, Угорщина не виконала своїх зобов'язань згідно зі статтею XVII Генеральної угоди про торгівлю послугами, у Додатку 1В. до Угоди про заснування Світової організації торгівлі, підписаної в Марракеші та схваленої Рішенням Ради 94/800/ЄС від 22 грудня 1994 року щодо укладення від імені Європейського Співтовариства, що стосується питань, що входять до його компетенції, угод, досягнутих в Уругваї Раунд багатосторонніх переговорів (1986-1994);

Та далі.

Article from the Convention:

1. Everyone has the right to education and to have access to vocational and continuing training.
2. This right includes the possibility to receive free compulsory education.
3. The freedom to found educational establishments with due respect for democratic principles and the right of parents to ensure the education and teaching of their children in conformity with their religious, philosophical and pedagogical convictions shall be respected, in accordance with the national laws governing the exercise of such freedom and right.

EU legislation:

1. EU Charter of Fundamental Rights;
2. Council of the European Union Recommendation of 9 December 2013 on effective Roma integration measures in the Member States.

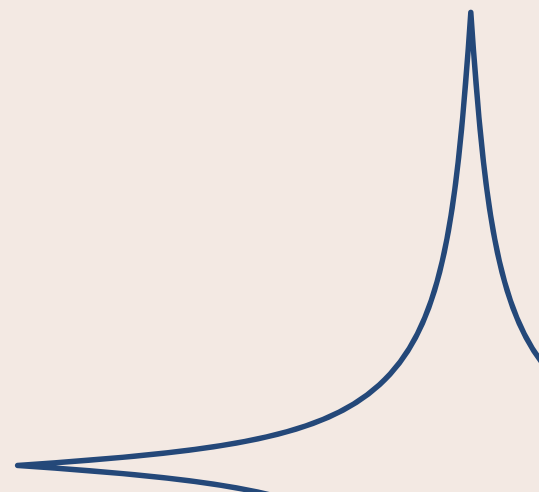
A brief explanation:

1. This Article is based on the common constitutional traditions of Member States and on Article 2 of the Protocol to the ECHR, which reads as follows:

"No person shall be denied the right to education. In the exercise of any functions which it assumes in relation to education and to teaching, the State shall respect the right of parents to ensure such education and teaching in conformity with their own religious and philosophical convictions."

It was considered useful to extend this right to vocational and continuing training (see point 15 of the Community Charter of the Fundamental Social Rights of Workers and Article 10 of the Social Charter) and to add the principle of free compulsory education. As it is worded, the latter principle merely implies that as regards compulsory education, each child has the possibility of attending an establishment which offers free education. It does not require all establishments which provide education, in particular private ones, to be free of charge. Nor does it exclude certain specific forms of education having to be paid for, if the State takes measures to grant financial compensation. Insofar as the Charter applies to the Union, this means that in its training policies the Union must respect free compulsory education, but this does not, of course, create new powers. Regarding the right of parents, it must be interpreted in conjunction with the provisions of Article 24.

2. Freedom to found public or private educational establishments is guaranteed as one of the aspects of freedom to conduct a business but it is limited by respect for democratic principles and is exercised in accordance with the arrangements defined by national legislation.

Cases:

1.CJEU Joined Cases C-804/18 and C-341/19 / Judgment

Key facts of the case:

Requests for a preliminary ruling from the Arbeitsgericht Hamburg and Bundesarbeitsgericht.

Reference for a preliminary ruling – Social policy – Directive 2000/78/EC – Equal treatment in employment and occupation – Prohibition of discrimination on the grounds of religion or belief – Internal rule of a private undertaking prohibiting the wearing of any visible political, philosophical or religious sign or the wearing of conspicuous, large-sized political, philosophical or religious signs in the workplace – Direct or indirect discrimination – Proportionality – Balancing the freedom of religion and other fundamental rights – Legitimacy of the policy of neutrality adopted by the employer – Need to establish economic loss suffered by the employer.

Outcome of the case:

On those grounds, the Court (Grand Chamber) hereby rules:

1. Article 1 and Article 2(2)(a) of Council Directive 2000/78/EC of 27 November 2000 establishing a general framework for equal treatment in employment and occupation must be interpreted as meaning that an internal rule of an undertaking, prohibiting workers from wearing any visible sign of political, philosophical or religious beliefs in the workplace, does not constitute, with regard to workers who observe certain clothing rules based on religious precepts, direct discrimination on the grounds of religion or belief, for the purpose of that directive, provided that that rule is applied in a general and undifferentiated way.
2. Article 2(2)(b) of Directive 2000/78 must be interpreted as meaning that a difference of treatment indirectly based on religion or belief, arising from an internal rule of an undertaking prohibiting workers from wearing any visible sign of political, philosophical or religious beliefs in the workplace, may be justified by the employer's desire to pursue a policy of political, philosophical and religious neutrality with regard to its customers or users, provided, first, that that policy meets a genuine need on the part of that employer, which it is for that employer to demonstrate, taking into consideration, inter alia, the legitimate wishes of those customers or users and the adverse consequences that that employer would suffer in the absence of that policy, given the nature of its activities and the context in which they are carried out; secondly, that that difference of treatment is appropriate for the purpose of ensuring that the employer's policy of neutrality is properly applied, which entails that that policy is pursued in a consistent and systematic manner; and, thirdly, that the prohibition in question is limited to what is strictly necessary having regard to the actual scale and severity of the adverse consequences that the employer is seeking to avoid by adopting that prohibition.

And so on.

2. CJEU Case C-66/18 / Judgment

Key facts of the case:

Failure of a Member State to fulfil obligations – Admissibility – Jurisdiction of the Court – General Agreement on Trade in Services – Article XVI – Market access – Schedule of specific commitments – Requirement of authorisation – Article XX(2) – Article XVII – National treatment – Service provider having its seat in a third country – National legislation of a Member State imposing conditions for the supply of higher education services within its territory – Requirement relating to the conclusion of an international treaty with the State in which the provider has its seat – Requirement relating to the provision of education in the State in which the provider has its seat – Modification of conditions of competition to the benefit of national providers – Justification – Public order – Prevention of deceptive practices – Article 49 TFEU – Freedom of establishment – Directive 2006/123/EC – Services in the internal market – Article 16 – Article 56 TFEU – Freedom to provide services – Existence of a restriction – Justification – Overriding reason in the public interest – Public order – Prevention of deceptive practices – High quality of the education – Charter of Fundamental Rights of the European Union – Article 13 – Academic freedom – Article 14(3) – Freedom to found educational establishments – Article 16 – Freedom to conduct a business – Article 52(1).

Outcome of the case:

On those grounds, the Court (Grand Chamber) hereby:

1. Declares that, by adopting the measure provided for in Article 76(1)(a) of Nemzeti felsőoktatásról szóló 2011. évi CCIV. törvény (Law No CCIV of 2011 on national higher education), as amended by Nemzeti felsőoktatásról szóló 2011. évi CCIV. törvény módosításáról szóló 2017. évi XXV. törvény (Law No XXV of 2017 amending Law No CCIV of 2011 on national higher education), which makes the exercise, in Hungary, of teaching activities leading to a qualification by foreign higher education institutions situated outside the European Economic Area subject to the condition that the Government of Hungary and the government of the State in which the institution concerned has its seat have agreed to be bound by an international treaty, Hungary has failed to fulfil its obligations under Article XVII of the General Agreement on Trade in Services, in Annex 1B to the Agreement establishing the World Trade Organisation, signed in Marrakesh and approved by Council Decision 94/800/EC of 22 December 1994 concerning the conclusion on behalf of the European Community, as regards matters within its competence, of the agreements reached in the Uruguay Round multilateral negotiations (1986-1994);

And so on.

Case study 15.
The right to
property.

Стаття з конвенції:

1. Кожен має право володіти, користуватися, розпоряджатися і заповідати своє майно, набуте на законних підставах. Ніхто не може бути позбавлений свого майна, інакше як в суспільних інтересах, у випадках і на умовах, передбачених законом, за умови своєчасної справедливої компенсації за його втрату. Користування власністю може регулюватися законом настільки, наскільки це необхідно для загальних інтересів.
2. Інтелектуальна власність підлягає захисту.

Законодавство ЄС:

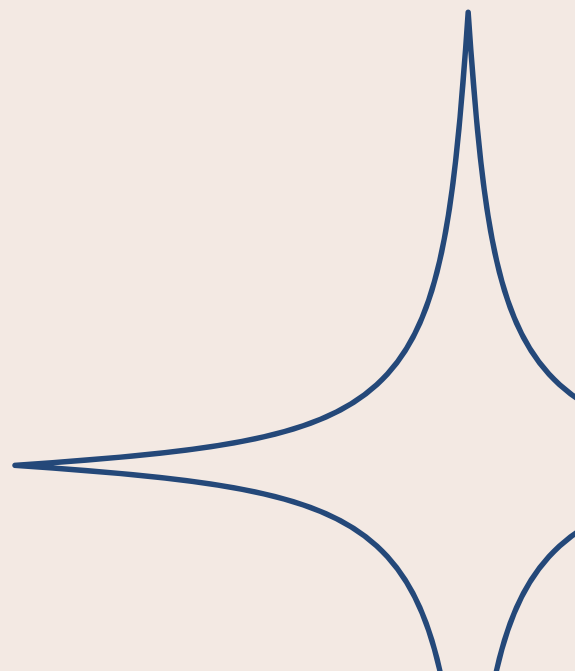
1. Хартія основних прав ЄС;
2. Директива (ЄС) 2015/2436 Європейського Парламенту та Ради від 16 грудня 2015 року про наближення законодавства держав-членів стосовно торгових марок;
3. Директива 2014/42/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 3 квітня 2014 року про заморожування та конфіскацію знарядь і доходів від злочинів у Європейському Союзі;
4. Регламент (ЄС) 2017/1001 Європейського Парламенту та Ради від 14 червня 2017 року про торговельну марку Європейського Союзу (Текст стосується ЄЕЗ.);
5. Регламент (ЄС) № 608/2013 Європейського Парламенту та Ради від 12 червня 2013 року щодо митного захисту прав інтелектуальної власності та скасування Регламенту Ради (ЄС) № 1383/2003.

Коротке пояснення:

Ця стаття ґрунтується на статті 1 Протоколу до ЄКПЛ: «Кожна фізична чи юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений свого майна інакше як в суспільних інтересах і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави застосовувати такі закони, які вона вважає необхідними для контролю за використанням власності відповідно до загальних інтересів або для забезпечення сплати податків чи інших внесків чи штрафів. «Це фундаментальне право, спільне для всіх національних конституцій. Воно неодноразово визнавалося прецедентним правом Суду ЄС, спочатку в рішенні у справі Гауера (13 грудня 1979 р., ECR [1979] 3727). Формулювання було оновлено, але, відповідно до статті 52(3), значення та обсяг права є такими ж, як і права, гарантованого ЄКПЛ, і обмеження не можуть перевищувати ті, які там передбачені.

Захист інтелектуальної власності, один з аспектів права власності, прямо згадується в параграфі 2 через його зростаюче значення та вторинне законодавство Співтовариства. Інтелектуальна власність охоплює не лише літературну та мистецьку власність, але також права на патенти та торгові марки та пов'язані з ними права. Гарантії, викладені в частині 1, застосовуються відповідно до інтелектуальної власності.

Кейс:

1.Данія / Верховний суд Данії / Справа 102/2021 (1-а палата)

Ключові факти справи:

Справа стосується арешту з метою конфіскації автомобіля, який належав лізинговій компанії (AA/S) через кримінальне правопорушення (необережне водіння), вчинене водієм (Т), коли він рухався на автомобілі зі швидкістю 103 км/год у м. зона максимум 50 км/год. Автомобіль був зданий в оренду компанії (BA/S) і переданий у розпорядження працівника (С) цієї компанії. С була одружена з Т і позичила машину Т тієї ночі.

Таким чином, автомобіль, вилучений з метою конфіскації у зв'язку з вчиненням Т. кримінального правопорушення, належав третій особі (AA/C).

Основне правове питання, яке поставив Суд:

Відповідно до розділу 133 а (2) (2) Закону Данії про дорожній рух (færdselsloven) транспортні засоби повинні бути конфісковані у випадках певних кримінальних злочинів, у тому числі у випадках необережного водіння, навіть якщо транспортний засіб належить третій стороні. Однак це не так, якщо конфіскація є непропорційно нав'язливою щодо власника, особливо з огляду на те, як власник міг знати, що транспортний засіб буде використовуватися для такої діяльності, і можливість вжити всіх розумних заходів для забезпечення свого економічного становища під час передачі транспортного засобу. .

Згодом ключове юридичне питання полягало в тому, чи статті 17 (1) і 52 (1) Хартії основних прав Європейського Союзу в цілому забороняють національну схему, за якою арешт з метою конфіскації у третьої сторони, яка діє сумлінно внаслідок кримінального правопорушення можливо.

Результат справи:

Верховний суд не встановив, що статті 17 (1) і 52 (1) загалом забороняють будь-яку конфіскацію у третьої сторони, яка діє сумлінно, в результаті кримінального правопорушення. Натомість Верховний суд припустив, що необхідно провести загальну оцінку данської національної схеми конфіскації у світлі принципу пропорційності. У цьому контексті Верховний суд визнав, що данська схема загалом не порушує згадані статті Хартії.

Верховний суд встановив, що вилучення з метою конфіскації було законним у конкретному випадку, і що остаточна оцінка законності конфіскації має бути зроблена в подальшому кримінальному провадженні проти водія (Т). Крім того, Верховний суд також не встановив, що автомобіль можна було повернути, навіть якщо забезпечення було надано лізинговою компанією.

Article from the Convention:

1. Everyone has the right to own, use, dispose of and bequeath his or her lawfully acquired possessions. No one may be deprived of his or her possessions, except in the public interest and in the cases and under the conditions provided for by law, subject to fair compensation being paid in good time for their loss. The use of property may be regulated by law in so far as is necessary for the general interest.
2. Intellectual property shall be protected.

EU legislation:

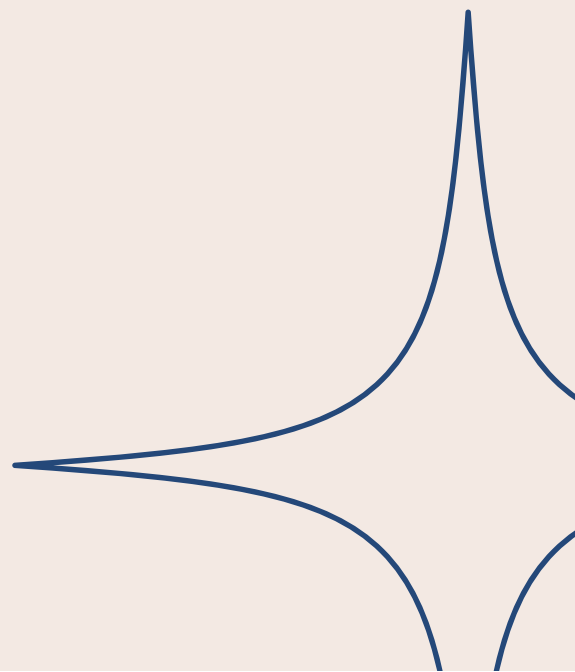
1. EU Charter of Fundamental Rights;
2. Directive (EU) 2015/2436 of the European Parliament and of the Council of 16 December 2015 to approximate the laws of the Member States relating to trade marks;
3. Directive 2014/42/EU of the European Parliament and of the Council of 3 April 2014 on the freezing and confiscation of instrumentalities and proceeds of crime in the European Union;
4. Regulation (EU) 2017/1001 of the European Parliament and of the Council of 14 June 2017 on the European Union trade mark (Text with EEA relevance.);
5. Regulation (EU) No 608/2013 of the European Parliament and of the Council of 12 June 2013 concerning customs enforcement of intellectual property rights and repealing Council Regulation (EC) No 1383/2003.

A brief explanation:

This Article is based on Article 1 of the Protocol to the ECHR: "Every natural or legal person is entitled to the peaceful enjoyment of his possessions. No one shall be deprived of his possessions except in the public interest and subject to the conditions provided for by law and by the general principles of international law.

The preceding provisions shall not, however, in any way impair the right of a State to enforce such laws as it deems necessary to control the use of property in accordance with the general interest or to secure the payment of taxes or other contributions or penalties." This is a fundamental right common to all national constitutions. It has been recognised on numerous occasions by the case law of the Court of Justice, initially in the Hauer judgment (13 December 1979, ECR [1979] 3727). The wording has been updated but, in accordance with Article 52(3), the meaning and scope of the right are the same as those of the right guaranteed by the ECHR and the limitations may not exceed those provided for there.

Protection of intellectual property, one aspect of the right of property, is explicitly mentioned in paragraph 2 because of its growing importance and Community secondary legislation. Intellectual property covers not only literary and artistic property but also patent and trademark rights and associated rights. The guarantees laid down in paragraph 1 shall apply as appropriate to intellectual property.

Case:

Denmark / The Danish Supreme Court / Case 102/2021 (1st Chamber)

Key facts of the case:

The case concerns the seizure with the purpose of confiscation of a car that belonged to a leasing company (A A/S) due to a criminal offence (reckless driving) committed by a driver (T) when he drove the car 103 km/h in a zone of maximum 50 km/h. The car had been leased to a company (B A/S) and put to the disposal of an employee (C) in that company. C was married to T and had lend the car to T on the night in question.

Thus, the car seized with the purpose of confiscation due to a criminal offence committed by T belonged to a third party (A A/S).

Key legal question raised by the Court:

Pursuant to section 133 a (2) (2) of the Danish Road Traffic Act (færdselsloven) vehicles must be confiscated in cases of certain criminal offences, including in cases of reckless driving, even if the vehicle is owned by a third party. However, this is not the case if the confiscation is disproportionately intrusive towards the owner, particularly considering the owner's means of knowing that the vehicle would be used for such activities and possibility of taking all reasonable steps to ensure one's economic position when handing over the vehicle.

Subsequent, the key legal issue was whether Articles 17 (1) and 52 (1) of the Charter of Fundamental Rights of the European Union in general prohibit a national scheme in which seizure for the purpose of confiscation from a third party acting in good faith as a result of a criminal offence is possible.

Outcome of the case:

The Supreme Court did not find that Articles 17 (1) and 52 (1) in general prohibits any confiscation from a third party acting in good faith as a result of a criminal offence. Instead the Supreme Court assumed that an overall assessment of the Danish national confiscation scheme in the light of the principle of proportionality must be made. In this context, the Supreme Court found that the Danish scheme was not generally in breach of the mentioned Charter articles.

The Supreme Court found that the seizure with the purpose of confiscation was legal in the specific case, and that the final assessment of the legality of the confiscation must be made in the later criminal proceedings against the driver (T). Furthermore, the Supreme Court also did not find that the car could be returned even if security was provided by the leasing company.

Case study 16.
The right to
exercise an
economic or
commercial activity.

Стаття з конвенції:

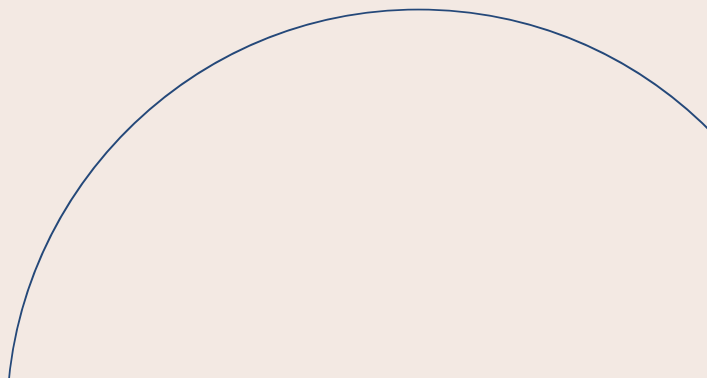
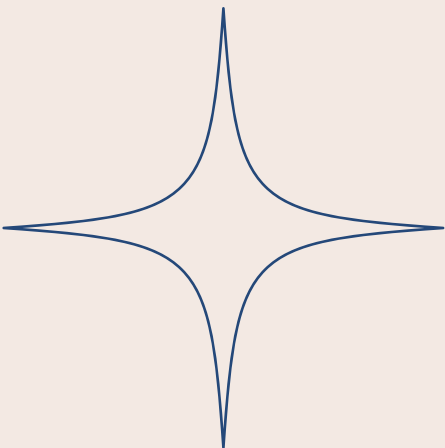
Визнається свобода ведення бізнесу відповідно до законодавства Союзу та національного законодавства та практики.

Коротке пояснення:

Ця стаття базується на прецедентному праві Суду, який визнав свободу здійснення економічної чи комерційної діяльності (див. рішення від 14 травня 1974 р., справа 4/73 Nold [1974] ECR 491, пункт 14 підстав, і 27 Вересень 1979 р., справа 230-78 SpA Eridiana та інші [1979] ECR 2749, пункти 20 і 31 підстав) і свобода договору (див., зокрема, рішення у справі Sukkerfabriken Nykøbing, справа 151/78 [1979] ECR 1, пункт 19 підстави та рішення від 5 жовтня 1999 р., C-240/97 Іспанія проти Комісії [1999] ECR I-6571, пункт 99 підстав) і статті 119(1) і (3) Договору про функціонування Європейський Союз, який визнає вільну конкуренцію. Звичайно, це право має здійснюватися з повагою до законодавства Союзу та національного законодавства. На нього можуть поширюватися обмеження, передбачені статтею 52(1) Хартії.

Законодавство ЄС:

- 1.Хартія основних прав ЄС;
- 2.Договір про функціонування Європейського Союзу.

Кейс:

Латвія / Конституційний суд Латвійської Республіки / Справа № 2020-33-11

Ключові факти справи:

12 червня 2018 року Верховна Рада прийняла, а 1 січня 2019 року – зміни до Закону про заснування вищого навчального закладу, згідно з якими всі заклади вищої освіти – державні та приватні – мають здійснювати навчальні програми лише державною мовою¹, за винятком кількох випадків, визначених статтею 56 (3) відповідного закону. Кілька випадків, коли дозволено використання іноземних мов: 1) якщо навчальні програми виконуються в рамках програм ЄС або міжнародних угод, використання офіційних мов ЄС дозволено; 2) якщо використання офіційних мов ЄС не перевищує 1/5 навчальної програми; 3) якщо використання іноземної мови є необхідним для досягнення мети навчання відповідно до системи класифікації в навчальних програмах, що стосуються мов, культури та вивчення мови; 4) якщо навчальна програма реалізується у співпраці з вищими навчальними закладами інших країн, але лише офіційними мовами ЄС. 20 народних депутатів подали до Конституційного Суду подання щодо відповідності відповідної норми (далі – оскаржувана норма) статтям 1 (загальні принципи права (правова визначеність), 105 (право власності, свобода підприємницької діяльності) та Стаття 112 (право на освіту). На підставі цієї заяви було порушено справу № 2019-12-01. У цій справі Конституційний Суд ухвалив два принципових рішення: по-перше, що оскаржувана норма не сумісна зі статтями 112 та 113 (академічна свобода) Конституції, а по-друге, необхідно порушити окрему справу щодо відповідності оскаржуваної норми статті 1 (загальні принципи права – правова визначеність) та статті 105 (право власності, свобода підприємницької діяльності). 14 липня 2020 року Конституційний Суд вирішив направити питання до СЕС, щоб встановити: (1) чи обмеження на використання іноземних мов у вищих навчальних закладах також обмежують право на вільний рух послуг, як це передбачено ст. 56 ДФЕС та свободу заснування, як передбачено статтею 49 ДФЕС, і свободу ведення бізнесу, як передбачено статтею 16 КФЕС;

Основне правове питання, яке поставив Суд:

1) якщо обмеження на використання іноземних мов у закладах вищої освіти також обмежують право на вільний рух послуг, як це передбачено статтею 56 ДФЕС, і свободу заснування, як це передбачено статтею 49 ДФЕС, і свободу ведення бізнесу як передбачені статтею 16 CFREU; (2) які міркування слід брати до уваги при оцінці сумісності та пропорційності відповідних обмежень із правом держав-членів захищати свою офіційну мову як частину національної ідентичності (стаття 165 ДФЕС та стаття 4 ДЕС)?

Результат справи:

Залежно від тлумачення, наданого СЕС, і подальшого застосування такого тлумачення Конституційним Судом.

Article from the Convention:

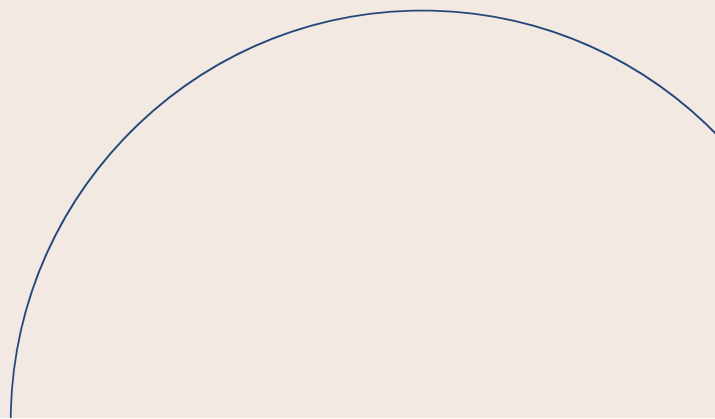
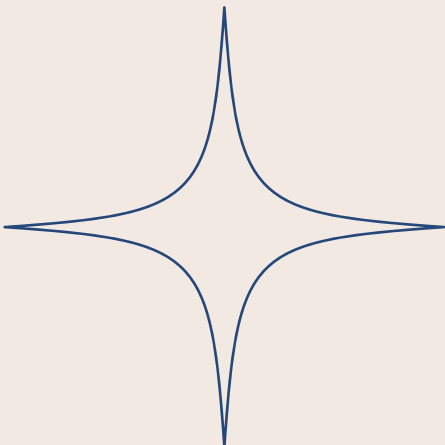
The freedom to conduct a business in accordance with Union law and national laws and practices is recognised.

A brief explanation:

This Article is based on Court of Justice case-law which has recognised freedom to exercise an economic or commercial activity (see judgments of 14 May 1974, Case 4/73 Nold [1974] ECR 491, paragraph 14 of the grounds, and of 27 September 1979, Case 230-78 SpA Eridiana and others [1979] ECR 2749, paragraphs 20 and 31 of the grounds) and freedom of contract (see inter alia Sukkerfabriken Nykøbing judgment, Case 151/78 [1979] ECR 1, paragraph 19 of the grounds, and judgment of 5 October 1999, C-240/97 Spain v Commission [1999] ECR I-6571, paragraph 99 of the grounds) and Article 119(1) and (3) of the Treaty on the Functioning of the European Union, which recognises free competition. Of course, this right is to be exercised with respect for Union law and national legislation. It may be subject to the limitations provided for in Article 52(1) of the Charter.

EU legislation:

1. EU Charter of Fundamental Rights;
2. The Treaty on the Functioning of the European Union.

Case:

Latvia / Constitutional Court of the Republic of Latvia / Case No.2020-33-11

Key facts of the case:

On 12 June 2018 the Parliament adopted and on 1 January 2019 amendments to the Law on Establishment of Higher Institution providing that all establishments of higher education - state and private must implement study programmes in official language¹ only, except in few cases defined by Article 56(3) of the law in question. The few cases when use of foreign languages is permitted are following: 1) if the study programmes are implemented under EU programmes or international agreements use of official EU languages is permitted; 2) if the use of official languages of the EU does not exceed 1/5 of a study programme; 3) if use of foreign language is necessary for the attainment of the study aim according to the classification system in study programmes relating languages, culture and language studies; 4) if study programme is implemented in cooperation with establishments of higher institutions of other countries, however, in EU official languages only. 20 members of the Parliament submitted the application to the Constitutional Court on the compatibility of respective norm (further – Contested norm) with Articles 1 (general principles of law (legal certainty), 105 (right to property, freedom to conduct the business) and Article 112 (right to education). On the basis of this application case No.2019-12-01 was initiated. In this case the Constitutional Court adopted two principal decisions: first, that Contested norm is not compatible with Articles 112 and 113 (academic freedom) of the Constitution and, second, that separate case has to be initiated on compatibility of the contested norm with Article 1 (general principles of law – legal certainty) and Article 105 (right to property, freedom to conduct the business). On 14 July 2020 the Constitutional Court decided to refer the questions to the CJEU to in order to establish: (1) if restrictions on the use of foreign languages in establishments of higher education also restricts the right to free movement of services as provided by Article 56 of the TFEU and freedom of establishment as provided by Article 49 of the TFEU and freedom to conduct business as provided by Article 16 of the CFREU;

Key legal question raised by the Court:

1) if restrictions on the use of foreign languages in establishments of higher education also restrict the right to free movement of services as provided by Article 56 of the TFEU and freedom of establishment as provided by Article 49 of the TFEU and freedom to conduct business as provided by Article 16 of the CFREU; (2) which considerations should be taken into account in assessing the compatibility and proportionality of respective restrictions with the right of the Member States to protect their official language as part of national identity (Article 165 of the TFEU and Article 4 of the TEU)?

Outcome of the case:

Subject to the interpretation provided by the CJEU and further application of such interpretation by the Constitutional Court.

Case study 17.

The right to engage
in work and to
pursue a freely
chosen or
accepted
occupation.

Стаття з конвенції:

1. Кожен має право займатися працею і займатися професією, яку вільно обирає чи погоджує.
2. Кожен громадянин Союзу має свободу шукати роботу, працювати, користуватися правом заснування та надавати послуги в будь-якій державі-члені. 3.
3. Громадяни третіх країн, яким дозволено працювати на територіях держав-членів, мають право на умови праці, еквівалентні умовам праці громадян Союзу.

Законодавство ЄС:

1. Хартія основних прав ЄС;
2. Договір про функціонування Європейського Союзу;
3. Директива (ЄС) 2016/801 Європейського Парламенту та Ради від 11 травня 2016 року про умови в'їзду та перебування громадян третіх країн з метою проведення досліджень, навчання, стажування, добровільної служби, участі у програмах обміну учнями або навчання...;
4. Директива 2014/36/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 26 лютого 2014 року про умови в'їзду та перебування громадян третіх країн з метою працевлаштування в якості сезонних працівників;
5. Директива 2014/54/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 16 квітня 2014 року про заходи, що сприяють реалізації прав, наданих працівникам у контексті свободи пересування працівників Текст, що має відношення до ЄЕЗ;
6. Директива 2014/66/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 15 травня 2014 року про умови в'їзду та проживання громадян третіх країн в рамках внутрішньокорпоративного переведення.

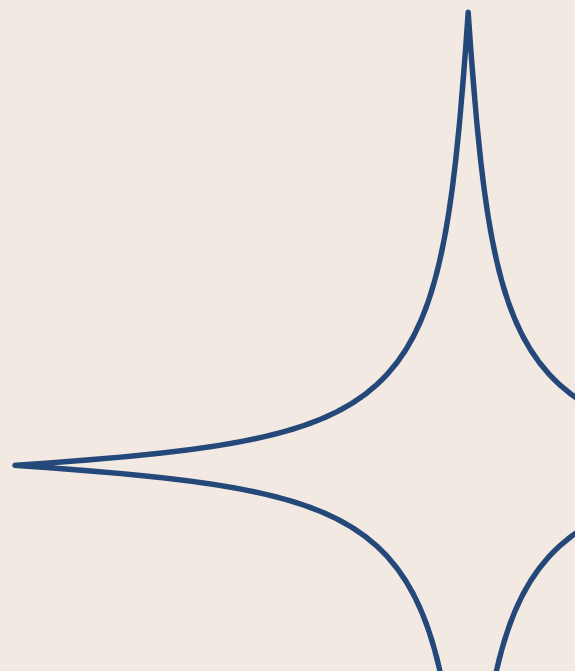
Коротке пояснення:

Свобода вибору професії, закріплена в частині 1 статті 15, визнається у прецедентному праві Суду (див., зокрема, рішення від 14 травня 1974 року, справа 4/73 Nold [1974] ECR 491, пункти 12-14 підстави; рішення від 13 грудня 1979 р., справа 44/79 Hauer [1979] ECR 3727; рішення від 8 жовтня 1986 р., справа 234/85 Keller [1986] ECR 2897, пункт 8 підстав).

Цей параграф також спирається на статтю 1(2) Європейської соціальної хартії, яка була підписана 18 жовтня 1961 року та ратифікована всіма державами-членами, а також на пункт 4 Хартії Співтовариства про основні соціальні права працівників від 9 Грудень 1989 р. Вираз «умови праці» слід розуміти в сенсі статті 156 Договору про функціонування Європейського Союзу.

У параграфі 2 йдеться про три свободи, гарантовані статтями 26, 45, 49 та 56 Договору про функціонування Європейського Союзу, а саме свободу пересування працівників, свободу заснування та свободу надання послуг.

Пункт 3 базується на статті 153(1)(g) Договору про функціонування Європейського Союзу та на статті 19(4) Європейської соціальної хартії, підписаної 18 жовтня 1961 року та ратифікованої всіма державами-членами. Тому стаття 52(2) Хартії є застосовною. Питання найму моряків, які мають громадянство третіх держав, для екіпажів суден, що плавають під прапором держави-члена Союзу, регулюється правом Співтовариства та національним законодавством і практикою.

Кейси:

1.Справа С-156/21 / Рішення Європейського суду з прав людини

Ключові факти справи:

Позов про скасування - Регламент (ЄС, Євратом) 2020/2092 - Загальний режим обумовленості для захисту бюджету Європейського Союзу - Захист бюджету Союзу у випадку порушення принципів верховенства права в державах-членах - Правова основа - стаття 322(1)(а) ДФЄС - Стверджуване порушення статті 7 Договору про заснування Європейського Союзу та статті 269 ДФЄС - Стверджені порушення статті 4(1), статті 5(2) та статті 13(2) ДФЄС, а також принципів правової визначеності, пропорційності та рівності держав-членів перед договорами.

Результат справи:

На цих підставах Суд (Суд у повному складі) постановив

- 1.Відмовляє у задоволенні позову;
- 2.Наказує Угорщині покрити власні витрати та сплатити витрати, понесені Європейським Парламентом та Радою Європейського Союзу;
- 3.Наказує Королівству Бельгія, Королівству Данія, Федеративній Республіці Німеччина, Ірландії, Королівству Іспанія, Французькій Республіці, Великому Герцогству Люксембург, Королівству Нідерланди, Республіці Польща, Фінляндській Республіці, Королівству Швеція та Європейській Комісії покрити свої власні витрати.

2. Справа ЄСПЛ С-157/21 / Рішення

Ключові факти справи:

Позов про анулювання - Регламент (ЄС, Євратом) 2020/2092 - Загальний режим обумовленості для захисту бюджету Європейського Союзу - Захист бюджету Союзу у разі порушення принципів верховенства права в державах-членах - Правова основа - стаття 322(1)(а) ДФЄС - стаття 311 ДФЄС - стаття 312 ДФЄС - Стверджуване порушення статті 7 Договору про заснування Європейського Союзу та статті 269 ДФЄС - Стверджуване порушення статті 4(1), статті 5(2) та статті 13(2) ДФЄС, другого абзацу статті 296 ДФЄС, Протоколу (№ 2) про застосування принципів субсидіарності та пропорційності, а також принципів наділення повноваженнями, правової визначеності, пропорційності та рівності держав-членів перед договорами - ймовірне зловживання повноваженнями.

Результат справи:

На цих підставах Суд (Суд у повному складі) постановив

1. Відмовляє у задоволенні позову;
2. Зобов'язав Республіку Польща покрити власні витрати та сплатити витрати, понесені Європейським Парламентом та Радою Європейського Союзу;
3. Наказує Королівству Бельгія, Королівству Данія, Федеративній Республіці Німеччина, Ірландії, Королівству Іспанія, Французькій Республіці, Великому Герцогству Люксембург, Угорщині, Королівству Нідерланди, Фінляндській Республіці, Королівству Швеція та Європейській Комісії покрити свої власні витрати.

Article from the Convention:

1. Everyone has the right to engage in work and to pursue a freely chosen or accepted occupation.
2. Every citizen of the Union has the freedom to seek employment, to work, to exercise the right of establishment and to provide services in any Member State
3. Nationals of third countries who are authorised to work in the territories of the Member States are entitled to working conditions equivalent to those of citizens of the Union.

EU legislation:

1. EU Charter of Fundamental Rights;
2. The Treaty on Functioning of the European Union;
3. Directive (EU) 2016/801 of the European Parliament and of the Council of 11 May 2016 on the conditions of entry and residence of third-country nationals for the purposes of research, studies, training, voluntary service, pupil exchange schemes or educa...;
4. Directive 2014/36/EU of the European Parliament and of the Council of 26 February 2014 on the conditions of entry and stay of third-country nationals for the purpose of employment as seasonal workers;
5. Directive 2014/54/EU of the European Parliament and of the Council of 16 April 2014 on measures facilitating the exercise of rights conferred on workers in the context of freedom of movement for workers Text with EEA relevance;
6. Directive 2014/66/EU of the European Parliament and of the Council of 15 May 2014 on the conditions of entry and residence of third-country nationals in the framework of an intra-corporate transfer.

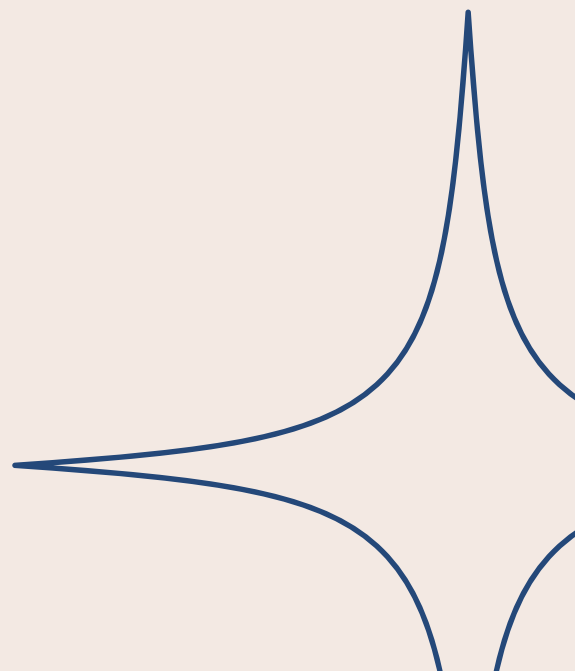
A brief explanation:

Freedom to choose an occupation, as enshrined in Article 15(1), is recognised in Court of Justice case law (see inter alia judgment of 14 May 1974, Case 4/73 Nold [1974] ECR 491, paragraphs 12 to 14 of the grounds; judgment of 13 December 1979, Case 44/79 Hauer [1979] ECR 3727; judgment of 8 October 1986, Case 234/85 Keller [1986] ECR 2897, paragraph 8 of the grounds).

This paragraph also draws upon Article 1(2) of the European Social Charter, which was signed on 18 October 1961 and has been ratified by all the Member States, and on point 4 of the Community Charter of the Fundamental Social Rights of Workers of 9 December 1989. The expression "working conditions" is to be understood in the sense of Article 156 of the Treaty on Functioning of the European Union.

Paragraph 2 deals with the three freedoms guaranteed by Articles 26, 45, 49 and 56 of the Treaty on Functioning of the European Union, namely freedom of movement for workers, freedom of establishment and freedom to provide services.

Paragraph 3 is based on Article 153(1) (g) of the Treaty on Functioning of the European Union and on Article 19(4) of the European Social Charter signed on 18 October 1961 and ratified by all the Member States. Article 52(2) of the Charter is therefore applicable. The question of recruitment of seamen having the nationality of third States for the crews of vessels flying the flag of a Member State of the Union is governed by Community law and national legislation and practice.

Cases:

1.CJEU Case C-156/21 / Judgment

Key facts of the case:

Action for annulment – Regulation (EU, Euratom) 2020/2092 – General regime of conditionality for the protection of the European Union budget – Protection of the Union budget in the case of breaches of the principles of the rule of law in the Member States – Legal basis – Article 322(1)(a) TFEU – Alleged circumvention of Article 7 TEU and Article 269 TFEU – Alleged infringements of Article 4(1), Article 5(2) and Article 13(2) TEU and of the principles of legal certainty, proportionality and equality of Member States before the Treaties.

Outcome of the case:

On those grounds, the Court (Full Court) hereby:

- 1.Dismisses the action;
- 2.Orders Hungary to bears its own costs and to pay the costs incurred by the European Parliament and the Council of the European Union;
- 3.Orders the Kingdom of Belgium, the Kingdom of Denmark, the Federal Republic of Germany, Ireland, the Kingdom of Spain, the French Republic, the Grand Duchy of Luxembourg, the Kingdom of the Netherlands, the Republic of Poland, the Republic of Finland, the Kingdom of Sweden and the European Commission to bear their own costs.

2. CJEU Case C-157/21 / Judgment

Key facts of the case:

Action for annulment – Regulation (EU, Euratom) 2020/2092 – General regime of conditionality for the protection of the European Union budget – Protection of the Union budget in the case of breaches of the principles of the rule of law in the Member States – Legal basis – Article 322(1)(a) TFEU – Article 311 TFEU – Article 312 TFEU – Alleged circumvention of Article 7 TEU and Article 269 TFEU – Alleged infringements of Article 4(1), Article 5(2) and Article 13(2) TEU, of the second paragraph of Article 296 TFEU, of Protocol (No 2) on the application of the principles of subsidiarity and proportionality and of the principles of conferral, legal certainty, proportionality and equality of the Member States before the Treaties – Alleged misuse of powers.

Outcome of the case:

On those grounds, the Court (Full Court) hereby:

1. Dismisses the action;
2. Orders the Republic of Poland to bear its own costs and to pay the costs incurred by the European Parliament and the Council of the European Union;
3. Orders the Kingdom of Belgium, the Kingdom of Denmark, the Federal Republic of Germany, Ireland, the Kingdom of Spain, the French Republic, the Grand Duchy of Luxembourg, Hungary, the Kingdom of the Netherlands, the Republic of Finland, the Kingdom of Sweden and the European Commission to bear their own costs.

Case study 18.
Equality between
women and men.

Стаття з конвенції:

Рівність між жінками та чоловіками має бути забезпечена в усіх сферах, включаючи працевлаштування, роботу та оплату праці. Принцип рівності не повинен перешкоджати збереженню або прийняттю заходів, що передбачають конкретні переваги на користь недостатньо представленої статі.

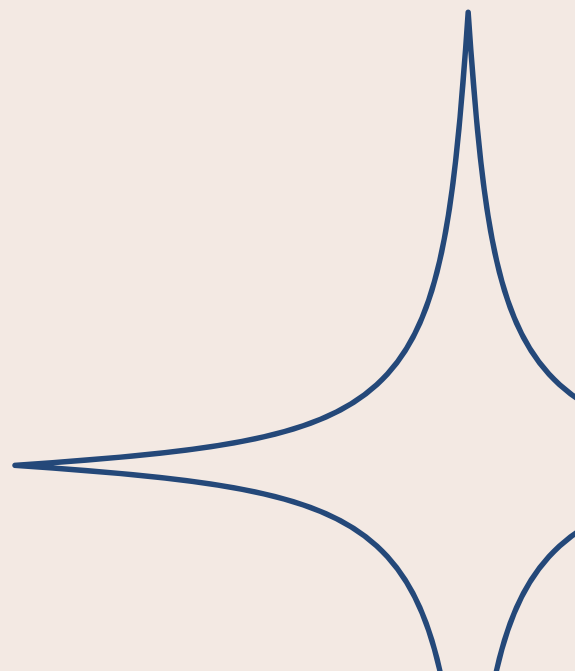
Законодавство ЄС:

- 1.Хартія Європейського Союзу про основоположні права;
- 2.Директива 2010/41/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 7 липня 2010 року про застосування принципу рівного ставлення до чоловіків і жінок, які займаються індивідуальною трудовою діяльністю, та скасування Директиви Ради 86/613/ЄЕС;
- 3.Європейська Комісія, Щорічний звіт про гендерну рівність (2018);
- 4.Резолюція Європейського Парламенту від 11 грудня 2013 року про жінок з інвалідністю (2013/2065(INI));
- 5.Резолюція Європейського Парламенту від 12 березня 2013 року про вплив економічної кризи на гендерну рівність та права жінок (2012/2301(INI));
- 6.Резолюція Європейського Парламенту від 8 березня 2016 року "Про гендерну інтеграцію в роботі Європейського Парламенту" (2015/2230(INI));
- 7.Резолюція Європейського Парламенту від 9 червня 2015 року про Стратегію ЄС щодо забезпечення рівності між жінками та чоловіками після 2015 року (2014/2152(INI));
- 8.Регламент (ЄС) № 1381/2013 Європейського Парламенту та Ради від 17 грудня 2013 року про заснування Програми з прав, рівності та громадянства на період 2014-2020 рр. Текст, що має відношення до ЄЕЗ.

Коротке пояснення:

Перший параграф ґрунтується на статтях 2 і 3(2) Договору про заснування Європейського Союзу, які зараз замінені статтею 3 Договору про Європейський Союз і статтею 8 Договору про функціонування Європейського Союзу, які покладають на Союз завдання сприяння рівності між чоловіками і жінками, а також на статті 157(1) Договору про функціонування Європейського Союзу. Вона спирається на статтю 20 переглянутої Європейської соціальної хартії від 3 травня 1996 року та на пункт 16 Хартії Співтовариства про права працівників.

Вона також базується на статті 157(3) Договору про функціонування Європейського Союзу та статті 2(4) Директиви Ради 76/207/ЄЕС про реалізацію принципу рівного ставлення до чоловіків і жінок щодо доступу до працевлаштування, професійної підготовки та просування по службі, а також умов праці.

Кейси:

1. Німеччина / Федеральний конституційний суд / 1 BvR 75/20

Основні обставини справи:

Позивачка працювала репортером у журналі політичних розслідувань компанії-відповідача. Вона подала позов до суду з трудових спорів з вимогою виплатити їй компенсацію так само, як і її колегам-чоловікам, які виконували таку ж або рівноцінну роботу. У ступеневому позові (Stufenklage) вона просила надати їй інформацію про заробітки її колег-чоловіків, які виконували порівнянну роботу і отримували таку ж винагороду. Берлінський суд з трудових спорів відхилив позов, а Державний суд з трудових спорів відхилив її апеляцію. Щодо поетапного позову позивачка подала скаргу про неприйнятність, яку Федеральний суд з питань праці відхилив як неприйнятну. Згодом позивачка подала конституційну скаргу, посиляючись на порушення гарантії законного судді (речення 2 частини 1 статті 101 Основного закону) та основоположного права на рівне ставлення відповідно до законодавства Союзу та Основного закону.

Ключове правове питання, порушене Судом:

Чи приймати конституційну скаргу до розгляду (§§ 93a (2), відповідно до 90 (1) Федерального закону про Конституційний суд (Bundesverfassungsgerichtsgesetz - BVerfGG) і, зокрема, чи були скарги на порушення статті 101 (1) речення 2 Основного закону та статті 23 (1) Хартії обґрунтованими відповідно до §§ 23 (1) речення 2, 92 Федерального закону про Конституційний суд.

Результат справи:

Федеральний конституційний суд не прийняв конституційну скаргу до розгляду. Він аргументував це тим, що скарги на порушення речення 2 частини 1 статті 101 Основного закону та частини 1 статті 23 Хартії не є обґрунтованими відповідно до §§ 23 (1) речення 2, 92 Закону про Федеральний конституційний суд. Подання відповідно до ст. ст. 3 (2), (3) Основного закону не було подано протягом місячного строку відповідно до § 93 (1) Закону про Федеральний конституційний суд. Що стосується скарги на порушення ст. 23 (1) Хартії, то позивачка недостатньо обґрунтувала, що існують передумови для перегляду оскаржуваного рішення на підставі основоположних прав Європейського Союзу.

2.Справа С-156/21 / Рішення Європейського суду з прав людини

Ключові факти справи:

Позов про скасування - Регламент (ЄС, Євратом) 2020/2092 - Загальний режим обумовленості для захисту бюджету Європейського Союзу - Захист бюджету Союзу у випадку порушення принципів верховенства права в державах-членах - Правова основа - стаття 322(1)(а) ДФЄС - Стверджуване порушення статті 7 Договору про заснування Європейського Союзу та статті 269 ДФЄС - Стверджені порушення статті 4(1), статті 5(2) та статті 13(2) ДФЄС, а також принципів правової визначеності, пропорційності та рівності держав-членів перед договорами.

Результат справи:

На цих підставах Суд (Суд у повному складі) постановив

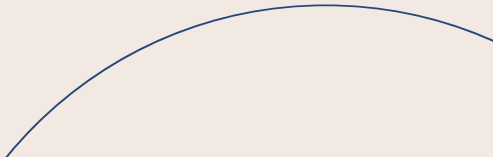
- 1.Відмовляє у задоволенні позову;
- 2.Наказує Угорщині покрити власні витрати та сплатити витрати, понесені Європейським Парламентом та Радою Європейського Союзу;
- 3.Наказує Королівству Бельгія, Королівству Данія, Федеративній Республіці Німеччина, Ірландії, Королівству Іспанія, Французькій Республіці, Великому Герцогству Люксембург, Королівству Нідерланди, Республіці Польща, Фінляндській Республіці, Королівству Швеція та Європейській Комісії покрити свої власні витрати.
- 4.

Article from the Convention:

Equality between women and men must be ensured in all areas, including employment, work and pay. The principle of equality shall not prevent the maintenance or adoption of measures providing for specific advantages in favour of the under-represented sex.

EU legislation:

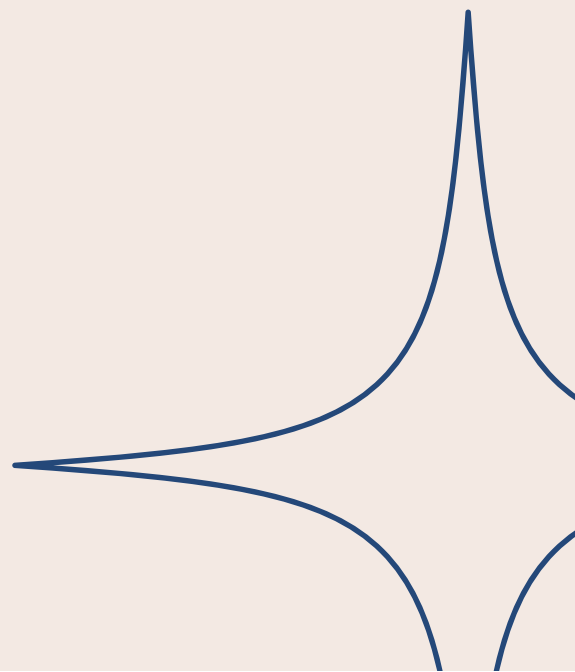
1. EU Charter of Fundamental Rights;
 2. Directive 2010/41/EU of the European Parliament and of the Council of 7 July 2010 on the application of the principle of equal treatment between men and women engaged in an activity in a self-employed capacity and repealing Council Directive 86/613/EEC;
 3. European Commission, Annual Report on gender Equality (2018);
 4. European Parliament resolution of 11 December 2013 on women with disabilities (2013/2065(INI));
 5. European Parliament resolution of 12 March 2013 on the impact of the economic crisis on gender equality and women's rights (2012/2301(INI));
 6. European Parliament resolution of 8 March 2016 on Gender Mainstreaming in the work of the European Parliament (2015/2230(INI));
 7. European Parliament resolution of 9 June 2015 on the EU Strategy for equality between women and men post 2015 (2014/2152(INI));
 8. Regulation (EU) No 1381/2013 of the European Parliament and of the Council of 17 December 2013 establishing a Rights, Equality and Citizenship Programme for the period 2014 to 2020 Text with EEA relevance.
-

A brief explanation:

The first paragraph has been based on Articles 2 and 3(2) of the EC Treaty, now replaced by Article 3 of the Treaty on European Union and Article 8 of the Treaty on the Functioning of the European Union which impose the objective of promoting equality between men and women on the Union, and on Article 157(1) of the Treaty on the Functioning of the European Union. It draws on Article 20 of the revised European Social Charter of 3 May 1996 and on point 16 of the Community Charter on the rights of workers.

It is also based on Article 157(3) of the Treaty on the Functioning of the European Union and Article 2(4) of Council Directive 76/207/EEC on the implementation of the principle of equal treatment for men and women as regards access to employment, vocational training and promotion, and working conditions.

The second paragraph takes over in shorter form Article 157(4) of the Treaty on the Functioning of the European Union which provides that the principle of equal treatment does not prevent the maintenance or adoption of measures providing for specific advantages in order to make it easier for the under-represented sex to pursue a vocational activity or to prevent or compensate for disadvantages in professional careers. In accordance with Article 52(2), the present paragraph does not amend Article 157(4).

Cases:

1. Germany / Federal Constitutional Court / 1 BvR 75/20

Key facts of the case:

The plaintiff worked as a reporter for an investigative political magazine of the defendant company. She brought a lawsuit before the labor courts seeking to be compensated in the same way as her male colleagues with the same or equivalent work. In a step lawsuit (Stufenklage) she sought information on the earnings of her male colleagues with comparable work and the same remuneration. The Berlin Labor Court dismissed the action and the State Labour Court dismissed her appeal. With regard to the step lawsuit the plaintiff filed a complaint of non-admission which the Federal Labor Court rejected as inadmissible. Subsequently, the plaintiff filed a constitutional complaint referring to a violation of the guarantee of the statutory judge (Article 101(1) sentence 2 of the Basic Law) and of the fundamental right to equal treatment under Union law and Basic Law.

Key legal question raised by the Court:

Whether to accept the constitutional complaint for decision (§§ 93a(2), under 90(1) Federal Constitutional Court Act (Bundesverfassungsgerichtsgesetz – BVerfGG)), and particularly whether the complaints of a violation of Article 101(1) sentence 2 of the Basic Law and Article 23(1) of the Charter were substantiated according to §§ 23(1) sentence 2, 92 of the Federal Constitutional Court Act.

Outcome of the case:

The Federal Constitutional Court did not accept the constitutional complaint for decision. It argued that the complaints of a violation of Article 101(1) sentence 2 of the Basic Law and Article 23(1) of the Charter are not substantiated according to §§ 23(1) sentence 2, 92 of the Federal Constitutional Court Act. The submission in accordance with Art. 3(2), (3) of the Basic Law was not made within the one-month time-limit under § 93(1) of the Federal Constitutional Court Act. With regard to her claim concerning the infringement of Article 23 (1) of the Charter, the plaintiff did not sufficiently substantiate that the preconditions for a review of the contested decision on the basis of fundamental rights of the European Union existed.

2.CJEU Case C-156/21 / Judgment

Key facts of the case:

Action for annulment – Regulation (EU, Euratom) 2020/2092 – General regime of conditionality for the protection of the European Union budget – Protection of the Union budget in the case of breaches of the principles of the rule of law in the Member States – Legal basis – Article 322(1)(a) TFEU – Alleged circumvention of Article 7 TEU and Article 269 TFEU – Alleged infringements of Article 4(1), Article 5(2) and Article 13(2) TEU and of the principles of legal certainty, proportionality and equality of Member States before the Treaties.

Outcome of the case:

On those grounds, the Court (Full Court) hereby:

1. Dismisses the action;
2. Orders Hungary to bear its own costs and to pay the costs incurred by the European Parliament and the Council of the European Union;
3. Orders the Kingdom of Belgium, the Kingdom of Denmark, the Federal Republic of Germany, Ireland, the Kingdom of Spain, the French Republic, the Grand Duchy of Luxembourg, the Kingdom of the Netherlands, the Republic of Poland, the Republic of Finland, the Kingdom of Sweden and the European Commission to bear their own costs.

Case study 19.
Integration of
persons with
disabilities.

Стаття з конвенції:

Союз визнає та поважає право людей з обмеженими можливостями користуватися заходами, спрямованими на забезпечення їхньої незалежності, соціальної та професійної інтеграції та участі в житті суспільства.

Коротке пояснення:

Принцип, викладений у цій статті, ґрунтується на статті 15 Європейської соціальної хартії, а також на пункті 26 Хартії Співтовариства про основні соціальні права працівників.

Законодавство ЄС:

- 1.Хартія ЄС про основні права;
- 2.Регламент Комісії (ЄС) № 1300/2014 від 18 листопада 2014 року про технічні специфікації інтероперабельності, що стосуються доступності залізничної системи Союзу для осіб з інвалідністю та осіб з обмеженою мобільністю;
- 3.Резолюція Європейського Парламенту від 11 грудня 2013 року про жінок з інвалідністю (2013/2065(INI));
- 4.Регламент (ЄС) 2017/1563 Європейського Парламенту та Ради від 13 вересня 2017 року про транскордонний обмін між Союзом та третіми країнами копіями певних творів та інших об'єктів, захищених авторським правом, у доступному форматі... .
- 5.Європейська соціальна хартія;
- 6.Хартія Співтовариства про основні соціальні права трудящих.

Кейси:

1. Іспанія / Конституційний суд / 51/2021

Ключові факти справи:

У червні 2016 року Державний секретар з питань юстиції видав рішення про накладення на пана AMZ дисциплінарного стягнення на один рік і один день відсторонення від роботи та відсторонення від заробітної плати за вчинення дуже серйозного правопорушення відповідно до статей 154.7 Органічного регламенту Корпусу Секретарі суду та 468 bis.1 h) LOPJ. Пан AMZ, юрист у системі правосуддя з діагнозом синдром Аспергера, оскаржив це рішення в апеляції до Адміністративної палати Національного високого суду, стверджуючи, що адміністрація порушила: а) право не зазнавати дискримінації за ознаками інвалідності (ст. 14 ЄС), не надавши йому можливості подати апеляцію до адміністративної палати Національного високого суду. 14 ЄС), не відповівши на очевидні докази дискримінації на цій підставі та обмежившись розглядом дисфункцій у управлінні або управлінні судовою установою, в якій апелянт працював юристом у відправленні правосуддя, нехтуючи факт того, що вони можуть бути проявами передбачуваної інвалідності; б) право на судовий розгляд з усіма гарантіями (ст. 24.2 ЄК) завдяки використанню анонімних свідків і раптових свідків у дисциплінарному провадженні; та с) право на презумпцію невинуватості (ст. 24.2 ЄК) через неадекватне обґрунтування дисциплінарного рішення стосовно тверджень захисту підсудного. 22 червня 2017 року третя секція Палати з адміністративних справ Audiencia Nacional винесла рішення, яким визнала оскаржуване адміністративне рішення таким, що відповідає закону. Пан AMZ подав апеляцію на адміністративне рішення та рішення на тій підставі, що рішення апеляції порушило його права на належну судову процедуру та на презумпцію невинуватості.

Результат справи:

Суд задовольнив апеляцію про захист (amparo), подану паном AMZ, і заявив, що його права на рівне ставлення та відсутність дискримінації за ознакою інвалідності, на належну судову процедуру, на презумпцію невинуватості та на принцип вини у кримінальних справах. було порушено закон. Суд вважає, з одного боку, що роботодавець повинен враховувати наявність інвалідності, щоб усунути певні перешкоди для працівника. Таким чином, накладення дисциплінарних стягнень унаслідок порушень у виконанні обов'язків є дискримінаційним, що може бути виправлено за допомогою розумного пристосування. З іншого боку, право на презумпцію невинуватості та принцип вини порушуються, оскільки не оцінюються всі елементи, необхідні для кваліфікації поведінки як несумлінної.

2. Болгарія / Вищий адміністративний суд / 10383/2015

Ключові факти справи:

Пані EPD оскаржує рішення Софійського міського адміністративного суду (SCAC) (Адміністративний суд Софія – град, АССГ), яким відхилено її апеляцію на рішення Комісії із захисту від дискримінації (CPD) (Комісія за захист від дискримінації, КЗД) А мати учня подала скаргу до ЦПД на директора початкової школи учня та її вчителя щодо дискримінації на підставі особистої ситуації та інвалідності, оскільки учневі було відмовлено в поїздки на шкільну екскурсію – стверджуване порушення ст. 4, абз. 2 Закону про захист від дискримінації (Закон за захист від дискримінації). ЦПД не виявив дискримінаційного ставлення з боку директора, але було встановлено, що вчитель прямо дискримінував ученицю, відмовивши їй на екскурсії через її інвалідність. Вчителя оштрафували. Софійський міський адміністративний суд відхилив апеляцію вчителя та підтвердив рішення комісії.

Результат справи:

SAC підтверджує рішення суду нижчої інстанції і, таким чином, рішення Комісії про відхилення апеляції вчителя. SAC пояснює, що захист людей з обмеженими можливостями регулюється в КПІ та на рівні ЄС, у тому числі в Хартії. При зарахуванні дитини школа була повідомлена про її стан, дитина раніше брала участь в шкільних екскурсіях і навіть оплачувала екскурсію. Проте вчителька повернула гроші батькам і відмовилася брати дитину, оскільки її стан викликав у вчителя занепокоєння. Таким чином, вчителька справді інакше ставилася до учня під захищеним ґрунтом, інвалідністю, ніж до однокласників – вона відмовилася включити учня в екскурсію через своє упередження та страх перед інвалідністю учня.

Article from the Convention:

The Union recognises and respects the right of persons with disabilities to benefit from measures designed to ensure their independence, social and occupational integration and participation in the life of the community.

A brief explanation:

The principle set out in this Article is based on Article 15 of the European Social Charter and also draws on point 26 of the Community Charter of the Fundamental Social Rights of Workers.

EU legislation:

1. EU Charter of Fundamental Rights;
2. Commission Regulation (EU) No 1300/2014 of 18 November 2014 on the technical specifications for interoperability relating to accessibility of the Union's rail system for persons with disabilities and persons with reduced mobility;
3. European Parliament resolution of 11 December 2013 on women with disabilities (2013/2065(INI));
4. Regulation (EU) 2017/1563 of the European Parliament and of the Council of 13 September 2017 on the cross-border exchange between the Union and third countries of accessible format copies of certain works and other subject matter protected by copyright... .
5. The European Social Charter;
6. The Community Charter of the Fundamental Social Rights of Workers.

Cases:

1.Spain / Constitutional Court / 51/2021

Key facts of the case:

In June 2016, the Secretary of State for Justice issued a decision imposing on Mr A.M.Z. a disciplinary sanction of one year and one day's suspension from employment and salary for committing a very serious offence in application of Articles 154.7 of the Organic Regulations of the Corps of Court Clerks and 468 bis.1 h) LOPJ. Mr. A.M.Z., a lawyer in the administration of justice and diagnosed with Asperger's syndrome, challenged that decision by appeal to the Administrative Chamber of the National High Court, claiming that the administration had infringed: a) the right not to suffer discrimination on the grounds of disability (art. 14 EC), by failing to give him the opportunity to appeal to the Administrative Chamber of the National High Court. 14 EC), by failing to respond to the prima facie evidence of discrimination on that ground and limiting itself to considering the dysfunctions in the running or management of the judicial office in which the appellant worked as a lawyer in the administration of justice, disregarding the fact that they could be manifestations of the alleged disability; b) the right to a trial with all the guarantees (art. 24.2 EC) due to the use of anonymous witnesses and a surprise witness in the disciplinary proceedings; and c) the right to the presumption of innocence (art. 24.2 EC) due to the inadequate reasoning of the disciplinary decision with regard to the defendant's defence allegations. On 22 June 2017, the Third Section of the Contentious-Administrative Chamber of the Audiencia Nacional handed down a judgment declaring the contested administrative decision to be in accordance with the law. Mr. A.M.Z. appealed against the administrative decision and against the judgment on the grounds that the appeal judgment violated his rights to due process and to the presumption of innocence.

Outcome of the case:

The Court upheld the appeal for protection (amparo) brought by Mr. A.M.Z. and declared that his rights to equal treatment and non-discrimination on the grounds of disability, to due process, to the presumption of innocence and to the principle of guilt in criminal law had been violated. The Court considers, on the one hand, that the accreditation of disability must be taken into account by the employer in order to remove the specific obstacles for the worker. It is therefore discriminatory to impose disciplinary sanctions as a result of irregularities in the performance of duties that can be remedied by reasonable accommodation. On the other hand, the right to the presumption of innocence and the principle of guilt are violated by not assessing all the elements necessary to qualify the conduct as non-diligent.

2.Bulgaria / Supreme Administrative Court / 10383/2015

Key facts of the case:

Ms E.P.D. appeals a decision by the Sofia City Administrative Court (SCAC) (Административен съд София – град, АССГ) rejecting her appeal against a decision of the Commission for the Protection against Discrimination (CPD) (Комисия за защита от дискриминация, КЗД) A mother of a pupil filed a complaint before the CPD against the director of the pupil’s elementary school and her teacher for discrimination on the grounds of personal situation and disability, as the pupil was refused to go on a school excursion – an alleged violation of Art. 4, para. 2 of the Protection against Discrimination Act (Закон за защита от дискриминация). The CPD found no discriminatory attitude on the part of the director, but the teacher was found to have directly discriminated against the pupil, refusing to allow her on the excursion due to her disability. The teacher was fined. The Sofia City Administrative Court rejected the teacher’s appeal and confirmed the Commission’s decision.

Outcome of the case:

SAC confirms the lower court’s decision and thus the Commission’s decision rejecting the teacher’s appeal. The SAC reasons that the protection of people with disabilities is regulated in the CRPD and on EU level, including in the Charter. When enrolling the child, the school had been notified of her condition, the child had previously taken part in school excursions and had even paid for the one in question. However, the teacher had reimbursed the parents’ money and refused to take the child as her condition would cause the teacher worries. Thus, the teacher indeed treated the pupil differently under a protected ground, disability, in comparison with her classmates – she refused to include the pupil in the excursion due to her prejudice and fear of the pupil’s disability.

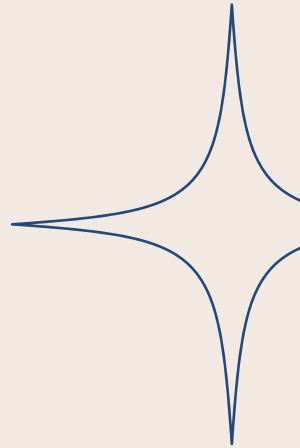
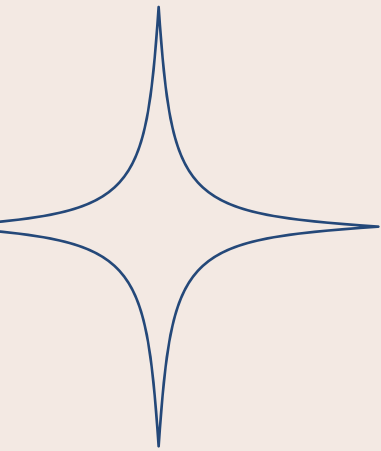

Case study 20.
Environmental
protection.

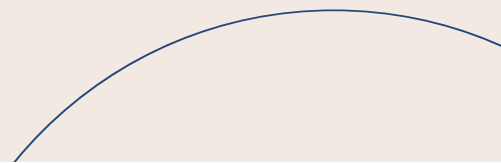
Стаття з конвенції:

Високий рівень захисту довкілля та покращення якості довкілля має бути інтегрований у політику Союзу та забезпечуватися відповідно до принципу сталого розвитку.

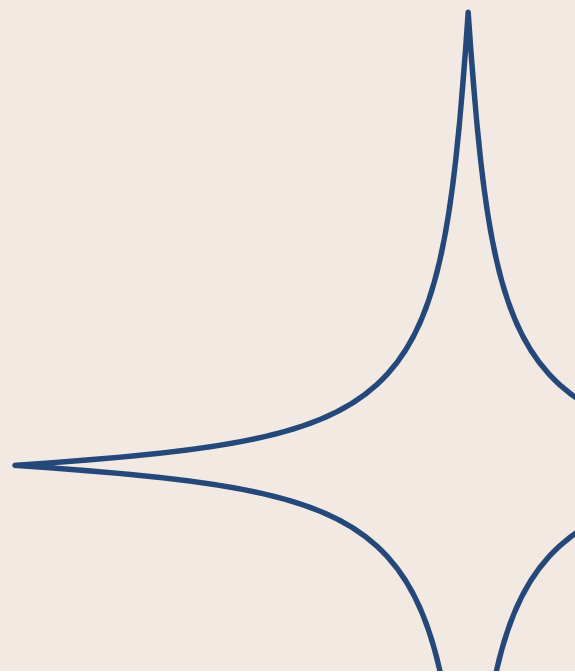
Коротке пояснення:

1. Принципи, викладені в цій статті, ґрунтуються на статтях 2, 6 і 174 Договору про заснування ЄС, які зараз замінені статтею 3(3) Договору про Європейський Союз і статтями 11 і 191 Договору про функціонування Європейського Союзу.
2. Він також спирається на положення деяких національних конституцій

Законодавство ЄС:

- 1.Хартія Європейського Союзу про основоположні права;
- 2.Договір про Європейський Союз;
- 3.Договір про функціонування Європейського Союзу;
- 4.Повідомлення Комісії - Керівні принципи державної допомоги у сфері охорони навколишнього середовища та енергетики на 2014-2020 роки;
- 5.Рішення № 1386/2013/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 20 листопада 2013 року про Загальну програму дій ЄС з навколишнього середовища до 2020 року "Жити добре, в межах нашої планети";
- 6.Директива 2013/30/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 12 червня 2013 року про безпеку морських нафтогазових операцій та внесення змін до Директиви 2004/35/ЄС Текст, що має відношення до ЄЕЗ;
- 7.Регламент (ЄС) № 1257/2013 Європейського Парламенту та Ради від 20 листопада 2013 року про утилізацію суден та внесення змін до Регламенту (ЄС) № 1013/2006 та Директиви 2009/16/ЄС Текст, що має відношення до ЄЕЗ
- 8.Регламент (ЄС) № 1293/2013 Європейського Парламенту та Ради від 11 грудня 2013 року про заснування Програми дій з питань довкілля та клімату (LIFE) та скасування Регламенту (ЄС) № 614/2007 Текст, що має відношення до ЄЕЗ;
- 9.Регламент (ЄС) № 1307/2013 Європейського Парламенту та Ради від 17 грудня 2013 року, що встановлює правила прямих виплат фермерам за схемами підтримки в рамках спільної сільськогосподарської політики та скасовує Регламенти Ради (ЄС) №...;
- 10.Регламент (ЄС) № 508/2014 Європейського Парламенту та Ради від 15 травня 2014 року про Європейський морський та рибний фонд, що скасовує Регламенти Ради (ЄС) № 2328/2003, (ЄС) № 861/2006, (ЄС) № 1198/2006 та (ЄС) № 791/2007 та Регламент Ради (ЄС) №... .

Кейси:

1.Справа С-24/19 / Рішення Європейського суду з прав людини

Ключові факти справи:

Звернення за попереднім рішенням - Директива 2001/42/ЄС - Оцінка впливу на навколишнє середовище - Згода на встановлення вітрових турбін - Стаття 2(a) - Поняття "планів і програм" - Умови надання згоди, визначені наказом і циркуляром - Стаття 3(2)(a) - Національні інструменти, що встановлюють рамки для отримання згоди на розробку проектів у майбутньому - Відсутність оцінки впливу на навколишнє середовище - Збереження дії національних інструментів і згоди, наданої на їхній основі, після того, як ці інструменти були визнані такими, що не відповідають законодавству ЄС - Умови.

Результат справи:

На цих підставах Суд (Велика палата) постановляє:

- 1.Стаття 2(a) Директиви 2001/42/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 27 червня 2001 року про оцінку впливу певних планів та програм на навколишнє середовище має тлумачитися як така, що поняття "плани та програми" охоплює розпорядження та циркуляр, прийняті урядом суб'єкта федерації держави-члена, обидва з яких містять різні положення щодо встановлення та експлуатації вітрових турбін.
- 2.Статтю 3(2)(a) Директиви 2001/42 слід тлумачити як таку, що наказ і циркуляр, які містять різні положення, що стосуються встановлення та експлуатації вітрових турбін, включаючи заходи щодо мерехтіння тіні, безпеки та стандартів рівня шуму, є планами і програмами, які повинні підлягати екологічній оцінці відповідно до цього положення.
- 3.Якщо виявляється, що екологічна оцінка в розумінні Директиви 2001/42 мала бути проведена до прийняття наказу та циркуляру, на підставі яких було надано згоду, що оскаржується в національному суді, на встановлення та експлуатацію вітрових турбін, в результаті чого ці інструменти та згода не відповідають законодавству ЄС, суд може залишити в силі дію цих інструментів та згоди, тільки якщо національне законодавство дозволяє це зробити, цей суд може зберегти дію цих інструментів і цієї згоди, тільки якщо національне законодавство дозволяє йому це зробити в рамках розгляду справи, і якщо анулювання цієї згоди може мати значні наслідки для електропостачання всієї відповідної держави-члена, і тільки на період часу, строго необхідний для виправлення цієї незаконності. Саме суд, який передає справу на розгляд, за необхідності, повинен провести таку оцінку у справі в рамках основного провадження.

2. Справа ЄСПЛ С-900/19 / Рішення

Основні обставини справи:

Запит про винесення попереднього рішення від Державної ради.

Посилання на попереднє рішення - Навколишнє середовище - Директива 2009/147/ЄС - Збереження диких птахів - Статті 5 і 8 - Заборона використання будь-якого методу відлову птахів - Стаття 9(1) - Дозвіл на використання, в порядку відступу, традиційного методу відлову птахів - Умови - Відсутність іншого задовільного рішення - Збереження традиційного методу як єдине обґрунтування відсутності "іншого задовільного рішення" - Селективність відлову - Національне законодавство, що дозволяє відлов птахів з використанням вапнів.

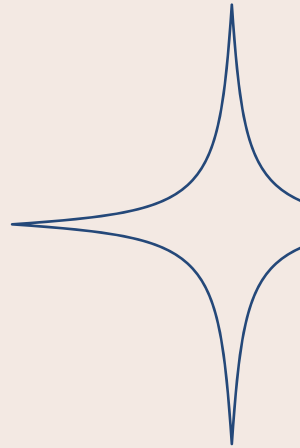
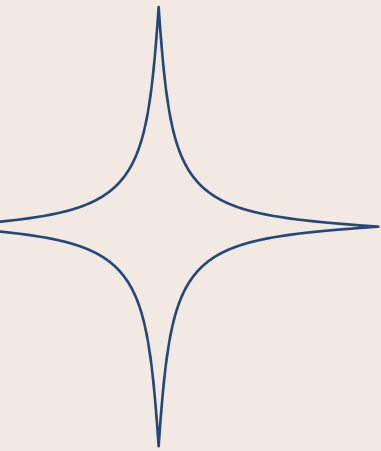
Результат справи:

На цих підставах Суд (Перша палата) постановляє:

1. Статті 9(1) і (2) Директиви 2009/147/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 30 листопада 2009 року про збереження диких птахів повинні тлумачитися як такі, що той факт, що традиційний характер методу відлову птахів сам по собі не є достатнім для того, щоб встановити, що інше задовільне рішення, у розумінні цього положення, не може бути замінено цим методом.
2. Статтю 9(1)(с) Директиви 2009/147 слід тлумачити як таку, що виключає національне законодавство, яке дозволяє, у відступ від статті 8 цієї Директиви, метод вилову, що призводить до прилову, якщо цей прилов, навіть у невеликих кількостях і протягом обмеженого періоду, може завдати шкоди, відмінної від незначної шкоди нецільовим видам, що виловлюються.

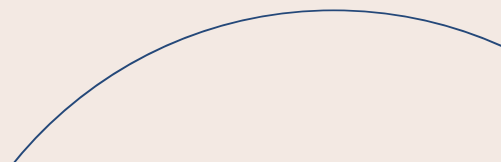
Article from the Convention:

A high level of environmental protection and the improvement of the quality of the environment must be integrated into the policies of the Union and ensured in accordance with the principle of sustainable development.

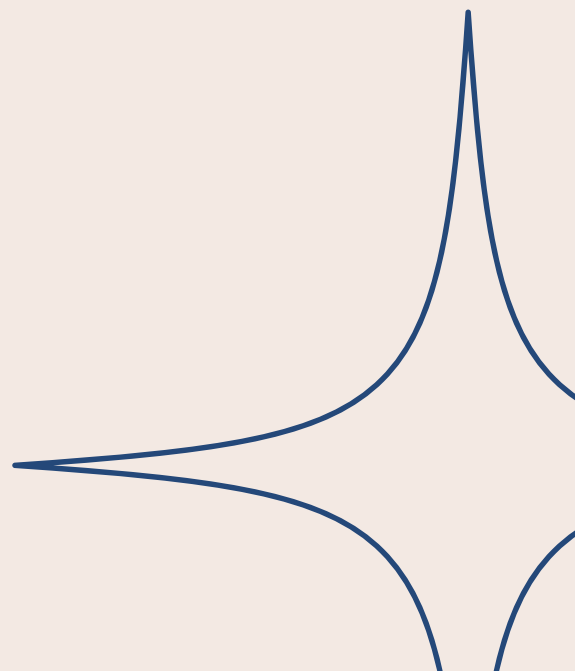
A brief explanation:

1. The principles set out in this Article have been based on Articles 2, 6 and 174 of the EC Treaty, which have now been replaced by Article 3(3) of the Treaty on European Union and Articles 11 and 191 of the Treaty on the Functioning of the European Union.
2. It also draws on the provisions of some national constitutions.

EU legislation:

1. EU Charter of Fundamental Rights;
2. The Treaty on European Union;
3. The Treaty on the Functioning of the European Union;
4. Communication from the Commission — Guidelines on State aid for environmental protection and energy 2014-2020;
5. Decision No 1386/2013/EU of the European Parliament and of the Council of 20 November 2013 on a General Union Environment Action Programme to 2020 ‘Living well, within the limits of our planet’;
6. Directive 2013/30/EU of the European Parliament and of the Council of 12 June 2013 on safety of offshore oil and gas operations and amending Directive 2004/35/EC Text with EEA relevance;
7. Regulation (EU) No 1257/2013 of the European Parliament and of the Council of 20 November 2013 on ship recycling and amending Regulation (EC) No 1013/2006 and Directive 2009/16/EC Text with EEA relevance;
8. Regulation (EU) No 1293/2013 of the European Parliament and of the Council of 11 December 2013 on the establishment of a Programme for the Environment and Climate Action (LIFE) and repealing Regulation (EC) No 614/2007 Text with EEA relevance;
9. Regulation (EU) No 1307/2013 of the European Parliament and of the Council of 17 December 2013 establishing rules for direct payments to farmers under support schemes within the framework of the common agricultural policy and repealing Council Regulation...;
10. Regulation (EU) No 508/2014 of the European Parliament and of the Council of 15 May 2014 on the European Maritime and Fisheries Fund and repealing Council Regulations (EC) No 2328/2003, (EC) No 861/2006, (EC) No 1198/2006 and (EC) No 791/2007 and Regul... .

Cases:

1.CJEU Case C-24/19 / Judgment

Key facts of the case:

Reference for a preliminary ruling — Directive 2001/42/EC — Environmental impact assessment — Development consent for the installation of wind turbines — Article 2(a) — Concept of ‘plans and programmes’ — Conditions for granting consent laid down by an order and a circular — Article 3(2)(a) — National instruments setting the framework for future development consent of projects — Absence of environmental assessment — Maintenance of the effects of national instruments, and consents granted on the basis of those instruments, after those instruments have been declared not to comply with EU law — Conditions.

Outcome of the case:

On those grounds, the Court (Grand Chamber) hereby rules:

1. Article 2(a) of Directive 2001/42/EC of the European Parliament and of the Council of 27 June 2001 on the assessment of the effects of certain plans and programmes on the environment must be interpreted as meaning that the concept of ‘plans and programmes’ covers an order and circular, adopted by the government of a federated entity of a Member State, both of which contain various provisions concerning the installation and operation of wind turbines.
2. Article 3(2)(a) of Directive 2001/42 must be interpreted as meaning that an order and a circular, both of which contain various provisions concerning the installation and operation of wind turbines, including measures on shadow flicker, safety, and noise level standards, constitute plans and programmes that must be subject to an environmental assessment in accordance with that provision.
3. Where it appears that an environmental assessment within the meaning of Directive 2001/42 should have been carried out prior to the adoption of the order and circular on the basis of which a consent, which is contested before a national court, was granted for the installation and operation of wind turbines with the result that those instruments and that consent do not comply with EU law, that court may maintain the effects of those instruments and that consent only if the national law permits it to do so in the proceedings before it and if the annulment of that consent would be likely to have significant implications for the electricity supply of the whole of the Member State concerned, and only for the period of time strictly necessary to remedy that illegality. It is for the referring court, if necessary, to carry out that assessment in the case in the main proceedings.

2. CJEU Case C-900/19 / Judgment

Key facts of the case:

Request for a preliminary ruling from the Conseil d'État.

Reference for a preliminary ruling – Environment – Directive 2009/147/EC – Conservation of wild birds – Articles 5 and 8 – Prohibition of the use of any method of capture of birds – Article 9(1) – Authorisation to use, by way of derogation, a traditional method of capture of birds – Conditions – No other satisfactory solution – Preservation of that traditional method as the sole justification for the absence of an ‘other satisfactory solution’ – Selectivity of catches – National legislation authorising the capture of birds using limes.

Outcome of the case:

On those grounds, the Court (First Chamber) hereby rules:

1. Article 9(1) and (2) of Directive 2009/147/EC of the European Parliament and of the Council of 30 November 2009 on the conservation of wild birds must be interpreted as meaning that the fact that the traditional nature of a method of capture of birds is not, in itself, sufficient to establish that another satisfactory solution, within the meaning of that provision, cannot be substituted for that method.
2. Article 9(1)(c) of Directive 2009/147 must be interpreted as precluding national legislation which authorises, by derogation from Article 8 of that directive, a method of capture leading to by-catch where that by-catch, even in small quantities and for a limited period, is likely to cause harm other than negligible harm to the non-target species captured.

BRIGITTE SCHWARTZ

@REALLYGREATSITE

